HELEN MITTERMEYER

Destiny Smith

ALCRIS

Capitolul 1

Era răsfăț curat! Nu încăpea nici o îndoială, își spunea Destiny Smith, în timp ce avionul descria un semicerc, pentru a ateriza.

Arhipelagul Hawaii fusese o destinație logică. Corporația, căreia îi devenise acționar majoritar la moartea tatălui ei, se afla acum sub controlul său. Trebuia să se gândească unde avea să-și înființeze baza de operațiuni. Firma avea o splendidă vilă pe plaja insulei Maui, dar acolo Destiny n-avea să fie neapărat singură. Rudele ei considerau că aveau dreptul să vină și să plece când pofteau. Prin urmare, își rezervase o cameră la un hotel din Waikiki. Acolo, avea să se relaxeze și să-și enumere variantele ca prim director executiv al companiei Smith-O'Malley.

Nici prin gând nu-i trecuse vreodată că avea să conducă corporația tatălui ei. Își închipuise că acesta avea să trăiască veșnic. Își iubise ocupația pe care și-o alesese, munca pentru care studiase și se instruise. Fusese o agentă F.B.I. capabilă.

După ce se instală la hotel, Destiny porni să hoinărească pe-afară, frământată de gânduri. Se opri pe plajă, sub soarele arzător. Începu să dea cu piciorul în nisip, în căutarea unui efort istovitor, dorind cu disperare să alunge o parte din demoni.

Nu prea departe de locul unde stătea, tocmai se aduna o clasă de surfing. Frustrarea o mână spre cercul de oameni. Nimic altceva n-ar fi putut-o atrage spre acest sport nautic, după ce ani de zile fugise de el ca de ciumă. Nu fusese niciodată o sportivă, nici ca studentă la Stanford, nici în timpul cursurilor de la U.C.L.A. Desigur, efectuase antrenamentele riguroase asupra cărora insista F.B.I.-ul dar, de regulă, evita sporturile.

Ce-ar fi crezut rudele ei dacă o vedeau acum? se întrebă, în timp ce-și alegea un surfboard. Fără îndoială, se bălăceau în apa caldă a oceanului din dreptul aerisitei case de pe plaja din Maui. La fel ca multe alte elemente din patrimoniul corporației, aparținuse mamei și tatălui lui Destiny, iar acum făcea parte din proprietățile ei.

După instructaj, urmat de practică sub îndrumările unui surfer veteran, elevii fură încurajați să pornească singuri. Destiny o făcu de mai multe ori. Părea să progreseze, menținându-se tot mai mult timp pe planșă. Se îndreptă spre apa mai adâncă.

Întotdeauna găsise că surfingul era o nebunie, asemănător cu săriturile din avion. Dar, în ciuda febrei musculare din brațe și umeri, după lopătatul interminabil, îi plăcea provocarea de a încerca să stea în echilibru pe o scândură în formă de rechin și la fel de irascibilă. Ținându-și capul în piept, își agita brațele, hotărâtă să se ridice și să stea în picioare, chiar dacă avea să sfârșească tot în apă.

– Nu cred că l-ai auzit pe Bernie.

– Hmm? îl privi ea pe străinul care-i pusese o mână pe planșă.

– Clasa voastră e în direcția aia.

Apa îi închisese culoarea părului, care arăta ca abanosul. Ochii săi ar fi părut la fel de negri, dacă nu s-ar fi zărit o licărire de safir. Glasul cu un accent aparte, bogat, răzbătea atât peste vuietul oceanului, cât și prin concentrarea ei, făcând-o să se întoarcă pe scândură, privind în direcția indicată.

– Aha. Mă scuzați...

Planșeta basculă, iar Destiny se răsturnă în apă, înghițind o porție de Pacific în timp ce dădea din picioare ca să revină la suprafață. Împinse la o parte brațul care o cuprinsese.

– Mulțumesc...

O întrerupse un acces de tuse.

– ...N-am pățit nimic. Știu să înot. Mă scuzați, trebuie să-mi iau planșa.

– O țin eu. N-ar trebui să te îndepărtezi atât de mult spre apus. Aici, valurile sunt mai mari, pe măsura surferilor cu experiență.

– M-am prins. Mulțumesc pentru îndrumare. Mi-am revenit. Îmi găsesc clasa și singură.

– Ai rămas în urma lor cam cu o milă, spuse necunoscutul. I-am promis lui Bernie că te tractez.

– Nu e nevoie. Pot să... Doamne sfinte! Ia uite la valul ăla! Eu îl încerc!

– Stai! Ascultă...

Concentrându-se asupra monstrului din spatele ei, al cărui muget acoperea cuvintele bărbatului, Destiny își concentră toată voința pentru a călări creasta valului. Săltându-se pe planșă, aruncă o privire peste umăr, ochind gigantul acvatic ce venea spre ea. Cu coada ochiului, îl observă pe omul de alături pregătindu-se și el. Cerule! Valul era mare când edificiul firmei și zgomotos tot ca acela, la oră de vârf. Nu conta. De data asta, avea să-l înfrunte și să-l învingă.

Simți primul impuls și se lăsă în genunchi, ținându-se de planșă, conform instrucțiunilor. Apoi, ca și cum ar fi împins-o o mână din adânc, se ridică, răsucindu-și piciorul stâng, apoi și pe dreptul, până ajunse cu fața spre plajă și picioarele paralele cu aceasta.

O mare forță lovi în spatele ei, ridicând-o cu planșă cu tot. Sub impactul puternic și brusc, Destiny se clătină, alunecă, apoi își regăsi echilibrul, în poziție ghemuită, impresionată de imensa

forță. Se simți azvârlită prin aer, ca de niște aripi puternice. Oscilă într-o parte și-n alta, înainte și-napoi, dar rămase în echilibru, fără să se încline. Drumul dură doar câteva secunde, nu se îndoia, dar îi lăsă senzația unei călătorii lungi de-o oră, frenetice și ireale, printr-o altă lume. Când valul trecu de ea și se îndepărtă, Destiny se lăsă din nou pe planșetă, cu respirația tăiată, râzând.

Înviorată, avu un moment de descumpănire când văzu cât de departe de plajă se afla, și chiar mai spre vest decât presupusese, după conversația cu străinul. În fine, asta era. Începu să lopăteze cu mâinile spre est.

– Așteaptă! strigă bărbatul. Acum trebuie să stai în picioare. Pregătește-te. Nu te uita înapoi. Vine încă unul. Ia-ți poziția pe planșă. Bravo, fetițo. Păstrează-ți concentrarea.

Oare și el era instructor? se întrebă Destiny. Oricât era de bronzat, nu părea hawaiian, ca Bernie. Totuși, îl ascultă, docilă.

Se ridică la mare înălțime, cu apa urlând înspumată în urma ei. Niciodată nu mai avusese o asemenea senzație. Atât de bizară! De tensionată! Superbă! Sus, tot mai sus! I se părea că avea să zboare până la nori.

Trecuseră oare câteva secunde, minute sau ore, de când călărea acel munte de apă, care răgea, învolburat? Preț de câteva lungi momente, șovăi, nesigură dacă nu cumva valul avea s-o răstoarne, scufundând-o într-o rostogolire care pe mulți surferi îi costa vătămări grave. Părea și mai puternic decât valul dinainte. Și se arcuia mai accentuat, făcându-i scândura să vibreze. Apa nu se nivela în urma valului, cum se întâmplase prima dată. În schimb, se răsucea sub sine însăși, ca un melc. O vreme, crezu că avea s-o prindă dedesubt, înecând-o. Apoi, ca prin vis, se înălță o clipă drept pe creastă, după care rămase în urma ei. Cu respirația tăiată, nu-și mai încăpea în piele de entuziasm, căci rămăsese pe planșă, în aceeași poziție ghemuită. Doamne! Era fabulos!

Apa nu se nivelă perfect, nici chiar după trecerea valului, dar era mai netedă. Destiny se culcă pe planșă, entuziasmată, încântată, amuțită. Când bărbatul apăru alături, nu-și putu stăpâni zâmbetul. Iar când expresia lui încruntată se însenină, Destiny râse sonor.

– Ai riscat mult, venind atât de departe, îi spuse el, manevrând pe lângă planșa ei.

– Nu tocmai. Vreau să spun, nu știam cât de departe ajunsesem. Mă gândeam la altceva.

Necunoscutul clătină din cap, zâmbind.

– Nu poți face așa ceva, când ești la surfing.

– Așa se pare, expiră prelung Destiny. Am mai încercat de câteva ori, dar n-am reușit să mă ridic în picioare. Asta a fost a nu știu câta încercare.

Zâmbi.

– Și am reușit.

– Știu, dar locul începătorilor nu e aici. Prin partea asta nu fac surfing decât experții, iar uneori chiar și ei au probleme.

Destiny privi în jur.

– Chiar *sunt* prea departe de clasa mea, așa-i?

– Da. Te pot duce înapoi, dacă vrei să mă apuci de gleznă, spuse el, apropiindu-se. Te-ai descurcat bine pe planșă.

– Mulțumesc.

– Mă numesc Brace Coolidge.

– Iar eu, Destiny Smith. Scuză-mă, nu ajung. Închipuie-ți că ți-am strâns mâna.

– S-a făcut.

Când Brace Coolidge râse, inima lui Destiny făcu o tumbă, după care i se ridică în gât, sufocând-o.

– N-am timp pentru bărbați.

Brace râse cu și mai multă poftă, făcând-o să-și dea seama că gândise cu voce tare. Cu un dram de noroc, roșeața ce i se ivise în obraji avea să pară cauzată de soare. Era firesc s-o prindă, chiar și

unsă cu loțiune, așa cum stătea așezată pe planșă, cu fața, brațele și picioarele expuse. Chiar dacă zeul soarelui n-o ardea, zeul mării din fața ei era cât pe ce să-i dea foc cu apa înflăcărată a oceanului. Era un bărbat extrem de sexy.

– Ce-ai zice să te mai ridici o dată pe planșă, și pe urmă discutăm, spuse el.

– Scuză-mă. Am făcut o gafă. A vorbit gura fără mine.

– Mai bine zis, ce-i în gușă, și-n căpușă. Nu-i rău deloc. Hai să mai încercăm o dată. De data asta, vom merge puțin mai aproape de clasa ta.

– În regulă.

Deci, avea să moară arsă de soare. Era mai bine decât s-o lovească un camion cu optsprezece roți... sau să nu-l mai vadă pe zeul mării. Cum spusese că-l chema? Brațe Încolăcite?

Până ajunseră în apele pe care el le declara sigure, Destiny se ținu de glezna lui. Al naibii, ce fiori o mai treceau!

– Acum mă descurc, spuse ea, deși nu voia să-i dea drumul.

– Bine.

Vâslind pe planșă lângă el, încercă să-și recapete sângele rece și constată că în schimb se topea ca untul. Ar fi trebuit să-și scoată autorizație, pentru felul cum arăta. Era mai ucigător decât un automat Uzi!

Poziționând-și planșele pe apa liniștită, priviră în urma lor. Aici, valurile erau mai lente și mai joase.

– Ai să te plictisești, îi spuse ea.

– Ba n-am să mă plictisesc deloc.

Zâmbetul acela sexy! Înghiți o gură de apă sărată și tuși.

Bărbatul se apropie, începând s-o bată pe spate.

Destiny închise ochii, simțindu-se mângâiată. Doamne, câtă potență emana individul! Trebuia să se gândească la altceva.

Aruncă o privire în fața ei. Hotelul se vedea minuscul, din locul unde se afla pe apă. Avea senzația că se afla pe o insulă pustie... cu

un zeu al mării. Ideea o atrăgea. Se simțea bine, calmă cum de mult nu mai fusese.

– Capul sus, Destiny! Uite că vine unul mare.

Se uită peste umăr și zâmbi, pregătindu-se. Când simți impulsul, se lăsă în genunchi. Din nou se ridică, nici pe departe la fel de sigură ca bărbatul de lângă ea, dar nici nu mai căzu în apă.

Călăriră încă un val, și încă unul. Era frântă de oboseală și – oricât ar fi părut de bizar – de pasiune, când în sfârșit necunoscutul propuse să se oprească. Cum te-ai fi putut îndrăgosti, când erai zgâlțâit de valurile Pacificului? Era o nebunie.

– Nu trebuie să mai stai la soare, spuse el, altfel mâine vei fi imobilizată.

Destiny se strâmbă.

– Cred că ai dreptate.

De fapt, nu se gândea la pielea ei, ci la a lui, precum și la restul trupului. Ce ochi formidabili, de un verde închis, cu aureolă aurie, nu albaștri, cum i se păruse la început. Buzele îi erau ferme, armonios formate și senzuale. Părul putea fi de un castaniu închis, dar în lumina soarelui ardea ca un foc arămiu. Iar mai în jos, prin apa aceea limpede, era de preferat să nu se uite, altfel ar fi început să saliveze.

De unde îi veniseră asemenea simțăminte? De la moartea părinților ei, în urmă cu aproape un an, fusese prea tracasată de muncă pentru ca să se încurce cu cineva. De cele mai multe ori, mânca la cină un sandviș cu lapte, se culca devreme și se scula o dată cu soarele, pentru a lupta cu un nou munte de probleme, la Smith-O'Malley.

Într-o bună zi, avea să i se trezească și interesul sentimental, neîndoielnic față de un om pe care-l cunoștea de-o viață, ale cărui rude îi erau familiare. Își imaginase o relație simplă, animată de respectul reciproc și comuniunea de gusturi și interese.

Toate acestea zburaseră în patru vânturi, pe un surfboard. Nimic nu avea să fie atât de simplu și de bine organizat cu... cum l-o fi chemând. În circa o oră, respectivul îi făcuse piftie din

viziunea calmă a viitoarelor ei relații cu un bărbat. O smotocise complet, lăsând-o moale ca o cârpă. Emoțiile care fierbeau scăzut într-însa nu aveau nimic în comun cu planificarea serioasă. Nu erau decât pofte și dorințe curate – sau, nu tocmai curate.

Când reveniră pe plajă, Destiny îl însoți să-și predea planșa. Apoi, fu nevoită s-o ducă și pe a ei și să suporte predica lui Bernie, care-i spunea să fie mai atentă și prin ce pericol trecuse.

– Îmi pare rău.

– Ai și de ce. Data viitoare, respecți regulile. E clar?

Destiny dădu din cap. În timp ce mergeau în lungul plajei, își privi însoțitorul, care zâmbea amuzat. Oprindu-se, își propti mâinile în șolduri și ridică bărbia.

– Ce te umfli așa în pene? Într-o bună zi, am să te întrec.

– Nici nu mă îndoiesc.

Zâmbetul i se lăți, iar inima lui Destiny tresări. Cu respirația tăiată, abia dacă mai simțea usturimea dinapoia genunchilor, care o înștiința că loțiunea de soare fusese ineficientă.

Întinse mâna.

– Îți mulțumesc pentru lecția de surfing, Brace.

În sfârșit îi reținuse numele, după ce îl auzise rostit de Bernie.

Brace i-o strânse.

– Te conduc.

O urmă în hotel, apoi și în lift.

– Aștept aici, spuse el, rezemându-se de perete lângă ușa camerei.

Destiny făcu un duș rapid, apoi se unse cu o cremă calmantă. În tot acel timp, gândurile nu i se mai desprindeau de bărbatul din hol.

După ce luă pe ea un *muumuu* tradițional hawaiian înflorat și o pereche de sandale, se duse la ușă și o întredeschise. Tot acolo era!

– Salut.

– Salut. Aș vrea să te invit la mine, după-amiază.

– Serios?

– Serios.

– Bine.

Încuie ușa și îl însoți spre ascensor. Își dădu seama că, din momentul întâlnirii cu Brace, viața ei luase o nouă întorsătură. Niciodată n-avea să mai fie aceeași.

– Mergem pe jos?

Nu-și mai putea alunga răgușeala din voce.

– Am mașină.

– Aha...

Holul era plin cu oameni care intrau și ieșeau din hotelul fără uși, iar în drum spre mașina lui, parcată la două colțuri distanță, se întâlniră cu multe alte persoane.

Lui Destiny i se părea ciudat că nimeni nu observa cât de radioasă era. Poate că hawaiienii erau din fire entuziaști, așa că nu remarcau însuflețirea altora. Ce oameni drăguți.

Traficul din Waikiki era înfiorător, dar pe Brace nu părea să-l deranjeze. Apoi, dintr-o dată, ajunseră pe un drum întortocheat, unde nu se mai auzea decât vuietul înfundat al Pacificului și murmurul mașinii.

– E aleea casei tale? întrebă Destiny.

– Aparține Hotelului Pasărea Paradisului. Am un apartament acolo.

– Aha.

Când Brace nu continuă, Destiny îi studie profilul.

– Nu obișnuiesc să vizitez acasă persoanele pe care nu le cunosc. Nu e prudent.

– Nici eu nu obișnuiesc să invit acasă persoane pe care nu le cunosc bine.

– Aha.

Destiny contemplă verdeața deasă care mărginea drumul, apoi reveni cu privirea spre el.

– La ce te gândești?

Nu-i răspunse, în timp ce cotea la o curbă largă și frâna într-o zonă întinsă, umbrită și decorată cu flori, asemănătoare mai mult cu un parc decât cu o parcare. Opri motorul și se răsuci spre ea, cu mâna stângă pe volan și dreapta pe spătarul scaunului.

– Ești o fată frumoasă, amuzantă și plină de curaj. Chiar și cu valurile care împroșcau în jurul nostru, am știut că aduseseși...

– Ce? întrebă ea, privindu-l nedumerită. Zâmbetul lui Brace deveni și mai sexy, pe când îi prindea între degete o șuviță de păr.

– Mi-am spus că aduseseși o mare lumină în viața mea, spuse el, cu glas foarte scăzut.

– Chiar așa?

– Da.

Îi atinse părul.

– Îmi plac la nebunie buclele astea aurii-roșcate care ți se revarsă peste umeri. Ochii tăi au nuanța de acvamarin a oceanului. Poate că ești o zeiță a mării.

– Asta credeam și eu despre tine, lăsă ea să-i scape, și imediat se strâmbă, încurcată.

Brace zâmbi.

– Îți mulțumesc.

– Îți mulțumesc și eu, șopti Destiny, cu o senzație stranie și deplasată.

– Cu plăcere.

Coborî de la volan și ocoli spre portiera din dreapta.

O ajută să coboare din mașină, după care porni spre ușă, ținând-o de mână. Casa nu avea antreu, observă Destiny, ci numai o deschizătură spre interiorul elegant, fără etaj. Un apartament aparținând exclusivistului Hotel Pasărea Paradisului.

– Superb. Sunt impresionată.

– Speram să te pot impresiona.

Îl privi surprinsă.

– De ce?

– M-ai făcut knock-out, domnișoară. Toate celelalte au pălit, de când te-am cunoscut pe tine, Destiny Smith.

Tonul indiferent cu care vorbea, ușorul surâs, arcuirea unei sprâncene, îi accentuau cuvintele.

– Permite-mi să mă schimb, continuă Brace. Promite-mi vă te voi găsi tot aici, când mă întorc.

Destiny dădu din cap. În câteva minute, Brace reveni, în sandale și o cămașă de mătase înflorată cu poalele vârâte în pantalonii largi, din același material.

Printr-un consens tacit, porniră agale pe plajă. Făcură o scurtă plimbare, apoi se întoarseră în apartament.

După *mai-tais*, salata de fructe cu rom capabilă de a trăsni omul ca pumnul unui boxer, cina le fu servită de ospătari cu halate albe, tăcuți și eficienți. Destiny nu avea idee ce consuma, decât că era o mâncare ușoară, aromată și delicioasă.

După ce masa fu strânsă, Brace o luă de mână și o conduse pe terasă. Soarele cobora spre asfințit.

– Va fi o seară frumoasă, spuse el.

– Mhmm...

Destiny se temea să vorbească. Ea și Brace păreau să plutească într-un balon dulce. Adieri ușoare îi mângâiau pielea, răcorind-o plăcut. Se părea că trecuseră numai câteva minute, când pe cer se așternu puzderia de stele, atât de numeroase încât se putea crede că ascundeau o rețea electrică. Luna strălucea portocaliu-argintie, ca și cum ar fi fost pictată proaspăt.

– Minunat, nu-i așa? îi șopti Brace la ureche.

Dădu iarăși din cap, savurându-i senzația gurii în păr.

– Hai să ne plimbăm.

Ca doi copii, își scoaseră sandalele și, ținându-se de mână, o luară în cealaltă direcție, pe plajă.

– Voiam să-ți arăt golful ăsta. Apa e ideală. Hai să facem o baie.

Îl privi clipind din ochi. Pe sub *muumuu* avea doar o pereche de chiloți și nimic altceva.

– Nu... nu-s sigură că e cea mai bună idee.

– Sunt de acord că s-ar putea să fie mai mult decât o partidă de înot. Mă atragi ca un magnet, din prima clipă când te-ai uitat la mine.

Destiny se gândi la toate scuzele posibile. Instinctul îi spunea că Brace n-ar fi insistat. Stătea la un pas de ea, dar nu încerca s-o sărute, nici s-o forțeze în vreun fel.

Trăgând aer în piept, adânc, îl privi în ochi.

– Să ne dezbrăcăm. Nu vreau să mi se ude rochia.

Râzând, Brace începu să-și scoată hainele.

– Ultimul în apă plătește *mai-tai*-urile.

Chiuind încântată, Destiny își lepădă *muumuu*-ul și se repezi spre valuri, plonjând într-un salt prelung.

– Am câștigat! strigă ea.

– Ai trișat, o stropi Brace, făcând-o să riposteze.

Când ieșiră în fugă din apă, șiroind și râzând, îi aruncă bluza lui.

– Șterge-te cu asta.

Apoi, rămase privind-o.

– Ești mai frumoasă decât o seară hawaiiană, Destiny.

Destiny își tamponă fața și trupul cu cămașa, în timp ce mâinile îi tremurau, fără a se simți deloc rușinată, deși Brace continua s-o privească.

– Uită-te la mine, îi ceru el.

Destiny îi azvârli cămașa.

– Șterge-te.

Zâmbind, Brace o prinse din zbor și începu să-și plesnească trupul cu ea.

– Aș vrea să te sărut.

– Se pare că ți-ai făcut un plan, replică ea, cu vocea îngroșată senzual.

Brace se apropie, apoi stătu pe loc, privind-o și clătinând din cap.

– Incredibil. Nu credeam să te găsesc vreodată.

Luându-i fața în ambele mâini, se aplecă înainte și-și lipi buzele

de ale ei. Cu un sărut profund, își lăsă limba s-o mângâie pe a ei, absorbindu-i cu gura mica exclamație.

Toate momentele pierdute din ultimii ani, toate temerile, toată îndârjirea, durerea, fiecare clipă de îngrijorare pe care o cunoscuse, toate se regăseau în sărutul pe care îl primi și-l înapoie. I se revărsau de pe buze în gura lui, pe când Destiny stătea înălțată pe vârfuri, pentru a-l savura cât putea mai bine. Frumoasele insule Hawaii își pierdeau aura, dăruindu-i-o lui Brace. Totul pălea, numai el nu, devenind cea mai mare și mai strălucitoare stea de pe firmament, cu trupul înalt și musculos palpitând, când se apropie. Îl dorea. Nu! Avea nevoie de el. Nimic mai simplu.

Peste câteva momente – peste câțiva ani – Brace o eliberă, studiind-o, conturându-i trăsăturile cu un deget, coborându-și apoi mâna pentru a-i încercui sânii, a-i atinge talia.

– N-a fost un sărut oarecare. Știi bine că te doresc. O simți, o vezi.

Destiny dădu din cap, pregătindu-și din nou scuzele. În schimb, adevărul năvăli dintr-o singură suflare, năvalnic.

– Sunt vulnerabilă, Brace. Nu se cuvine ca un om să recunoască așa ceva. Dar trebuie să-ți mai spun un lucru, jalnic de răsuflat. Nu mă interesează aventurile de-o noapte.

Înainte ca Brace să răspundă, Destiny ridică mâna.

– Și nici angajamente nu pretind, nici din partea ta, nici dintr-a altcuiva. Am nevoie să mă tămăduiesc prin forțe proprii. Sunt îngrozitor de încurcată, mai ales din cauza profesiei. Mi-a secătuit toate puterile. Am venit în Hawaii ca să mă refac.

Ridică din umeri.

– Din câte știu eu, așa ceva reușește cel mai bine în singurătate.

Brace făcu un pas înapoi.

Destiny, însă, se apropie de el.

– Și mai trebuie să știi ceva. S-ar putea ca tu să fii pansamentul de care am nevoie... și aș dori să fie așa, dar mai mult nu se poate. În viața mea sunt prea multe pe care trebuie să le pun în ordine.

– Ți-am mai spus, ești o femeie deschisă, zâmbi el, ascunzându-și ironia. Deci? Care-i sentința? Marș în închisoare, nu mai treci pe la GO – ca la Monopoly? Un moment din timp, plin de pasiune... sau ne ținem de mână, în timp ce eu scrâșnesc din dinți?

Destiny izbucni în râs, văzând cu câtă ușurință îi primea ultimatumul.

– Sunt o proastă. Recunosc.

– Nu te contrazic.

Umorul nu avea ce căuta într-un moment atât de pasional, dar Destiny nu-și putea stăpâni râsul.

– La naiba! Am să mă vindec altă dată, în alt loc. Hai să ne distrăm.

Și, când îl văzu rămânând cu gura căscată, chicoti.

– Crezi, o întrebă el, că o să ne mai ardă de bancuri și *după* ce facem dragoste? Sau e o caracteristică New Age?

– Cred... cred că ar trebui să încercăm, fără să râdem, răspunse ea, și iar pufni în râs. O, Doamne, e îngrozitor. Nimeni nu se poartă așa.

Hohotele o zguduiau, în timp ce absurdul momentului se revărsa peste ea valuri-valuri. Erau goi. El arăta trăsnet. Îl dorea și nu se putea opri din râs.

– Asta-i o secvență de film, cu siguranță, mormăi el, cu buzele cufundate în părul ei, luând-o în brațe.

– Am putea s-o tragem pe video și s-o trimitem la Guinness.

Destiny îl cuprinse cu brațele pe după gât, continuând să se simtă ușoară și amețită, dar și sufocată de pasiune.

– Hai să exersăm mai întâi, spuse el, lipindu-și gura de a ei.

– O... Okay...

Când limba lui îi lunecă peste obraz, pentru a pătrunde în ureche, genunchii lui Destiny se înmuiară.

– Bagi cam multă putere în proiectul ăsta.

– Și mă întâmpină o potență la fel de mare.

– Mă consideri potentă? bătu ea din gene, nevoită să se întrebe când se mai simțise atât de bine. Nu mai ținea minte. Poate niciodată.

– Da.

– Perfect. Toată viața mi-am dorit să fiu bărbat.

– E veche, dar drăguță.

– Îmi place să fiu drăguță.

– Poate te hotărăști, murmură Brace, cutreierându-i gâtul cu gura.

– Și-asta e veche.

– Și mai știu și altele, îi șuflă el în ureche.

– Exact, șopti Destiny, închizând ochii.

Chiar atunci, în acel moment, pe o plajă din Hawaii, se îmbrățișa cu un bărbat pe care îl cunoștea doar de câteva ore, ca și cum în veci nu i-ar mai fi dat drumul. Îl dorea cu o intensitate cum niciodată nu mai simțise, își plimba mâinile peste trupul lui, îi savura adânciturile, părul de pe trup, mușchii și tendoanele, totul...

Niciodată nu se văzuse pe sine pierzându-și mințile pentru un bărbat. Sigur, nici ea nu era o oarecare, genul de fată care dacă a văzut un bărbat, i-a văzut pe toți. Dar acea senzație era absolut nouă, fără precedent. Ar fi putut prevedea vreodată emoțiile vulcanice pe care i le stârnea Brace Coolidge? Avea un nume caraghios, dar îi plăcea. Bărbatul care o stângea în brațe i se părea cel mai frumos din lume, pe alocuri atât de exotic încât îi lăsa gura apă. Îl dorea la nebunie.

– Ești atât de minunată, Destiny Smith. În viața mea n-am întâlnit o ființă mai adorabilă.

Aceste cuvinte, prăfuite și răsuflate cum erau, ar fi putut-o îngheța pe loc, dacă n-ar fi dogorât ca focurile iadului. Venea cu scorneli și clișee, ca să se culce cu ea. Ei, și? Destiny era slabă, prea înaltă, mai mult cu colțuri decât cu curbe.

– N-n, făcu ea. Sunt prea osoasă.

Chicotitul lui îi aprinse o nouă flacără în abdomen.

– Nici pomeneală, iubito. Te-a asamblat un mare artist și-ți iubesc fiecare por al pielii.

Trase adânc aer în piept.

– Hai înapoi în casă.

O luară la fugă pe nisip, până în apartament. Ajunși în dormitor, căzură de-a latul patului.

Brace o ridică în brațe, luându-i sânul în gură și începând să-l sugă. Toate gândurile ei se risipiră. Ca și cum s-ar fi trântit o ușă de oțel, își lăsă atenția să părăsească lumea din afară, concentrându-se asupra bărbatului care o îmbrățișa. Toți nervii din trup, toate celulele, se ațînteau asupra lui. Auzi o voce strigându-l pe nume, dar trupul i se zvârcolea așa de tare, încercând să se apropie de el cât mai mult, încât n-o recunoscu ca fiind a ei.

În momentul când gura lui Brace începu să-i coboare pe trup, avu impresia că îi dădea foc. Prea sufocată ca să-i spună că mai dorea, fu recunoscătoare până la lacrimi că îi auzise strigătul din minte. Îi răspunse cu mâinile și gura.

Când limba lui ajunse pe șolduri, coborând spre centrul feminității ei și intrând, Destiny țipă. Năucită, surprinsă, complet descumpănită de acel val al pasiunii, de dorința copleșitoare, de nevoia pârjolitoare care o făcea să-l strângă zdrobitor în brațe, nu mai putu decât să se țină de el, rugându-se să nu-i mai dea drumul niciodată.

Mișcările limbii lui o purtau dincolo de hotarele imaginației, într-un vârtej de foc care o purtă cu sine spre o explozie cum niciodată nu mai cunoscuse, nici nu-și închipuise măcar.

– Șșș, iubito, încă n-ai terminat.

Ridicându-se în lungul ei, o penetră ușor, începând imediat un nou ritm.

Destiny încercă să articuleze cuvinte. Nu voiau să iasă. Dorea să-i spună că-i înțelegea planul și era de acord. S-o ia cu el în nesfârșire era cel mai perfect lucru. Când se împinse spre el, într-o cerere insistentă, Brace nu se mai stăpâni.

Vauri-valuri de emoții dezlănțuite îi duseră și mai adânc într-o mare necunoscută de cei mai mulți, deși toți o caută.

Într-o împreunare ca un cataclism, fură contopiți unul cu altul de un orgasm incredibil, de neuitat.

Buimăcită, rămase lângă el, revenindu-și încet în simțiri.

– Niciodată... niciodată n-am crezut că poate fi așa, murmură ea, nici măcar sigură că vorbise cu voce tare.

Brace îi sărută părul.

– Nici eu.

Chicoti, deși în voce i se simțea un tremur.

– Ești atât de minunată.

– Nici tu nu ești de lepădat, replică Destiny, cu ochii încă închiși, zâmbind când îi auzi râsul. Nu știu ce să spun.

– Și n-a fost decât un antrenamnt.

Izbucni în râs, agățându-se de el.

– Cred că e momentul să-ți aprinzi o țigară, nu să te ții de glume, îl dojeni ea.

– Bine. Data viitoare ne vom strădui mai mult.

– Prea târziu, chicoti Destiny. Cred că am întrecut limita încă de data asta.

– Bine, atunci o mai cizelăm, înainte de a merge la Guinness.

– Ești îngrozitor.

– Cine, eu?

Brace o sărută.

– S-ar putea să fiu de acord că meritățm un loc în cartea recordurilor.

– Ai înnebunit. Îmi place.

– Și tu îmi placi mie.

O mai sărută o dată. Peste câteva momente, se aprinseseră din nou.

– Cinstit, spuse Destiny, când reuși să-și tragă respirația, nu se poate să fie ceva normal.

Brace zâmbi.

– Mă faci să râd, frumoaso. Și-mi place.

Făcură dragoste din nou, neputând nici acum să se desprindă unul de altul. Când se priviră în ochi, nu-și mai putură despărți privirile.

– Și tu găsești totul la fel de uluitor ca mine? întrebă Destiny, cu gura lângă a lui. Vreau să zic, nu e doar impresia mea, fiindcă n-am prea repetat, nu-i așa?

– Aș zice că ești mai mult decât expertă.

– Excelent. Mă bucur că sunt și eu bună la ceva.

– Să fii mândră de tine însăți, pentru că ești clătină el din cap, după care iar își încleștă buzele peste ale ei, înainte de a vorbi din nou. Îți jur că niciodată în viața mea nu mi-am imaginat așa ceva. Vorbesc serios.

– Bine.

Epuizați, satisfăcuți, adormiră unul în brațele celuilalt.

Înainte de ivirea zorilor, Brace o trezi. Făcură dragoste din nou, rapid și fierbinte. Apoi se îmbrățișară și, nu peste mult, dormeau iar.

Mai târziu, când se deșteptară, Brace îi obloji arsurile de soare, făcură dragoste, luară micul dejun și înotară în ocean. Nu se despărțiră nici măcar la duș.

Arsurile de soare trecură în cea de-a treia zi. La un moment dat, Destiny se gândi să-și sune familia, apoi uită. Nu avea timp. Petrecuseră două zile în pat, deși vorbiseră să mai facă surfing.

– Mărită-te cu mine, Destiny, îi șopti Brace trupului ei gol.

– Bine, șopti și ea.

I-a căsătorit un judecător de pace și, în aceeași după-amiază, au plecat spre Tahiti. A urmat o lună de miere pasională și delirantă. Destiny a dat în sfârșit telefon acasă, în extaz, convinsă că găsise cheia fericirii veșnice, împreună cu minunatul ei soț.

Capitolul 2

Cinci ani mai târziu – Yokapa County, New York

Divorț!

Un cuvânt rareori menționat în familia ei de un conservatorism rigid. De când semnaseră actele, Destiny nu vorbise cu rudele sale. Nu că l-ar fi plăcut vreodată pe Brace, dar destrămarea unei căsnicii, la tribunal și în afara acestuia, li se părea respingătoare.

Destiny nu avea nevoie de repetarea la nesfârșit a predicilor cu refrenul „ți-am spus eu". Erau peste puterile unui cap care-i vâjâia de durere. Nu dorea nici să le audă sfaturile de a se uita înainte să sară, sau de a rămâne printre cei de-un soi cu ea. Întrucât eschiva, în general, majoritatea clișeelor, preferase să se lipsească. Singura soluție valabilă era să se dea la fund.

O prietenă, Divinity Brown Blessing, îi oferise sanctuarul zonei rurale din statul New York. Îl primise, închiriind unul dintre domeniile aflate în proprietatea lui Divinity și al soțului acesteia, Jake. Pur și simplu nu putea face față familiei. N-o consola cu nimic faptul că dezgustul reciproc dintre rudele sale și Brace făcuse ca unele dintre argumentele ambelor părți să devină irelevante. La începuturile căsniciei, spusese clar că nu voia să audă nici o vorbă

denigratoare la adresa soțului ei. În cea mai mare parte a timpului, dorințele îi erau respectate, dar sentimentele lor față de Brace nu se schimbaseră.

Privind pe fereastră, contemplă lacul albastru scânteietor din fața proprietății.

– Mamă și tată, voi ce-ați fi zis de toată încurcătura asta? Am nevoie de voi.

O pasăre-cardinal, fluierând într-un copac, îi dădu singurul răspuns.

– Poate că ai dreptate, păsărico. Am să-i dau pe toți dracului, pentru un timp.

Părinții ei l-ar fi plăcut pe Brace, i-ar fi admirat flerul în afaceri, atât de asemănător cu al lor.

Își aminti conversația la telefon cu unchiul ei, în seara trecută; o dăscălise – ca întotdeauna – în legătură cu viața și profesia ei. Până la urmă, îl întrerupsese:

– Îmi pare rău, unchiule Tyrrell. Hotărârea mea e luată. Voi conduce treburile corporației de-aici. Ryan Porter va rezolva detaliile cotidiene, la sediul central din San Francisco.

– Stai acolo și odihnește-te, dacă trebuie neapărat, răspunsese unchiul Tyrrell. De companie mă pot ocupa eu...

– Nu. Voi ține zilnic legătura cu sediul. Așa vom proceda.

Destiny ieși agale pe terasă. Inspirând adânc, își apăsă degetele pe tâmple. În primul rând, trebuia să-și revină. Iar prietena ei, Divinity, îi dădea dreptate.

Canicula lunii iulie se reflecta în Lacul Cayuga, vălurindu-i mărunt suprafața. Ideal pentru înot, își spuse Destiny. După ce-și luă un costum bikini și o tunică flaușată, îndesă într-un sac de prelată un prosop, o mască de scufundări cu tub și două dopuri pentru urechi, peste care aruncă și cheile. Încălțată cu niște papuci de plajă, ieși din dormitor pe ușa terasei. Se opri să admire din nou priveliștea. Cer albastru și apă de smarald. Valuri ca laptele și argintul. O splendoare.

Câteva trepte de lemn coborau pe gazonul îngust din fața casei. Dincolo de panta cu iarbă a curții se înălța o faleză. Scara ce ducea de-acolo pe plajă era lată și solidă, cu trepte din lemn de chiparos.

Lăsându-și sacul pe palierul scării, cam la doi metri deasupra plajei, coborî, după care porni încet peste fâșia îngustă de nisip și pietriș.

Intră în apa răcoroasă și lină ca mătasea, își aplică masca și se scufundă, înotând cu ușurință prin adâncurile verzi și curate. Înotul de una singură nu era lipsit de primejdii, dar Destiny îl găsea igienic pentru starea de spirit. Niciodată nu trecea de zona unde apa îi ajungea până la gât, pentru a se putea descurca în orice eventualitate. N-o fi fost cea mai înțeleaptă soluție, dar avea nevoie de efectul calmant al lacului.

Minutele treceau neobservate. Când își ridică masca și se uită la ceasul antiacvatic, fu surprinsă. Se afla în apă de o oră. Rațiunea îi spunea că era timpul să iasă. Se îndepărtase de casă. Ba chiar, era mai aproape de locuința lui Divinity și a lui Jake.

Ridică privirea spre casa familiei Blessing, pentru a vedea dacă se găsea cineva pe terasă. Nu era nimeni.

Gândul la prietena ei o făcu să zâmbească, în timp ce ieșea din apă, pornind pe mal înapoi spre plaja casei sale. Adâncită în gânduri cum era, în primul moment nu conștientiză vocile. Când le percepu, se miră atât de tare încât se opri să asculte. Niște copii, pe plaja ei. Zâmbi. Iubirea de copii era a doua ei natură.

Trecu de un cot al malului, cu apă mică, și se încruntă. Avea în față cea mai murdară pereche de copii pe care o văzuse vreodată, scotocind prin coșurile de plastic pentru gunoi instalate la intervale regulate pe țărmul așternut cu șisturi de marnă.

– Salut.

La auzul vocii, se răsuciră în loc ca două zvârlugi. O fată, cea mai mică dintre ei, începu să se smiorcăie, după care își vârî în gură degetul mare nespălat.

– Nu făcurăm nimica, spuse băiatul.

– N-am făcut nimic, îl corectă Destiny, sperând că accentul pus mai mult pe vorbele decât pe faptele lor avea să le risipească temerile. Poate îi oprea chiar s-o ia la fugă.

Fetița se holbă la ea.

– Da' nici *noi* n-am făcut.

Băiatul o privi încruntat, apoi se întoarse spre Destiny.

– Ba eu știu ce vrei. Să ne faci să vorbim altfel.

– Să vă corectez exprimarea, preciză ea, pe același ton prudent. Nu vreți să luați micul dejun cu mine? Fulgi de porumb și fragi, și suc de portocale cât cuprinde?

Înghiți în sec, aproape sonor.

– 'Aideți. Nu pot suferi să mănânc de una singură.

Băiatul ridică bărbia.

– Nu mi-i... nu mi-e... nu *îmi este* frică de tine.

– Bine. Nici mie nu-mi este frică de voi. Mă numesc Destiny. Pe voi cum vă cheamă?

– Nu-i spune, mormăi băiatul, printre dinți.

– Ella, da' Clyde îmi zice Împuțita.

– Da? Eu am să-ți spun Ella.

– Bine.

– Dar tu?

– Mie Clyde îmi zice Jegu.

– Îl cheamă Jeremy, se repezi fetița.

– Îmi place cum sună. Hai să mergem.

Porni înaintea lor pe scări, ținându-și respirația. Când se aplecă să-și ia sacul, privi pe sub braț. O urmau! Nu spuse nimic, în timp ce urca restul treptelor și traversa gazonul, spre casă. Îi auzea șușotind în spatele ei.

Ocoli până la intrarea principală, ca să nu intre prin dormitor, și scoase cheile. Tocmai începuse un monolog binevoitor despre uliii și vulturii cărora le plăcea să-i atace terasa în picaj, când glasului ei i se alătură un altul:

– Întotdeauna ai știut să vrăjești mulțimile.

Glasul o ardea și o străpungea ca o lance înroșită în foc. Tot sângele i se scurse în glezne, apoi parcă îi părăsi trupul. Sufocată, se răsuci spre el.

– Brace!

Stătea rezemat de un stâlp al copertinei, privind-o prin plasa care forma o verandă puțin adâncă, apărată de țânțari.

– Du-te, spuse Ella. Noi tre' să halim fragi.

Jeremy o făcu să tacă.

Brace se îndreptă, deschizând ușa cu plasă, pentru a veni spre ei.

– Tu n-ai nimic de spus, Destiny?

– Pleacă, șopti ea, cu gâtlejul ca o rană vie.

– Ie-te-te! exclamă fetița, apropiindu-se de Destiny, care-i puse o mână pe umăr. Cine-i ăsta?

– Fostul meu...

– Soțul ei. Eu n-am semnat actele, iubito.

– Nu-mi spune așa.

– Prezintă-mă prietenilor tăi.

Destiny îi întoarse spatele.

– Ne e foame. Scuză-ne. Vorbim altă dată.

Era atât de iritată, încât nu-și putea păstra nici o urmă de calm sau de bune maniere. Cum se numeau copiii? Nu, o întrebare și mai potrivită: ce căuta acolo fostul ei soț?

Californian de baștină, descendent al unei genealogii începute pe vremea conchistadorilor, avea aceeași colorație. Părul său brunet-închis era des și cu firul drept, având deasupra sprâncenei stângi o șuviță care începuse să albească în urmă cu doi ani. O femeie mai vârstnică, de la Smith-O'Malley, îl declarase un Rudolph Valentino al zilelor noastre, oful femeilor din anii '20. Când Destiny văzuse o reluare cu „Șeicul", le dăduse dreptate, până la un punct. Starul filmelor mute semăna cu Brace, atâta doar că soțul ei era mai înalt, cu mult mai multă prestanță. Ochii săi aveau o culoare verde-închis, cu aureolă aurie; pometii obrajilor îi erau lați, sugerând niște strămoși vikingi din partea tatălui. Chipul părea sculptat din granit, până când zâmbea. Atunci, buzele sale senzuale se arcuiau pe deasupra dinților albi, accentuându-i gropița dintr-un obraz și brazda din bărbie. Era mult prea sexy. Ar fi trebuit să se facă actor de cinema, nu patron al unui studio care-i angaja. Iar aceea nu era decât una dintre numeroasele firme ale conglomeratului din proprietatea familiei sale.

Trupul său musculos era avantajat de costumele de mătase pe care obișnuia să le poarte, și ziua, și seara. Acum, însă, era îmbrăcat în jeanși. Cel puțin, asta credea Destiny că purta. Avea probleme cu cheia. Drăcia nu voia să intre în broască.

– Care mai e situația în rarefiata atmosferă a Corporației Mendez-Coolidge? întrebă ea, printre dinți.

– Merge.

– A, da. E așa de obositor să urmărești forajele submarine, publicistica și, să nu uităm, vinicultura și cinematografia.

– Mă descurc.

Destiny se întoarse spre copii, orbită, aproape fără să le mai distingă trăsăturile, prin ceața de incertitudine provocată de Brace.

– Veniți. Mă duc să pregătesc fragii.

Cu toată nesiguranța care o domina, observă că erau temători. Limba i se dezlegă cu înverșunare, în timp ce-și privea oaspeții jegoși.

– E un vinicultor celebru, dar aici nu bem decât vinuri din New York. Chardonnay-urile și Merlot-urile Mendez-Coolidge nu sunt decât două dintre numeroasele lor soiuri de vinuri, și concurează onorabil cu vinurile franțuzești. Dar... la fel facem și în partea asta a statului New York. Ce părere aveți?

În timp ce turuia înainte, era vag conștientă de privirile goale ale copiilor.

– Bani californieni vechi, ce știți voi, din familia Mendez. S-au amestecat armonios cu pepitele de aur ale neamului Coolidge.

– Destiny, interveni Brace, cu glas scăzut. Ăștia micii nu-ți înțeleg subtilitățile veninoase...

– Veninoase? Ești ridicol. Nici măcar nu m-am încălzit încă, în legătură cu micul nostru aranjament de afaceri...

– Destiny!

– Halim odată fragii ăia? întrebă fetița, pe un ton îngrijorat.

– Sigur că da. O să-i vedeți pe bufetul din bucătărie. Spălați și gata de înfulecat. Așa, și, ce spuneam? A, da. Discutam despre fuziunea noastră, cum au numit-o unii, despre căsătorie...

– Nu-i adevărat, o întrerupse Brace.

– Smith-O'Malley combinat cu Mendez-Coolidge, își desfăcu ea brațele, știind că se comporta ca o proastă, dar incapabilă să se oprească. Am devenit un conglomerat, în timp ce alți bieți neghiobi nu erau decât soț și soție.

Capitolul 3

– Destiny, s-ar putea să fie delicată problema, își privi Divinity Blessing prietena, bătând teancul de hârtii pe suprafața biroului. Înaltă, cu părul arămiu, zveltă și doar cu burta puțin umflată, indicând că era gravidă, arăta ca o întruchipare a avocatei capabile.

– Știu, răspunse Destiny.

Divinity își drese vocea.

– Să ne ocupăm de chestiunile imediate. Mai întâi, l-am sunat pe Sherwood Dinsmore, un avocat de la vechea firmă a tatălui lui Jake. L-am pus în temă cu toate amănuntele. E priceput și foarte încântat să ne ajute.

Pe buze i se ivi un zâmbet răutăcios.

– Jake moare de ciudă. Consideră că ar fi trebuit să afle despre abuzuri.

– A, probabil acest Clyde e destul de abil ca să-și apere investiția. Copiii nu erau văzuți decât rareori, cred.

Divinity dădu din cap.

– Nu încape nici o îndoială că trăia din alocația copiilor. Jake o să asmută asupra lui tot comitatul.

Răsfoi hârtiile.

– I-am mai telefonat și unui prieten specializat în legile privitoare la custodia și abuzurile asupra copiilor. Spune că s-ar putea să pășim pe un teren foarte sensibil, dar sunt șanse să existe precedente pentru ceea ce vrei tu să faci. Dacă este vreo portiță, o va găsi...

Ridică privirea, când dinspre ușa întredeschisă se auzi un ciocănit.

– Intră.

În biblioteca vilei lui Divinity, *The Arbor*, intră Brace.

– Salut. Tocmai îi vorbeam lui Destiny despre niște sfaturi legale pe care le-am primit.

Brace dădu din cap.

– Jake mi-a povestit. Se potrivește cu ceea ce a spus și avocatul meu. Am luat de la Jake numele și numărul prietenului tău. I le voi transmite avocatului meu, ca să poată discuta.

– Perfect, reveni Divinity cu privirea spre Destiny, vizibil nedumerită. Voi doi păreți...

– Nu s-a schimbat nimic, o întrerupse Destiny.

– Înțeleg, murmură avocata, deși expresia ei spunea că nu înțelegea nimic.

Ridicându-se, Destiny se apropie de prietena sa, sărutând-o pe obraz.

– Trebuie să plec.

– Voi lucra să lămurim totul. Din câte ți-au spus copiii, și nu mă îndoiesc că e doar un rezumat, au trecut prin momente grele.

Apoi zâmbi.

– Te-ai și îndrăgostit de ei, așa-i?

– Așa e.

Destiny simți privirea aspră a lui Brace, dar nu se uită la el.

– M-am mutat în casa de lângă a lui Destiny, îi spuse dintr-o dată Brace lui Divinity, ca să pot sta cu ochii pe ei.

– I-auzi! exclamă Divinity, privind de la unul la altul. Când Destiny se încruntă, își înghiți zâmbetul.

– Ai grijă de tine, scumpo. Am să mai trec, spuse Destiny, răsucindu-se pe călcâie atât de repede, încât aproape se împiedică. Trecu pe lângă Brace, în galop.

– Te-aștept! strigă Divinity după ea.

Apoi se uită spre Brace, înclinându-și capul într-o parte. Acesta ridică din umeri, cu privirea pe urmele lui Destiny.

– N-o lua ca pe ceva personal, Brace... dar dacă o mai faci să sufere, am să-ți trag personal un genunchi în boașe.

Brace râse, clătinând din cap.

– De ce-or fi femeile dure slăbiciunea mea?

– Nu i-ar strica puțină atenție și afecțiune.

– Nici mie, se răsti el, după care își frecă fața cu o mână. Iartă-mă. Fac tot ce pot.

Divinity aproape că zâmbi.

– Ți-aș ura succes, dacă n-ar exista antecedentele.

– Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

– Nu pe mine trebuie să mă convingi, ci pe ea. Deși, recunosc, mai ai până să-mi schimbi drastic opinia despre tine.

– Am să-mi dau toată silința.

Și ieși grăbit, urmat de râsul scăzut al lui Divinity.

În hol, privi în josul scării cu lambriuri de mahon, spre locul unde soția sa părea adâncită într-o conversație cu omul de serviciu, care-i întindea un vraf de haine pentru copii.

– Dar mă duc la cumpărături, protesta ea, și...

– Pân-atunci, sunt bune și astea, declară omul, după care se întoarse și porni spre fundul casei.

Ridicând privirea, Destiny îl văzu pe Brace în capul scării. Imediat, porni spre ușă. La fel de repede, Brace coborî scara în formă de T.

– Poți fugi, dar nu te poți ascunde, îi spuse el, ajungând în antreu tocmai când Destiny punea mâna pe clanță.

Spatele ei deveni bățos, deși nu se întoarse.

– Nu fugeam.

– Ba cum să nu, dar vom trece peste asta. Nu știam că adoptăm copii.

– Nu adoptăm nici un copil. Pe deasupra, totul e încă în faza de planificare.

– Ascultă, iubito...

– Scutește-mă, îl întrerupse ea, printre dinți.

– În regulă. Vom proceda ca la carte. Destiny, conform legilor din California și din toată țara, încă mai ești soția mea. N-am semnat actele.

– Am să zbor în Republica Dominicană și...

– Nu te osteni. Le voi semna...

Inima lui Destiny tresări dureros.

– ...după o perioadă de grație convenabil de lungă.

Când Destiny se răsuci spre el, gata să riposteze, Brace ridică o mână.

– Întrucât, potrivit legii, copiii vor fi și ai mei, nu numai ai tăi, propun un compromis. Acționăm împreună, facem formalitățile legale pentru protecția copiilor, apoi discutăm și problemele noastre. Nu mi se pare corect să nu ținem seama și de ele. Are vreun sens să ridicăm un gard în jurul Ellei și-al lui Jeremy, înainte de a le lămuri pe toate celelalte?

– Nu, dar...

– Salut, interveni Jake, intrând în antreu, din bucătărie; privi în susul scării, apoi spre cei doi vizitatori. Se simte bine?

Urcase în bibliotecă de două ori, de când venise Destiny la soția lui, deși se vedea clar că Divinity se simțea minunat. Destiny, însă, nu putu să nu se amuze de neliniștea lui.

– Ești un viitor tătic foarte nervos.

Jake încercă să zâmbească.

– Fac progrese.

Apoi, se încruntă.

– Dar ea e cam delicată.

– Ca un cal belgian de povară? râse Destiny.

– Nu-i de râs.

Totuși, pe buzele lui Jake apăru un zâmbet.

– Rămâneți la cină, îi invită el, ajuns deja la jumătatea scării.

– Altă dată, răspunse Brace. Trebuie să-i ducem pe ăia micii la înot.

Jake dădu din cap, dar nu se opri din urcuș.

– Copiii au nevoie de îngrijire, mai spuse el, cu glasul pierzându-i-se în timp ce se grăbea spre bibliotecă.

Brace îi deschise lui Destiny ușa și ieșiră amândoi în fața casei, unde Dorothy și Pepper Lally îi distrau pe copii.

Locatari de multă vreme ai Comitatului Yokapa, cei doi, care se căsătoriseră în cea de-a doua tinerețe, păreau neobosiți. Destiny îi plăcuse de cum făcuseră cunoștință, la scurt timp după sosirea ei.

Dorothy se uită spre Destiny și Brace, apoi se apropie de ei.

– Trebuie să vă previn. S-ar putea să aveți de furcă, dacă vreți să-i adoptați pe Ella și Jeremy. Nu fiindcă bărzăunele ăla de Clyde Smoot ar ține la ăștia doi, dar știe să miroasă banul cum simte câinele de vânătoare prada. Îi cunosc eu pe alde Smoot. Cei mai mulți dintre ei sunt niște puturoși, printre care și Clyde. Și mai e și rău, lacom și prost.

Aruncă o privire spre copii, apoi se uită din nou la Destiny și Brace.

– Mama lor era o Durham, oameni de treabă. De ce s-o fi încurcat cu Clyde Smoot când a murit bărbatu-său Tom, nu știu. Cred că nici ea nu știa. Era prea moale. A jucat-o pe degete, nu-ncape nici o-ndoială. După ce-a murit, Clyde a ținut copiii la el, ca să încaseze banii pe asigurare de la mama lor, la care ei aveau dreptul.

Clătină din cap.

– Am încercat nu o dată să fac ceva, da' mi s-a închis gura. Voi se pare că aveți puterea să reușiți o treabă.

Dregându-și vocea, continuă:

– Pe mine mă știe lumea că nu umblu cu ocolișuri, așa că v-o spun de-a dreptul. Nu vă țineți de jocuri cu copiii ăștia doi. E prea mare miza.

Destiny simți că-i venea sângele în obraji.

– N-aș face una ca asta...

– Nici eu, adăugă Brace. Nu le dorim decât binele. În nici o săptămână, au progresat enorm.

– Alaltăieri i-am dus la doctor, adăugă Destiny. Sunt sănătoși, deși, din moment ce nu le-am putut găsi nici o fișă medicală, trebuie să se vaccineze amândoi.

– Bun-așa, spuse Dorothy. Dar eu nu vorbesc despre grija pe care o aveți față de ei. Mă refer la tensiuni și emoții negative. Debarasați-vă de ele.

Destiny se burzului, apoi cedă.

– Ai dreptate, desigur.

Dorothy îl privi pe Brace, care dădu din cap, cu o expresie mohorâtă.

– Bine, spuse ea. Atunci, duceți-i acasă.

Spre bucuria lui Destiny, copiii sporovăiră tot drumul până la mașina lui Brace. Găsea un mare succes în faptul că îmbrăcămintea, tunsoarea și curățenia îi făceau să privească viața cu totul altfel. Nu era vorba numai de săpun, mâncare și haine. Li se simțea aproape un sentiment de mulțumire. Erau mai comunicativi, deși ochii le rămâneau umbriți de îndoieli. Nu exista nici o cale rapidă de a le risipi temerile. Destiny avea sentimente contradictorii cu privire la devotamentul lui Brace față de ei, la apropierea lui tot mai strânsă de cei doi. O durea să fie împreună, însă n-ar fi făcut nimic ca să-i destrame prietenia cu copiii.

Ar fi trebuit să se facă actriță, își spuse ea; atunci, s-ar fi putut simți mai comod în rolurile multiple pe care le juca. Pentru a-i ține într-o stare relaxată, trebuia să evite confruntările cu Brace, deși o mâncau degetele să se lupte cu el pe mai multe fronturi.

Îl dorea, dacă era posibil, mai mult decât oricând. I se făcea rău la gândul că-l pierdea, și totuși știa că nu putea reveni la situația dinainte, la modul cum trăiseră. Cum îi putuse accepta flagranta infidelitate? Aceea rămânea o rană vie. Neîncrederea putea înăbuși iubirea. Nu dorea ca tot ceea ce fusese frumos între ei să se dezintegreze încet. Ar fi fost de preferat o ruptură rapidă, nu? Trebuia să-l părăsească o dată pentru totdeauna. Gândul la o nouă despărțire o făcea să-i vină rău...

– La ce te gândești? întrebă el, în timp ce pornea mașina, pe aleea curbată a vilei *The Arbor*.

I-ar fi fost mai ușor să eschiveze, să se prefacă, să se joace cu cuvintele, așa cum făcuse el de-atâtea ori. Ce, era smintită? Trebuia să privească adevărul în față. Dacă nu scotea la lumină măcar o parte din el, buboiul continua să coacă. Cei doi copii erau destul de inteligenți pentru a le simți înstrăinarea. Instinctele li se cizelaseră într-o școală aspră.

– La tine, mai mult, răspunse ea.

O privi prudent.

– Așa?

– Da.

Înainte de a continua, întoarse capul să privească bancheta din spate. Copiii erau adânciți într-unul dintre jocurile pentru omorât timpul în mașină, pe care li le procurase Brace.

– Ai creat probleme venind aici, Brace. Cred că ar fi bine să le rezolvăm, și cât mai repede.

Cu mâinile strânse pe volanul Jaguar-ului, Brace dădu din cap.

– Unde și când?

– Azi. Nu, diseară. Să luăm cina îi oraș. Îi voi cere lui Dorothy să vadă de copii.

– Perfect.

Nu mai scoaseră o vorbă, până ajunseră acasă.

– Mergem cu barca? întrebă Jeremy, cu un glas și o expresie care sugerau că se aștepta la un răspuns negativ.

– Sigur, spuse Brace. Tu și Ella duceți-vă cu Destiny și schimbați-vă. Ne vedem în față.

Zâmbi, când băiatul îi surâse radios.

Jeremy și Ella o luară la fugă pe asfalt, spre podul care ducea către locuința lui Destiny.

Destiny îl privi.

– Frumos din partea ta. N-au prea avut parte de distracție, nici de multe momente fericire.

Brace trase adânc aer în piept.

– Putem schimba situația asta.

Ea clătină din cap, cu inima zbătându-i-se în piept. Îi venea să se arunce în brațele lui și să nu0l lase să mai plece niciodată.

– Nu putem. N-am să mai trăiesc așa.

Pumnii lui Brace se strânseră.

– Trebuie să mă asculți, Des. Nu există pe lumea asta nici un lucru pe care să nu-l putem ameliora.

– Te-am ascultat, de prea multe ori. Nu eu ar trebui să mă metamorfozez.

– Ce naiba, Destiny, știi că aș face orice...

Ridică mâna, întrerupându-l:

– Unele lucruri nu se mai pot schimba, și anume, trecutul. Viața ta și felul cum ți-o trăiești sunt înrădăcinate în tine și în restul haitei de șobolani care participă la ceea ce tu numești viață mondenă. Poate că, dacă n-ai fi fost atât de absorbit...

– Destiny, nu ți-am fost niciodată necredincios...

– La fel mi-ai spus și înainte să plec din California. Dar fotografiile acelea nu mințeau. Femeia aia lucrează la firma ta...

– A lucrat. La trecut. Nu știu cum au înscenat-o, dar asta a fost. Știi bine că niște fotografii pot fi trucate. Se întâmplă tot timpul.

Destiny înghiți un nod, continuând să vorbească la fel de încet ca el.

– Da, știu asta. Și mai știu că am recunoscut cravata de mătase, singurul articol de îmbrăcăminte pe care-l aveai pe tine. Eu ți-o dăruisem.

– Așa e, scrâșni el, printre dinți. Sunt multe pe care nu le pot explica. Îmi mai dau seama și că familia mea poate fi cam rece...

– Îi interesau acțiunile mele, părțile, obligațiunile, compania de construcții, firma de computere, totul. M-am săturat de toate astea, și de acel stil de viață. Fotografiile au fost picătura care a umplut paharul, Brace. Ar fi trebuit să ne cunoaștem mai bine, înainte de a ne căsători. Poate că, atunci, nu ne-am mai fi deranjat.

Fiecare cuvânt o durea ca un cui înfipt în piept. O sfâșia în două faptul de a spune orice vorbă care ar fi putut cauza o rană nevindecabilă, dar trebuia să-i vorbească.

Brace o privi, alb la față.

– Știu că ne-am grăbit. N-am regretat-o niciodată. Îmi pare rău pentru toată încurcătura asta. Vorbesc serios.

Și scoase cheia din contact.

Destiny coborî din mașină.

– Vii, Destiny? strigă Jeremy.

– Imediat.

Fără a mai scoate o vorbă, se îndepărtă de Brace.

– N-am să mă dau bătut.

Cuvintele lui părură să plutească pe briza lacului, pentru a se învârteji în jurul ei, pe când urma copiii spre casă. Cei doi dispăruseră deja cupă cotitura cărării.

Destiny grăbi pasul, fără să mai audă nici un zgomot dinspre Brace sau copii.

– M-am prins, v-ați ascuns pe...

Dădu colțul, spre ușa din față, și se opri ca trăsnită.

Un bărbat enorm, înalt de peste un metru optzeci, cu barbă și burdihan umflat de bere atârnând peste curea, îi ținea pe amândoi copiii de ceafă. Fețele acestora erau schimonosite de durere și frică. Nu scoteau nici un sunet.

– Dumneata trebuie să fii Clyde.

Destiny încercă să-și păstreze calmul. Huiduma le putea frânge gâturile dintr-o singură mișcare a acelor mâini uriașe. Mai avusese de-a face cu indivizi ca el, dar niciodată nu fuseseră la mijloc copii pe care ajunsese să-i îndrăgească. *Concentrează-te! Amintește-ți antrenamentul!*

– Mdea. Clyde Smoot. Și-acuma, dă-te. Îm' iau plozii d-acilea. Deși, acu' c-am văzut ce gagică mișto ești, poate c-o să mai viu, să-ț' trag un toc de...

– Gura, mârâi Destiny printre dinți, cu furia crescându-i în gâtlej ca un uragan.

– Să știi că nu-ț' permit...

– Dă-le drumul, sau te bag în pușcărie pe tot restul vieții. Nu-mi arde de jocuri. Autoritățile știu...

– Știu un rahat, și mata la fel, madam. P-ăștia doi îi iau cu mine. Dacă nu te dai din drum, vez' că trec peste tine. Acilea-i vorba de lovele și n-o să mă-mpiedici matale.

– Ia-ți mâinile de pe ei!

Destiny era sigură că îl putea ține pe loc timp suficient pentru ca Jeremy și Ella să scape și să fugă. Cel puțin un pumn în plin putea să-i dea.

– Copii, fiți gata să...

Continuând să-i țină de ceafă, Clyde scoase un mârâit și se repezi.

Destiny se agăță de cel mai apropiat stâlp al porții, răsucindu-și trupul. Își ridică picioarele în aer, lovind cu ele ca într-un zid. Îl nimeri drept în piept, făcându-l să se clatine. De ajuns pentru a scăpa copiii din mâini.

– Fugiți! ordonă Destiny.

O tuliră.

– Fă, curvo, ce crez' că...

Îl simți pe Brace apărând ca vântul lângă ea, după care cei doi bărbați se ciocniră ca niște berbeci de asalt. Destiny privi în jur, căutând disperată o armă. Brace învățase karate, dar se temea că nu era pe măsura lui Clyde, cu pieptul său cât un butoi și brațele mult mai lungi. Tocmai se gândea la asta, când Clyde se prăvăli la pământ.

La fel de repede, sări în picioare.

Cu ochii mari, Destiny zări săpăliga grădinarului, cu cap de oțel și coadă de stejar. Era singura armă la îndemână. O ridică, se răsuci și lovi, nimerindu-l pe Clyde imediat după ce-i trântise lui Brace un croșeu. Furia îi sporea puterile, anii de antrenament îi îmbogățiseră experiența. Îl izbi din răsputeri în ceafă, aproape rupând unealta.

Urletele de durere și furie ale lui Clyde făcură ciorile din copaci să-și ia zborul. Se răsuci spre ea, gata să atace, când Jeremy intră drept în el, înfigându-și incisivii mici în mușchiul pulpei.

Clyde se aplecă să-l înșface, însă Brace îl dădu pe Jeremy la o parte mai repede, după care își înfundă pumnul în burta lui Clyde. Icnetul de turbare și surpriză al intrusului alungă și pescărușii de pe apă.

Destiny îi mai aplică o săpăligă în cap, trântindu-l pe burtă pe uriașul împleticit.

– Te-nvăț eu minte să mai bați copiii, spuse ea, ridicând săpăliga să-și ia avânt.

Brace o apucă de mână, oprindu-i mișcarea.

– Nu. Poți să-l omori, cu asta.

– Bună idee, replică ea îndârjită, mai furioasă ca oricând.

Brace chicoti, după care se strâmbă, cuprinzându-și falca în căușul palmei.

– Bună, bună, da' las-o baltă. Copiii ăștia au mai multă nevoie de tine aici, decât la vorbitorul închisorii. Are cine să se ocupe de el, continuă, întorcând capul. Aud niște sirene.

– Am chemat poliția. Știu cum – nouă-unu-unu, spuse Ella, cu lacrimi în ochi.

– Iubito, spuse Destiny, lăsând din mână arma. Nu vă mai poate face nici un rău și n-o să plecați cu el. Nu voi lăsa pe nimeni să vă ia, pe tine și pe Jeremy.

Îmbrățișă fetița, întorcând-o cu fața dinspre malacul care încerca să se ridice.

– Stai mai bine jos, îl sfătui Brace. Altfel, nu va mai avea timp să te lichideze. Am s-o fac eu în locul ei.

Gemând, Clyde se prăbuși la loc, cu chipul îndesat în țărână.

Șeriful apăru într-un iureș febril, urmat îndeaproape de Jake Blessing.

– Ce-i aici? întrebă Jake. Darnell v-a auzit apelul pe frecvența poliției. Divinity e agitată, adăugă el, ca și cum ar fi anunțat un cutremur de 7,7 grade.

– Îmi pare rău, răspunse Destiny, începând să-i explice pe scurt ce se întâmplase, în timp ce Brace îi povestea același lucru șerifului. Și s-a apucat să facă urât, încheie ea.

Jake zâmbi crispat.

– Locuia într-un bloc de apartamente din proprietatea mea. Tocmai a fost evacuat.

– Îl dăm în judecată, spuseră Destiny și Brace, în același timp.

– Mă bucur că sunteți și voi de acord într-o privință, surâse Jake. Atunci, eu am plecat.

Destiny dădu din cap, fără să se uite la Brace.

Se întoarse totuși spre el, după ce plecă și șeriful, luându-l pe Clyde.

– Nu... nu cred că ar trebui...

– Ba ar trebui și o vom face.

– Nu știi ce voiam să spun, se încruntă ea.

– Ba cum să nu știu? Voiai să vii cu încă un motiv pentru a nu-i adopta în comun. Recunoaște, Des. Argumentele tale nu țin. Nu plec. Aici sunt, cu tine, și aici rămân. Ce-ți mai trebuie, ca să înțelegi? Ne iubim...

– Ne-am iubit cândva.

– Ne iubim și acum. S-a produs o încurcătură, dar nu între noi. Prea mulți oameni din afară ne-au impus punctele lor de vedere. De-acum încolo, nimeni n-o va mai face, dacă noi n-o permitem. Nu trebuie ca noi doi să fim cei mai dificili în toată situația asta, Des.

Un lung răstimp, se priviră.

În sufletul lui Destiny se războiau milioane de emoții. Parcă și-ar fi pierdut greutatea, plutind într-un nor de nehotărâre. Ușurarea și bucuria o podidiră, înainte de a apuca să se înfurie. Brace venise de aproape o săptămână. Era un interval mai lung decât prima oară, când se căsătoriseră. Desigur, atunci își petrecuseră timpul cu totul altfel.

Anii intermediari fuseseră presărați cu neînțelegeri pe diverse subiecte, inclusiv familia lui, familia ei, banii lui și ai ei, locul unde ar fi fost mai bine să lucreze Destiny, care să le fi fost scopurile, individuale și comune. În cele din urmă, își dăduse seama că nu putea acționa într-o parte din timp ca soție, în alta ca directoare și în alta ca împăciuitoare. Viața împărțită între asemenea treimi fusese mult prea fragmentată. Lovitura de grație constase în fotografiile primite prin poștă cu o lună în urmă, care dovedeau că Brace ducea o existență paralelă. Nu putuse să-i asculte protestele, nici să le accepte pe cele pe care le auzise.

Clipind din ochi, reveni în prezent. Trase adânc aer în piept, studiindu-l pe Brace.

– Nu te pot da afară.

De parcă ar fi vrut s-o facă!

– Corect. În plus, casa mea e în vecini.

– Ai salvat copiii...

Apoi, făcu ochii mari.

– Vai de mine, ți s-a umflat falca! Să-ți aduc puțină gheață.

– Lasă că și tu te-ai descurcat binișor, îi zâmbi el. Dacă știam că lovești atât de năprasnic, te-aș fi înscris în campionatul de golf, la club.

Fără tragere de inimă, Destiny râse ușor.

– Mă înfuriasem.

– Nu pe bune?

Zâmbetul lui, așternut lent pe buze, îi înmuie genunchii.

– Frumos l-ai aranjat pe Clyde.

– Și tu la fel, deveni strâmb zâmbetul lui. Am rămas o echipă, Destiny.

Nu putea decât să-l privească, sufocată, cu inima bubuindu-i în piept.

– Nu și conform hârtiilor pe care le-am semnat eu.

– Știu.

Brace întoarse capul spre lac.

– Trebuie să discutăm, dar Jeremy vrea cu barca.

– Păi atuncea, de ce nu mergem odată? întrebă Jeremy, apărând lângă ei. Clyde s-a dus.

Cei doi adulți îl priviră ca și cum ar fi vorbit în altă limbă.

Ella o trase pe Destiny de tivul pantalonilor scurți.

– Ai zis că mergem.

– A, da, așa am zis. Jeremy, Ella, ați fost foarte curajoși. Știu că vă speriaserăți, dar ați dovedit multă bărbăție.

Degetul mare al Ellei se ridică la gură, pe când în jurul lui se contura un zâmbet sfios.

Jeremy își lăsă privirea în pământ, apoi o ridică din nou.

– Am știut eu c-o să te bată.

Destiny le puse câte o mână pe cap.

– Da, ar fi făcut-o. Lașii se pricep foarte bine la asta.

Când coborî ochii spre ei, simți o hotărâre îndârjită luptându-se să iasă la suprafață. Avea să lupte din răsputeri pentru acei copii.

– Nu-l vom lăsa pe Clyde să se mai apropie.

– Există oameni care ne vor ajuta s-o facem, interveni și Brace, surâzând apoi. A spus cineva ceva de-o plimbare cu barca?

Copiii zâmbiră, dând din capete.

Lui Destiny îi stătea pe limbă să răspundă că asta nu-l includea și pe el, că făcea parte din viața *ei*. Fusese ținută departe de atâtea planuri ale vieții lui Brace. Ce anume o făcea să tacă, nu știa. Dădu doar din cap.

– Hai să mergem.

Copiii chiuiră, în timp ce inima ei bătea cu putere. Se comportau ca o familie. Ba nu! Era o nebunie! *Nu lăsa speranța să te amăgească, tâmpito!*

– Ai încredere-n mine, Destiny.

Brace venise în spatele ei, glasul lui scăldând-o ca într-un fior. Destiny înghiți un nod.

– Cred că-mi ceri prea mult. Ne-am dezamăgit reciproc.

– Nu-i adevărat! Am făcut unele greșeli în privința ta, dar de dezamăgit, nu m-ai dezamăgit niciodată.

Destiny încercă să zâmbească.

– Voiai să dai un telefon.

Capitolul 4

Zilele păreau să treacă prin viața lor ca rafalele zefirului de primăvară. Aveau multe de făcut în fiecare zi, inclusiv numeroasele formalități legale necesare pentru protecția celor doi copii.

Brace părea să se afle tot timpul în casa ei, îngrijind copiii în timp ce Destiny se ocupa de afaceri și participând alături de ei când se distrau cu toții. Navigau pe lac, luau masa în oraș, se plimbau, râdeau. Le făceau pe toate, întocmai ca acea celulă intimă a societății numită familie.

Destiny oscila între bucurie și teamă, nepăsare și precauție. Gândurile pozitive și negative ricoșau la contactul cu ea la fel de repede ca valurile lacului când se izbeau de mal.

Înotul devenise analgezicul ei. În fiecare zi înota, cu mișcări energice ale brațelor și picioarelor, pentru a obține un efect de purificare. Scufundându-se în adâncurile verzi ale apelor limpezi, unde vedea algele unduindu-se, își calma și relaxa nervii întinși la limită. Dorința ca Brace să se afle pe altă planetă și în același timp alături de ea îi punea la grea încercare echilibrul mintal.

Într-o după-amiază, pe când înota, Destiny era atât de concentrată încât nu auzi murmurul, zgomotul îndepărtat al unui motor

care duduia și șuiera, apropiindu-se cu fiecare secundă. Când apa deveni mai agitată, învolburându-se sub suprafață, Destiny înălță capul. În apropierea ei apăruse o ambarcațiune. Privind în jur, făcu un salt în sus, pentru a vedea cât mai bine. Nu era deloc indicat să se nimerească în calea unei șalupe. Puteau să n-o observe. Ca și cum ar fi răsărit din adâncuri, văzu prova unei bărci de mare viteză venind drept spre ea. Strigă, dar glasul ei nu putea acoperi huruitul motorului.

La naiba! Îndoindu-se de mijloc, se repezi în jos, scufundându-se aproape vertical. Tot mai adânc, spre fundul lacului, despică apa spre alge, în căutarea unui adăpost. Pieptul i se dilata de presiune, dureros, în timp ce se străduia să rămână la fund. Când începu să vadă steluțe înaintea ochilor, știu că-și forța norocul și coti spre mal, încercând să nu iasă la suprafață.

În sfârșit, țâșnind în sus, sparse valurile, gâfâind sufocată, și-și ridică pe frunte ochelarii de scafandru. Un moment, nu văzu nimic. Apoi apăru o mână, și încă una, ambele scăldate în lumina strălucitoare a soarelui. O apucară strâns. Clipind din ochi, Destiny privi chipurile neclare, umbrite, cu soarele în spate.

– Cine...?

– Ia-ne de mână. Repede. Ține-te bine.

Doi oameni vorbeau în același timp. Un bărbat? O femeie?

Nu putea fi sigură cine erau, dar întinse mâinile, simțindu-se ridicată din apă de parcă ar fi fost ușoară ca fulgul. I se păru că zbura prin aer, pentru a ajunge pe una dintre numeroasele plute pentru apa adâncă, risipite la distanță de mal.

Descumpănită de pericolul prin care trecuse, își scutură capul, după care puse o mână streașină la ochi, încercând să vadă. Oare ambarcațiunea care se îndepărta cu viteză era un „papuc“, una dintre acele șalupe puternice, mai potrivite pe ocean decât pe un lac? Nava aproape dispăruse. Nu se mai vedea decât siajul înspumat și o pată neclară, indicând că șalupa putea fi de culoare aurie sau crem.

– Mulțu... se întoarse Destiny să le spună salvatorilor ei, dar văzu că era singură pe plută. Valurile blânde o legănau sub ea. Scrută apa din jur. Nimic. Nimeni. O ajutaseră două persoane. Unde erau? De ce dispăruseră? Cum ajunseseră la ea atât de repede?

Fuseseră un bărbat și o femeie? Chiar și fără să-i fi văzut bine, nu se îndoia că așa era.

Privi încă o dată în jurul ei, după care se lăsă din nou în apă, începând să înoate cu putere spre mal, frământată de cele întâmplate.

Când se simți apucată de mijloc și ridicată, înghiți o gură de apă.

– Ce...?

– E-n regulă, iubito. Te-am prins. Fir-ar al dracu', am crezut că te lovise.

Brace o strânse la piept, trăgând-o spre apa mică de la mal.

– Pot... pot să...

– Șșșșș, nu-i nimic. Ticălosul a fost cât pe ce să te nenorocească.

Simțind fundul lacului sub tălpi, o ridică în brațe, strâns, ducând-o astfel până la mal. Fără a-i da drumul, luă un prosop și o înfășură cu el.

– Trebuie să te încălzești.

Culese de jos un tricou, trăgându-i-l peste cap; apoi, o trase spre un alt prosop.

– Nu te mișca.

– Oamenii aceia, spuse Destiny. Unde s-au dus?

– Care oameni? Din câte-am văzut eu, în barcă nu era decât pilotul. Cred că era un bărbat.

Scrâșni din dinți.

– Și dacă pun mâna...

– Nu, nu el. Oamenii care m-au tras pe plută.

Brace clătină din cap.

– N-am observat. Te-am văzut numai pe tine, când ticălosul ăla era gata să te lovească.

– Aha... Voiam să le mulțumesc.

Se cutremură, privind spre apă.

– Aveam... am avut impresia că-i cunosc de undeva.

– Deocamdată, încălzește-te și usucă-te.

Se așeză alături, cuprinzând-o cu un braț.

– Te simți mai bine?

Destiny dădu din cap, o parte din ea întrebându-se cine or fi fost salvatorii, iar restul răspunzându-i lui Brace:

– N-ai văzut pe nimeni?

– Numai șalupa și pe tine. Am s-o recunosc, dac-o mai văd. După ce te duc în casă și te instalez comod, am să vorbesc cu șeriful.

– Mulțumesc... mulțumesc.

Se apropie și mai mult, cuprinzând-o acum cu ambele brațe.

– M-am speriat îngrozitor.

Tăcerea dintre ei se prelungi, întinsă ca o panglică de cauciuc roasă, rupându-se când Brace vorbi din nou, cu buzele înfundate în părul ei:

– Credeam că te-a lovit.

Destiny înclină afirmativ capul, cu părul ud frecându-se de pieptul lui.

– Și eu.

– De-acum încolo, voi veni și eu să înot cu tine.

Îl privi, zâmbindu-i.

– Înot tot timpul, și până azi nu mi s-a întâmplat nimic. O fi fost doar un derbedeu care se dădea în spectacol. Umflatul în pene e un joc universal.

– Nu toți bărbații consideră că e o idee prea bună să faci farse prostești.

– Știu, îi susținu ea privirea.

– Des, hai să nu dăm cu piciorul la toate.

O sărută pe frunte.

– Te rog, să ne mai acordăm o șansă. Nu ne putem permite să ne aruncăm viețile pe fereastră, fără să încercăm măcar.

– Sună frumos, Brace. Să nu mă înțelegi greșit. Am vrut să salvez căsnicia noastră... dar cred că e prea târziu. Familiile noastre știu că ne-am despărțit. Mai mult sau mai puțin, ne-am împăcat cu situația...

– Eu, nu.

– Chiar dacă tu și cu mine ajungem la un acord, continuă Destiny, familiile rămân. Nici una dintre ele nu a fost de acord cu căsătoria.

– Familia mea te cunoaște mai bine decât crezi.

– Mă tem că nu e decât credința ta oarbă. Conflictul dintre familia ta și mine parc-ar fi fost Confederația contra Uniunii. Cea mai proastă combinație posibilă. Noi am fost prinși la mijloc, fără a avea loc de întors. Nu sunt sigură că aș mai putea trece prin asta

Se retrase puțin.

– Ceea ce ne unea nu era destul de rezistent sau puternic pentru...

– Ceea ce ne unea a fost extraordinar, Des. Poate că n-am procedat cum trebuia, dar nu putem nega ce-am avut. A fost minunat.

Destiny își mușcă buza.

– Nu e mai bine să ne despărțim scurt și civilizat, decât să valsăm lent de la antipatie la dezgust, până la dezastrul final? clătină ea iarăși din cap. E prea dureros.

În sinea ei, urla că nu voia să se despartă de el. Când apăruse la ușa casei, în ziua când îi găsise pe Jeremy și Ella, fusese răspunsul la o rugăciune pe care nici măcar nu-și dăduse seama că o înălțase. Noua despărțire de el ar fi fost o a doua agonie.

– Hai să ne schimbăm noi înșine, propuse el. Putem încerca asta. Și merită efortul, Des. Pe ceilalți, să-i ia dracu'!

– Ușor de zis, greu de făcut.

O dorea atât de mult, încât o durea fizic.

– Sunt dispus să încerc. Tu ce zici?

– Păi... eu am copiii. E o mare responsabilitate. În momentul de față, nu mă pot rupe în două direcții. Mai ales când e atât de important pentru Ella și Jeremy.

– În regulă. Sunt de acord că au nevoie de ajutor. Am mai discutat despre asta. Cred că două capete fac mai mult decât unul. Ce-ai zice de un pact? Copiii au nevoie de noi amândoi. Pentru un timp, să lăsăm deoparte problemele personale și să ne ocupăm de Ella și Jeremy cât putem de bine.

– Brace, am semnat hârtiile.

– Eu nu le-am semnat. Iar acum, nu e momentul. Chiar tu ai spus-o. Ce zici? Încheiem un armistițiu?

Își schimbă poziția, pentru a-i întinde mâna dreaptă.

Destiny ezită.

– Încearcă, îi șopti el.

Preț de câteva bătăi de inimă, nu se mișcă. Apoi dădu din cap, o dată, de două ori, și-i strânse mâna.

– Perfect, o sărută Brace pe obraz, după care își apăsă mâna ei pe piept. Mă gândeam doar că ți-ar plăcea să știi cum m-a afectat răspunsul tău.

Palpitațiile de sub degete îi făcură și ei sângele să accelereze până la o viteză cosmică, în timp ce pulsul i se zbuciuma ca al unei adolescente la prima întâlnire. Toate sentimentele acumulate pe care le avea pentru el o inundară, ca un potop fulgerător. Parcă ar fi căzut de la înălțimea unei faleze. Apropierea lui Brace era periculoasă. Sufocantă. Fascinantă.

– Trebuie... trebuie să ne păstrăm perspectiva.

– Exact, o ridică el în picioare. Și să te băgăm sub duș. În seara asta, eu gătesc.

Îl privi prudentă.

– Să nu fie vreuna dintre cinele alea îngrozitoare de cercetași pe care obișnuiai să le pregătești, când le aruncai pe toate la grămadă și le împingeai în cuptor.

– Am progresat, râse Brace de scepticismul ei vizibil. Ai încredere-n mine.

Ca și cum ar fi lovit-o un pumn în piept, rămase încremenită, cu respirația tăiată.

Câteva momente lungi, se priviră.

Brace trase aer în piept, tremurător, urmărindu-i cu un deget conturul brațului gol.

– Știu la ce te gândești."Încredere" e un cuvânt dificil în vocabularul nostru. A noastră a fost știrbită. Nu pot s-o neg. Trebuie să limpezim niște ape.

– Pare un proiect măreț, nu-și putu ascunde Destiny tremurul din voce.

– Îi vom stabili o limită de timp. De acord?

O înfășură în cele două prosoape și o întoarse spre scara care urca la casă.

– Și cum vom proceda? întrebă ea, cu vocea la fel de înceată ca a lui.

– Cum spuneam. Muncim pentru copii, apoi ne ocupăm și de problemele noastre. Poate reușim să salvăm totul. Cooperăm. Îngropăm toate incidentele neplăcute.

Sub brațul lui, Destiny deveni rigidă.

– Dacă, după cinci săptămâni, să zicem, nu simțim că situația e în curs de ameliorare, atunci vom analiza alte variante.

Destiny înghiți în sec. Asta ar fi însemnat să se despartă. Avea putere s-o facă din nou? Simplul gând îi lichefia măruntaiele.

– Nu putem decât să încercăm.

Tăcuți, intrară în casă.

Brace contemplă camera mare.

– Unde sunt Jeremy și Ella?

– I-a dus doamna Duggan la meditator. Când termină cumpărăturile, îi va aduce acasă.

– Bine gândit. E o femeie extraordinară.

– Într-adevăr. Divinity mi-a recomandat-o doar pentru curățenie, dar am senzația că s-a însărcinat cu toată gospodăria. Îi plac copiii. Asta e cea mai importantă recomandare.

– Perfect. Vrei să folosești cada cu apă fierbinte?

– Nu, voi face un duș.

Trecu pe lângă el, cu picioarele tremurându-i, intră în baie, închise ușa și o încuie.

Își scoase costumul de baie și trecu sub torentul aburind al dușului. În timp ce se spăla pe cap, își aminti de cei doi oameni care o ajutaseră când șalupa fusese cât pe ce s-o lovească. Cine erau? Nu le distinsese vocile și trăsăturile decât ca prin ceață. Și totuși, putea să jure că mai auzise acele glasuri. Cum ajunseseră la ea atât de repede? Și unde dispăruseră?

Se șterse pe cap, se fardase ușor și era pe jumătate îmbrăcată, când auzi pe neașteptate un ropot mărunt și pași, însoțit de zgomote agitate. Se întorseseră Ella și Jeremy. Doamna Duggan îi conducea până la ușă, apoi pleca acasă.

În timp ce-și încheia pantalonii scurți, se strâmbă. I se lățeau cumva șoldurile? Probabil. Ieși din dormitor, făgăduindu-și să-și cumpere o oglindă mai mică. Când porni pe culoar, spre bucătărie, din minte îi ieșiră și șoldurile, și orice alte gânduri.

Bucătăria ei arăta ca un câmp de luptă. Concepția lui Brace despre prepararea mâncării implica toate tigăile și cratițele din casă. Bufetul de lucru era plin cu vase asortate, farfurii, oale și alte ustensile.

Destiny se rezemă de tocul ușii, ezitând între amuzament și deznădejde. Studiind trioul prins în chinurile celei mai nebunești activități gastronomice de la ceaiul Pălărierului Nebun încoace, nu

mai avu nevoie să se întrebe de ce plecase atât de grăbită doamna Duggan. Nu încăpea nici o îndoială că Brace își ieșise din minți.

– Ei, stați, stați, îi tempera el pe copii. Trebuie să vedem dacă mai întâi aprindem cuptorul, sau băgăm mâncarea în el cât e rece. Nu-s sigur, dar cred că e un detaliu foarte important. În carte cum scrie, Jeremy?

Destiny îl văzu pe băiat cu limba scoasă printre dinți, mijind ochii spre cartea de bucate deschisă. Se simțea că aptitudinile sale de lectură erau limitate. Nu scoase nici un sunet.

– Cred... Cred că zice că mai întâi să încălzim. Pre... încălzit, scrie aicea.

Ridică privirea, ușurat când Brace se apropie de aragaz și moșmondi la comutatorul cuptorului.

– Nu știi cum se face, Brace?

– Lasă-mă un minut, da? Mașinile astea infernale au fost concepute numai ca să-mi dea mie bătăi de cap.

Ella zâmbi.

– E ușor. Pot eu ca să-l aprind. Trebuiam să gătim potolu' lu' Clyde.

Peste față îi trecu o umbră, ca și cum s-ar fi tras o draperie.

Brace o sărută.

– Clyde e prea prost ca să-și dea seama ce minunată ești.

Zâmbindu-i, Ella dădu din cap.

– Și-acum, ia să vedem, continuă Brace. Salata. Pe-asta ar trebui s-o facem ușor. E simplu, nu?

Îi privi pe copii, care păreau cam nesiguri.

– Clyde mânca hamburgeri care se vedea sângele pe ei, spuse Jeremy.

Ella dădu din cap.

– Îi cădea scrumu' de la țigări pe ei. Și-l mânca și pe ăla.

Destiny se hotărî să-i lase să-și facă de cap cu gătitul până la sfârșit. Unitatea lor era vizibilă cu ochiul liber și nespus de strânsă.

– Ia să vedem noi. Cred că, fiind vară, nu trebuie să cojim roșiile, spuse Brace, apoi se strâmbă: sper că am dreptate. Facem economie de timp.

Spălă zarzavaturile și le puse într-un mixer, apoi își șterse mâinile de șorțul pe care și-l legase peste mijloc.

– Noi ce putem să facem? întrebă Jeremy.

– Ăă, să vă spălați pe mâini. E clar?

– Ai văzut când ne-am spălat, îi aminti Ella.

– Bine. Va fi o salată comunitară. Eu am să tai legumele. Jeremy, tu desfaci andivele. Tu, Ella, aranjezi salata în vasele astea, arătă el pe rând.

– Oare o să-mi placă? se întrebă Ella.

– Sigur c-o să-ți placă. Toți iepurii din lume vor fi invidioși pe salata ta.

Fetița chicoti.

Destiny era captivată de creatorii salatei. Ochii începură s-o usture, când îl văzu pe Brace deschizând gura și gustând o bucată de ardei oferită de Jeremy. În sfârșit, făcu un pas înainte.

– Aș putea prepara eu sosul?

Trei zâmbete se întoarseră spre ea, însoțite de trei mișcări afirmative din cap.

– Mmm, ce plăcut miroase aici.

Aruncă o privire spre tigaia de omletă și văzu fumul, așa că făcu focul mai mic, dintr-o singură mișcare fluentă, în timp ce mergea spre frigider. Alese o rețetă de sos dulceag, nu prea iute, din zahăr nerafinat, oțet și puțin ulei. Tocă busuioc și oregano în compoziție, apoi se rezemă de bufet, studiind restul operațiunilor.

– Ce mâncăm?

– Fru-eetta... cică, răspunse Jeremy. E cu ouă și cartofi și miroase frumos.

– A! Frittata.

Toate cele trei expresii încremeniră, așteptându-i reacția.

– Tocmai de ce mi-era poftă și mie.

Ușurarea se așternu pe trei fețe în același timp.

Destiny râse.

Cina era delicioasă. Pâinea, înfierbântată în cuptor, era crocantă, coaptă de Dorothy Lally în aceeași dimineață. De băut aveau lapte rece. Destiny mâncă tot ce își pusese în farfurie, fapt fără precedent, de o bună bucată de timp.

Eliberară masa, îngrămădiră toate vasele în mașina de spălat, o puseră în funcțiune și ieșiră pe terasă, la o partidă de domino. Vechiul joc îi intriga pe copii.

Seara părea să zboare ca un vis. După ce copiii fură duși la culcare, Destiny ieși din nou, pentru a se rezema de balustrada terasei, contemplând cerul spuzit de stele.

– Ursa Mare parc-ar fi atât de aproape încât ai putea-o atinge, spuse Brace, apărând lângă ea.

Destiny se îndreptă, ridicându-și garda la fel de repede ca fierbințeala care dădea în clocot printr-însa de fiecare dată când se apropia el.

– Într-adevăr.

– Ai de gând să mă lași vreodată să-ți explic ce-a fost cu pozele alea, Des?

Destiny privi spre nord, în direcția opusă lui.

– Probabil că nu.

– Întotdeauna ai fost corectă. Nu ți-a trecut prin minte că era posibil ca fotografiile să fie măsluite?

– Ba da. Și poate ar fi contat cu ceva, dacă nu te-aș fi văzut sărutând-o pe Wendy Carradine, la club.

Brace tăcu, un timp îndelungat.

– Am fost un idiot. Se tot dădea la mine, eu băusem prea mult și mă înfuriasem pe tine din cine știe ce motiv prostesc, pe care acum nici măcar nu mi-l mai aduc aminte.

– Cu alte cuvinte, de-aia.

– Da.

– Pariez că e o premieră, în materie de motive pentru adulter.

– Termină! Nu te-am înșelat.

Brace nu se clintise, dar Destiny avea senzația că o înconjura cu totul. Furia, durerea, dorința de a riposta, toate acele reacții pe care și le crezuse sub control, se răzvrătiră într-însa.

– Sigur că nu m-ai înșelat. În plus, adulterul e un motiv de despărțire atât de banal.

– Cu sarcasmele n-ai să ajungi nicăieri, Des.

– Nu? Ei bine, așa am eu chef să fiu. Ai sfărâmat în bucăți tot ceea ce-mi era mai scump pe lume.

Se răsuci în loc, îndreptându-și degetul arătător spre el.

– Mi-ai preluat corporația fiindcă îți închipuiai că o puteai conduce mai bine ca mine...

– Tu ai vrut...

– ...și i-ai ales, practic, pe toți prietenii tăi. În majoritate, niște plicticoși fără pereche, apropo...

– Pe planeta asta mai există și câțiva oameni cu bun simț care nu simt nevoia să salveze lumea în fiecare zi.

– Și mai sunt și aceia, nu prea grozavi, pe care-i doare-n cot de toți ceilalți în afară de ei înșiși și îi consideră pe cei mai puțin înzestrați niște gunoaie în care au călcat din neatenție.

– Nu toți.

– Nu m-am integrat în familia ta, trase ea aer în piept, tremurător. Nu ne potrivim, Brace. Noapte bună.

Și îl lăsă pe terasă, cu privirea spre lac.

Lacrimi fierbinți îi scăldau obrajii, când trânti ușa dormitorului în urma ei. Își înăbuși suspinele cu un prosop din baie. Într-un târziu, se spălă pe față, își perie dinții și se culcă. Nu adormi până înaintea zorilor.

La trei zile după discuția în contradictoriu cu Brace, Destiny străbătea cu mașina Comitatul Yokapa, spre pavilionul medical adiacent Spitalului General. Acolo se afla Divinity, pentru control la un obstetrician. Sperau să bea un ceai sau o cafea – decafeinizată, desigur – undeva, după vizită, împreună cu o altă prietenă a lui Divinity, Dynasty Jones. De la sosirea lui Jeremy și a Ellei, nu se mai văzuse cu Divinity atât de des pe cât ar fi dorit, deși vorbeau la telefon aproape în fiecare zi. Plecase de-acasă devreme, ducând copiii la lecțiile zilnice cu meditatorul. Pe Brace nu-l văzuse. Poate plecase înapoi în California. Mai mult sau mai puțin explicit, îl alungase ea însăși. Simți în piept un junghi de durere. *Gândește-te la altceva.*

O privire fugară în oglinda retrovizoare îi dezvălui mașina neagră. O văzuse prima dată când cotise pe șoseaua principală care ducea spre spital. Oare se aflase în spatele ei și pe drumurile de țară dinainte? Puțin probabil. Pe acele drumuri, se obișnuise să vadă numai camioane. O mașină mică era o anomalie.

Zărind complexul medical, intră în parcare, își încuie mașina și porni spre intrarea în secția de urgență. Divinity îi spusese că era cel mai scurt drum spre clădirea anexă unde se aflau cabinetele multor medici.

În spatele ei venea o altă persoană, așa că ținu ușa deschisă. Cu acel prilej, văzu partea din spate a unei mașini negre trecând prin fața clădirii. Se înfioră. I-o lua razna imaginația.

După ce obținu numărul camerei din registrul spitalului, luă liftul până la etajul doi. O soră o îndrumă spre un cabinet de pe culoar. Divinity era în sala de așteptare.

– A-ntârziat doctorul?

– Nu tocmai. A vrut să-mi facă și o mică analiză a sângelui, pe lângă alte câteva examene, își dădu Divinity ochii peste cap. Complicată mai e povestea asta cu copilul. Îmi pare rău că durează stât de mult.

Destiny râse, uitându-se la ceas.

– Nu-ți face griji. Mă bucur că ești în formă. Putem merge la cafea altă dată. Unde-i Dynasty?

– La toaletă.

Chiar în timp de Divinity vorbea, Dynasty intră pe ușă.

Destiny o cunoscuse la scurt timp după sosirea în Comitatul Yokapa. Fusese impresionată de prietena lui Divinity, care părea foarte deschisă și generoasă. Dynasty avea o fermă de cai în zonă, deși ea și soțul ei, Aaron Burcell, își petreceau o parte a anului în Kentucky, la herghelia familiei lui. Divinity îi spusese lui Destiny că ferma Burcell îi crescuse și antrenase pe unii dintre cei mai celebri alergători pur-sânge, inclusiv câțiva câștigători ai derby-ului din Kentucky.

– Bună, Destiny, o salută Dynasty. Măcar putem să stăm jos aici, la taclale.

Destiny râse.

– Excelent. Nu am alt program decât cel al copiilor. Vreau să fiu acasă când îi va aduce doamna Duggan de la meditații.

Cele trei femei stătură de vorbă aproape o oră.

De două ori, Divinity fu chemată de soră, apoi reveni.

– Ar trebui să mă duc, spuse Destiny, fără tragere de inimă; se simțea atât de bine. Mai ai nevoie de ceva, înainte să plec?

– Poate puțină apă, cât aștept, răspunse Divinity. Este o chicinetă, cam cu două uși mai încolo, pe hol.

Destiny dădu din cap.

– Merg să-ți aduc. Într-un minut sunt înapoi.

Pornind pe coridor, studie diverse uși închise, pentru a alege în sfârșit una, cu speranța că era cea potrivită. Nu era – găsi o magazie de cearșafuri – dar văzu un lavabou și un automat cu pahare de plastic. Tocmai întindea mâna să ia un pahar, când îi atraseră atenția niște glasuri din spatele rafturilor înalte, cu vrafuri de așternuturi.

– Ne luăm de gagica asta, Smith, când vine pe culoar? întrebă un bărbat, cu glasul aspru și gutural.

– Nu, boule, răspunse altul, mai tăios. Pândim sala de așteptare a doctorului. E acolo cu niște prietene. Ținem halatele pe noi și o atacăm în lift. O băgăm în căruciorul de rufe și ieșim cu ea drept pe ușa de la urgențe. Pac, a dispărut. Nimeni nu știe nimic. Noi ne luăm mălaiu'.

– O omorâm?

– Probabil.

Destiny asculta, nevenindu-i să creadă. Numai despre ea puteau să discute. Își coborî mâna, privind spre ușa din spatele ei.

– De unde știm când o să iasă de-acolo? întrebă primul.

– Ne uităm, dobitocule. În caz că ne scapă, tot capătul culoarului dinspre parcare are geamuri. Herb se uită din mașină. Și-acum, hai să ieșim de-aici până nu vine cineva și ne ia la-ntrebări.

Când îi auzi pe cei doi pornind spre ușă, Destiny se strecură în jurul unui dulap alb, pentru a se ascunde, ținându-și respirația. După ce ușa scârțâi, aproape neauzit, privi după colț. Plecseră! Dacă nu exista altă ieșire, trebuia să se întoarcă pe unde venise. Se uită în jur, fără a se mișca din loc, de teamă să nu facă vreun zgomot.

Când văzu uriașul lift de rufe, lângă peretele din capăt, se strâmbă. Nu era vehiculul ideal ca să fugă, dar altul nu se găsea. Se strecură spre ascensor, urcă pe platformă și trase ușa glisantă în jos.

Liftul porni în josul puțului, coborând cu hurducături. Când se opri, Destiny ridică noua ușă și fu asaltată de aburi. Se părea că ajunsese în spălătorie. După ce ieși, stătu un lung răstimp nemișcată, privind în jur.

Într-un cărucior de haine stăteau împăturite ordonat uniforme albe, compuse din pantaloni și bluze, ale infirmierilor. Îmbrăcă una peste propriile ei haine și porni în căutarea unei ieșiri.

Prima ușă pe care o găsi dădea în spital. În peretele alăturat mai era o ușă, care se deschidea spre parcarea cea mai apropiată de intrarea la urgență. Cercetând cu prudență împrejurimile, depistă o mașină neagră. Putea să jure că era aceeași care o urmărire. Șoferul stătea la volan, părând să privească în direcția propriei ei mașini parcate.

Prin creier începură să i se rostogolească diverse soluții posibile ale problemei. Inspiră adânc, apoi se duse la un telefon de pe perete și formă 911.

De cum i se răspunse, explică unde se afla și ce auzise, comunicând numărul de înmatriculare al mașinii negre și semnalmentele șoferului. După ce puse receptorul în furcă, rămase pe loc, numărând minutele. Auzise oare o sirenă, sau o dorea numai? Când ușa interioară se deschise și intră un infirmier, împingând un cărucior plin cu cearșafuri murdare, Destiny hotărî că era mai bine să plece.

Afară, auzi clar sirenele. În timp ce se apropiau, se furișă spre un camion de aprovizionare parcat la îndemână, fără să scape din ochi mașina neagră și șoferul. Îi simți privirea, apoi îl văzu întorcând capul spre cele două mașini ale poliției care blocau ieșirea din parcare.

Destiny trecu pe lângă una dintre ele, oprindu-se apoi să privească, alături de mulțimea care începea să se adune. Nu-l cunoștea pe șoferul mașinii negre. Ce aveau cu ea, el și complicii lui?

Cu mișcări lente, se întoarse și ridică ochii spre etajul doi al clădirii spitalului. La ferestre nu se zărea nici un chip. Asta nu însemna mare lucru. Puteau fi în cealaltă parte, ascunși vederii ei. Continuând să se miște încet, traversă parcarea, într-o tentativă de a ajunge dincolo de clădire. Când ajunse la autovehiculele parcate, se ghemui, continuându-și drumul printre ele, spre mașina ei. Sosind, ridică puțin capul pentru a vedea dacă n-o privea cineva. Nu văzu pe nimeni.

Se urcă în mașină, porni motorul, demară în marșarier și părăsi parcarea, ocolind altă mașină care intra. În sfârșit, ajunsă pe strada laterală, acceleră, nerăbdătoare să scape. Dacă o zăreau, știa că aveau s-o urmărească. Dar de ce se ținеau după ea?

Era ca pe vremuri, însă Destiny nu mai lucra la F.B.I. și nimeni nu-i purta pică, din câte știa. Totuși, călcase pe cineva pe bătătură și era cazul să afle despre cine era vorba.

Cocoșată peste volan, avu o senzație ciudată de *déjà vu*. Pentru moment, se simțea bine că era în acțiune. Își putea purta singură de grijă. Se antrenase. Cei care o urmăreau, indiferent din ce motiv, aveau să afle.

Încetinind până la limita legală, atentă să n-o oprească poliția pentru exces de viteză, străbătu orășelul în care se afla spitalul, atentă când la drumul din față, când în oglinda retrovizoare. Insinuaseră că voiau s-o ucidă. Trebuia să fie o confuzie.

Coti de pe strada lăturalnică pe șoseaua principală, în sunetul unor claxoane din spate. Se zărea cumva o mașină neagră departe, în urma ei? Trecând cu viteză pe lumina galbenă a unui semafor, părăsi șoseaua spre dreapta, hotărându-se s-o ia pe drumurile înguste de țară, până acasă.

Nu reduse viteza, deși unele dintre ravinele de pe marginile drumului erau destul de mari ca să înghită un autocamion cu trailer cu tot. Înscriindu-se pe drumul lacului, după o cotitură în unghi drept, se rezemă de volan. Indiferent ce naiba se întâmpla, avea să afle.

Văzu începutul golfului mare din dreptul proprietății închiriate de ea, apoi aleea. Încetini, dar nu prea mult. Intrând pe alee, stârni o jerbă de pietricele, în croncăniturile de protest ale ciorilor din brazi. Cu un scrâșnet de pneuri, se repezi în spațiul de parcare ca și cum ar fi trecut linia de sosire la Indianapolis. Apăsă pe frâne, derapă lateral și se opri. Își rezemă capul pe volan, respirând

adânc. Nu trebuia să arate răvășită, când intra în casă. Copiii avuseseră de-a face cu destule nebunii în viața lor.

Portiera de lângă ea se deschise cu o smucitură. Brace, apărut ca din pământ, o scoase din mașină, în brațe.

– Ce naiba se întâmplă? Ce-ai pățit? Zi odată!

Ridică privirea spre el, cu gândul de a născoci ceva, întrucât adevărul era prea tras de păr.

– Niște oameni. I-am auzit vorbind, în spital. Mă urmăreau.

Ochii lui Brace se îngustară, apoi privi în lungul aleii.

– Vino.

Ar fi vrut s-o ducă în brațe, dar Destiny îl respinse, clătinând din cap.

– Pot și singură.

O dată ajunși în casă, Brace încuie ușa și o însoți pe Destiny la bucătărie.

– Trebuie să dau un telefon. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Destiny îi povesti ce pățise, în timp ce circula prin bucătărie, făcând ceaiul.

Brace înhăță receptorul. Mesajul său fu scurt și repezit – Destiny era în pericol. Închise telefonul, apoi o privi peste ușile batante dintre bucătărie și cameră.

– Ceaiul e gata imediat, îi spuse ea.

– Bine, răspunse Brace, printre dinți.

– Jeremy și Ella?

– Sunt la ferma Burcell, învață să călărească. Doamna Duggan i-a dus acolo, la cererea lui Jake și a lui Aaron.

Zâmbind, Destiny încuviință din cap. Apoi se rezemă de spătar, sorbindu-și ceaiul.

– Îi cunoșteai? întrebă Brace, înainte de a forma încă un număr.

Destiny negă cu un gest. În timp ce el vorbea, rămase la masa din bucătărie, pentru a-și termina ceaiul. După ce termină, Brace intră în bucătărie și o cuprinse cu brațele. Nu-l respinse.

– N-am avut halucinații, spuse ea.

– Nici un moment n-am crezut că ai fi avut.

– Fir-ar să fie, nu înțeleg. Dar, orice s-ar întâmpla, n-au să mă intimideze.

– Nimeni nu-ți va face nici un rău. Am eu grijă.

– Mă crezi.

– Sigur că te cred. Și sunt mândru de tine. Nu cedezi în fața amenințărilor și a intimidărilor și ești foarte curajoasă. Ai dovedit-o când ai lucrat pentru F.B.I., și când te-ai măritat cu mine.

O sărută pe păr. Destiny își feri capul, deși nu se desprinse din brațele lui.

– Telefoanele? întrebă ea.

Brace ezită.

– Mai întâi l-am sunat pe Darnell, prietenul lui Jake. Pe urmă, am vorbit cu Webb.

– Șeful cu securitatea de la Mendez-Coolidge?

– Da. Vine încoace, cu niște oameni de-ai lui. Trebuie să vorbim și cu șeriful.

Se lăsă pe spate, ca să-i vadă fața.

– Am încredere în prietenul tău Jake, și în oamenii lui, dar ei sunt ocupați, au o firmă. Vreau să fie aici niște oameni care vor fi atenți numai la tine.

Destiny nu-i aminti că și el era la fel de ocupat ca Jake Blessing, cu problemele propriilor lui afaceri.

– Odihnește-te, îi spuse Brace. Stau cu tine.

Când Destiny își închise cu forța gura, peste un căscat, iar ochii i se îngustară, Brace râse.

– Virtutea dumitale e în siguranță, doamnă. Îți dau cuvântul meu.

– Ce-am mai râs, bombăni ea, ușurată că avea să-i fie alături și nemulțumită că nu insista să facă dragoste cu ea. „Las-o baltă“, își spuse. Pentru moment, avea nevoie de odihnă. Apoi, urma să fie înarmată și gata pentru orice urma.

Capitolul 5

După pasionala pledoarie de încheiere a lui Divinity Blessing, în sala tribunalului se lăsă tăcerea.

Judecătorul privi peste ochelari, tuși, își drese glasul.

– Instanța a studiat aceste chestiuni, se uită el de la un avocat la altul. V-ați prezentat admirabil punctul de vedere și v-am ascultat cu multă atenție argumentele. S-ar putea să ajung la o concluzie, după ce citesc documentele. Cazul e clar și la obiect.

Făcu o pauză, tușind din nou.

– Siguranța celor doi copii, Ella și Jeremy Alcot-Durham, este cel mai important factor în cazul de față. Acest lucru, împreună cu starea lor continuă de sănătate și fericire, mi-a influențat puternic dcizia. De asemenea, instanța de față va mandata învățătura lor în condiții de siguranță. Ca rezultat al informațiilor dobândite de această instanță, precum și al documentelor de la Serviciile Sociale, Ella și Jeremy vor fi retrași din custodia lui Clyde Smoot.

Când din sală se auzi rumoare, judecătorul se uită peste ochelari, încruntat.

– De când se află în îngrijirea lui John B. Coolidge și a lui Destiny Smith Coolidge, au progresat, conform profesorului lor

particular și menajerei doamnei Coolidge, continuă el, împingând hârtiile de pe masă. Domnul și doamna Coolidge m-au asigurat că îngrijirea acestor copii reprezintă o forță motoare în viața lor și vor înainta acțiune judecătorească pentru a solicita custodia permanentă. Până la finalizarea acestei acțiuni, vor rămâne în grija lor.

Lovi cu ciocănelul.

– Sala e liberă.

Un moment, aproape nimeni nu se mișcă.

Apoi, Clyde se ridică.

– O să mai auziți voi de mine, arătă el cu degetul spre Destiny.

Brace sări în picioare. Cu o mână pe umăr, Jake îl opri.

Destiny făcu ochii mari, când Webb, vigurosul șef cu securitatea de la firma Mendez-Coolidge, se aplecă peste bariera de lemn și îl bătu pe Clyde pe umăr, după care îi șopti câteva cuvinte. Polițiștii din gardă nu făceau decât să privească, flegmatici.

Clyde se albi la față, după care ieși grăbit din sală.

– Sper că i-a spus ce poate face cu toate amenințările lui, bombăni Destiny.

– Nu mă îndoiesc. Webb știe să fie foarte elocvent.

Umorul înghețat din glasul lui Brace o făcu să zâmbească.

– Îți mulțumesc că ai fost alături de judecător, în legătură cu copiii.

– Suntem căsătoriți, replică scurt Brace. Asta înseamnă că Ella și Jeremy sunt ai noștri. Avem obligația de a le asigura tot confortul și fericirea. N-am dreptate?

Destiny dădu din cap.

– Dar actele de divorț...

– Am vorbit cu Clint...

– Evers?

Clint Evers era avocatul lui Brace, șef al unei firme foarte prestigioase din California.

– Da. A spus că încă mai suntem căsătoriți, iar actele tale pot fi date uitării.

– Abia aștept să aud ce are de spus familia ta în legătură cu asta, murmură Destiny.

– A mea? Așteaptă numai până primește familia ta vestea – și-o s-o primească. Ai să te pomenești cu ei la ușă cât ai zice pește. Întrucât se pot face auziți și prin oțel, mă gândesc să fortific zidul dintre proprietățile noastre.

Destiny se strâmbă.

– Nu-mi place să mă gândesc la asta, dar dacă vin, vom avea nevoie de un hotel.

– La fel îmi spuneam și eu. Jake ne-a mai oferit două proprietăți de-ale lui, cam la o milă sud de noi, pe malul lacului.

Ieșiră din sală, pornind pe coridorul larg al tribunalului, ale cărui lambriuri închise din lemn de stejar băițuit învăluiau ca o pelerină caldă vechea clădire.

– N-are nici o proprietate mai departe? întrebă Destiny.

– Mă tem că nu, iubito, dar i-am spus să dubleze chiria.

Destiny simți cum îi creștea buna dispoziție.

– Ai mei vor face o criză. Se vor aștepta să achit eu nota.

– Și ai mei. Nici să nu se gândească.

– Va ieși un război.

– N-au decât să vină. Mă mănâncă pumnii după o încăierare zdravănă.

Oprindu-se, Destiny arcui o sprânceană.

– De obicei, asta mă privea pe mine.

– Te înșeli. Cu tine n-am vrut să mă bat niciodată.

Tonul senzual din glasul lui o înfierbânta.

– Atunci, unde am greșit? Cum am deraiat așa de rău? De ce ai avut nevoie de distracții din afară?

– N-am avut, scrâșni el, strângând pumnii.

– Am fotografiile, ripostă Destiny, deși nu mai era la fel de sigură ca altă dată.

– Da, fir-ar ele să fie ale dracu' de fotografii, și n-am cum să le explic, dar nu sunt autentice.

Se priviră lung, pierduți în emoția roșie ca focul care le colorase viața, mai ales în ultimele optsprezece luni. Problemele păreau să apară precum ciupercile, ridicând între ei ziduri tot mai înalte. Chiar și acum, când ajunseseră la un soi de armistițiu, datorită copiilor, trupurile aproape că le trepidau de vibrații negative.

– Nu mai pot trece încă o dată prin același lucru, spuse Destiny, cu o voce chinuită.

– Nici eu. Hai s-o luăm de la zero, cu copiii, ca și cum viața ar fi început în momentul când i-am întâlnit. Să lăsăm trecutul în urmă și să-l ștergem din viețile noastre. Mai avem o șansă. Vreau să profităm de ea, să pornim de la start.

Peste chip i se așterneau emoții felurile, rând pe rând, provocând-o și hipnotizând-o.

– E o sarcină grea, spuse ea.

Brace dădu din cap.

– Avem... avem nevoie de niște reguli fundamentale.

Capul lui Brace se mișcă din nou afirmativ.

– Exact. Fără nici o reținere. Discutăm totul, în fiecare zi. Pentru mine, asta e prima regulă. A ta care e?

– Nu primim nici un apel telefonic sau scrisoare de la nimeni care nu e alături de noi. Există prea multe influențe negative.

Trase aer în piept.

– Cel puțin, atâta timp cât trecem prin... prin această perioadă de tranziție.

– Asta zici că e?

– Nu știu. Nu găsesc un termen mai potrivit.

Ca și cum lumea s-ar fi așezat la loc în jurul lor, priviră spre trecători, apoi de uitară din nou unul la altul.

Destiny tuși.

– Ar fi bine să lăsăm deschis acordul ăsta, ca să-l putem corecta ori de câte ori va fi nevoie.

– De exemplu, cu ostracizarea familiilor noastre, întinse el mâna dreaptă.

Ezitând, Destiny trase adânc aer în piept, apoi i-o strânse.

– Așa ceva ar trebui să echivaleze cu organizarea unei campanii în Siberia.

– În Siberia ar fi mai simplu și mai cald.

Când Destiny râse, Brace zâmbi la rândul lui și o luă de braț.

– De luni de zile nu m-am mai simțit atât de bine.

Destiny șovăi, apoi încuviință.

Când ajunseră înapoi la casa lui Destiny, Jeremy și Ella îi priviră prudenți.

– Se pare că sunteți ai noștri, spuse ea simplu.

Nu adăugă că situația se putea schimba, că mai aveau de luat destule măsuri înainte de a se ajunge la o hotărâre definitivă, ca să nu mai pomenească de fragilitatea relației dintre ea și Brace. Aveau s-o abordeze treptat. Se puteau descurca... oarecum.

Nici unul dintre copii nu se mișcă.

Destiny deschise gura, apoi o închise la loc, când văzu lacrima de pe obrazul lui Jeremy și torentul care șiroia pe ai Ellei. Incapabilă să-și stăpânească și ea plânsul, îngenunche în fața lor.

– O, Doamne, nu plângeți. Va fi bine. Să vedeți voi de n-o fi așa, îngăimă ea, îmbrățișându-i. Când le simți brațele mici, mult prea subțiri, cuprinzând-o, plânse și mai tare.

– Hai, mă fraților, că faceți inundație aici, îi mustră Brace, și el cu glasul înecat. Riscăm să ne dea afară.

Reuși să-i cuprindă și pe copii și pe Destiny, dintr-o singură mișcare. Își coborî capul lângă ale lor.

– O să ne descurcăm. Promisiunea asta o puteți depune la bancă.

Jeremy nu zâmbi, dar ochii i se luminară.

– Poate-ar fi bine să ne luăm un cal, spuse el. Darnell zice că am talent la călărie.

Destiny îl privi lung, ezitând între amuzament și uimire.

– Păi... e o idee bună, dar încă nu avem loc, așa că...

– Domnișoara Dynasty a spus că-l ține la ea în grajd, zise Jeremy.

– Serios? întrebă Destiny, cu voce slabă. Dumnezeule, ce... ce frumos din partea ei.

– Și nouă ne place de ea, declară Ella.

– Te cred, murmură Destiny; când îl simți pe Brace zguduindu-se, îi aruncă o privire. Nu râde.

– Nu râd. Nu râd, dar te pot asigura că voi încerca neapărat să-l conving pe Jeremy să se alăture firmei familiale, în viitor. E expert în încheierea tranzacțiilor.

Atinse băiatul pe umăr, după care își mușcă buzele, copleșit de amuzament.

– Ce vor spune ai tăi dacă găsesc aici o menajerie?

Destiny se încruntă, amuzată.

– Dacă vin, n-au să stea prea mult. Mai ales mătușă-mea. Haosul o ofensează și-i vin pandaliile. Un singur copil, de care aveau grijă numai alții din jur, i-a ajuns cu vârf și-ndesat.

Expresia ei preocupată îl făcu pe Brace să dea din cap.

– Văd că suntem pe aceeași lungime de undă. Trebuie să ne mai luăm încă douăzeci de copii.

– Cam mult, șopti Jeremy.

– Fără îndoială, îi dădu dreptate Destiny. Brace a făcut o glumă, fiindcă mătușa mea a avut un singur copil.

– Aha, făcu Jeremy, pe un ton care sugera că nu înțelegea.

Brace părea îngândurat.

– De fapt, deși nu ne-am văzut prea des, vărul tău, Donald, mi-a plăcut întotdeauna.

– Evită reuniunile de familie. Și mie îmi place, dar în ultimii câțiva ani n-am prea vorbit.

– Cred că ne-am abătut de la subiect. Amândoi ne gândeam că ar fi o idee bună să-ți anunțăm rudele că ne-am întemeiat o familie. Asta ar trebui să le țină la distanță.

– N-aș crede. În plus, nu va descuraja prea mult timp familia *ta.*

– Atunci, la ce te gândești?

– Aș vrea să găsim o casă mai mare, ca să aibă copiii mai mult loc.

– Bună idee.

– Ar trebui să fie pe malul apei. Copiilor le place la nebunie.

– Și să aibă un grajd pentru cai, adăugă Jeremy.

Brace îi eliberă din brațe și se retrase.

– Să vorbesc cu Jake, zâmbi el. Începe să devină interesant.

– Nu ne putem pripi, îl temperă Destiny, deși știa că Brace era absolut capabil s-o facă. O dată ce-și stabilea un scop, toate obstacolele dispăreau din calea lui.

– Noi voiam să facem baie în lac, spuse Ella. Vine doamna Duggan, să ne ducă.

– O să vă ducem Destiny și cu mine, răspunse Brace. Așteptați doar un minut. Trebuie să-l sun pe Jake.

Traversă camera, să dea telefon, convorbirea încheindu-se printr-un șir de replici scurte, intercalate cu multe mișcări afirmative și negative din cap.

– E-n regulă. Haideți, să ne pregătim pentru baie.

Destiny ardea de nerăbdare să-l întrebe ce-i spusese lui Jake. Era destul de sigură că mecanismul se pusese în mișcare.

Se duseră la plajă și stătură destul de mult timp în apa caldă a lacului. Ella învățase puțin să înoate, pe distanțe scurte. Jeremy stropea cam mult, dar și el făcea progrese.

– Mă întreb dacă școala are o echipă de înot pentru grupa lor de vârstă, îi spuse Brace lui Destiny, în timp ce stăteau așezați pe plajă, privindu-i.

Când se întoarseră acasă, Destiny pregăti gustările, în timp ce copiii se schimbau. Merele tăiate felii, portocalele, crochetele cu unt de arahide și paharele cu lapte arătau foarte tentant. Satisfăcută, se duse în camera ei, să se schimbe și ea.

Revenind la bucătărie, îmbrăcată cu niște pantaloni subțiri, o bluză cu mâneci scurte și șlapi, îi găsi pe copii și Brace acolo. Cu gurile pline, încercau să vorbească.

– Ei? Ce-a spus Jake? îl întrebă Destiny pe Brace, în timp ce sorbea din sucul de morcovi.

– Zice că există o casă mare, mai veche, nu departe de *The Arbor*. Generații de-a rândul, a fost locuită de aceeași familie. De opt luni stă goală, de când a murit ultimul membru al familiei, un profesor pensionar. Jake are un contract pe care ni l-ar ceda bucuros, și muncitori gata să ne-o pregătească în câteva zile. Pot să-i dau răspunsul afirmativ?

– Aș vrea s-o văd mai întâi.

Brace se apropie, studiindu-i trăsăturile crispate.

– Nu numai asta te preocupă.

– Încă mă mai gândesc la incidentul de la spital.

Trecuse de-atunci o săptămână și nu se mai întâmplase nimic.

– După cum știi, am vorbit la telefon cu câțiva foști colegi din F.B.I. și le-am dat semnalmentele unui individ, cel de la volan, și numărul mașinii. N-am primit nici o veste.

– Webb face și el cercetări. Îi va găsi.

– S-ar putea să fi avut legătură cu Clyde.

Brace se încordă.

– La proces, a amenințat c-o să se răzbune. Crezi că s-ar putea să-i fi plătit el pe ăia doi?

– Nu știu. Mi-a trecut prin minte.

După ce inspiră adânc de câteva ori, Brace spuse:

– Am să vorbesc încă o dată cu Webb.

Destiny dădu din cap.

În restul după-amiezii, stătură pe terasa spațioasă, cu vedere spre lac. Copiii se jucară un timp, după care adormiră în șezlonguri.

– La ce te gândești, Destiny? întrebă Brace, după o lungă tăcere.

– La cât de frumos ar fi să-l băgăm pe Clyde în pușcărie, pe termen lung.

– Cu un vecin de celulă mare și păros, în căutare de „nevastă".

Destiny râse, în timp ce Brace zâmbea și el, pentru ca apoi să se aplece și s-o sărute.

Se retrase, privindu-l lung.

– E... e prea devreme.

– Suntem căsătoriți, Destiny.

– Cred că va trebui să mă obișnuiesc cu asta.

– Mă voi mulțumi cu atât.

– Perfect.

Tăcură din nou, iar Destiny începu să picotească. Avu o senzație de legănare și deschise ochii, privind buimacă spre Brace.

– Ce... ce-i?

– Jeremy și Ella mă pisează că le e foame. Să gătesc iarăși eu, sau ai prefera...

– Pun eu masa, se ridică ea.

Cina fu simplă. Fragi proaspeți cu smântână. Morcovi cruzi și conopidă. Piepți de pui, fierți la abur, cu un amestec de miere și oțet, peste orez brun. De băut, lapte. La desert, înghețată italiană cu frișcă.

Când Destiny îl văzu pe Brace zâmbindu-i, se încruntă.

– Ce e?

– A fost o masă foarte interesantă. Iarăși ai răsfoit cartea de bucate „Drumul spre sănătate"?

– Da. Au nevoie de alimente cât mai hrănitoare.

– Mă întrebam eu de ce ai cumpărat aparatul de făcut înghețată.

– E foarte util, când vreau să-i hrănesc cât mai simplu.

– Eu votez pntru înghețata cu nuci măcinate și banane.

– Mă gândeam eu. Ai o slăbiciune pentru dulciuri.

– Mhmm, făcu el, tărăgănat, măsurând-o cu privirea.

Pârjolită până-n măduva oaselor, Destiny sări de pe scaun și începu să strângă masa.

După ce instală copiii să se distreze cu un joc de societate, Brace reveni în bucătărie.

– Pari gânditoare, spuse el, în timp ce o ajuta să pună vasele în spălător. Ce te frământă?

– Mă gândeam la casa despre care ți-a vorbit Jake.

– Vrei să ne uităm la ea? Ai putea-o chema pe doamna Duggan să vadă de copii, și mergem.

E prea repede, își spuse ea. *Nu te ambala.*

– În regulă, o sun.

Destiny se duse la telefon înainte de a apuca să se răzgândească.

În nici zece minute, doamna Duggan sosi.

– Îți mulțumim că ai venit, îi spuse Destiny. Vrem să aruncăm o privire casei...

– A lui Hackett, completă doamna Duggan. Stă goală de-o bucată de vreme. Nu-i rea, ca zidărie. Bunicu-meu munci la dânsa. Are stăfii, zice-se.

– Stăfii?

– Fantome din-alea de se iau de tine, cât ai clipi din ochi.

– A. Stăfii. Da, înțeleg. Ne gândiserăm să o vedem...

– Vreți s-o cumpărați. Auzii.

– Serios? întrebă Destiny, cam descumpănită.

– Mhm. Îmi zise vară-mea, Tullamora. O cheamă ca pe-un whiskey irlandez, ce, nu știați?

– Nu știam, răspunse cu voce slabă Destiny.

– E, așa e. E telefonistă. Îi place să asculte la telefon. Auzi de la vara de-a doua a lui Dorothy Lally, Emma...

– Am prins ideea.

– Mă gândeam eu. Nu păreți deloc proastă.

– Mulțumesc.

Destiny era atât de deconcertată, încât își simțea picioarele lipite de podea.

– Și nici cu ăia micii n-aveți de ce să vă faceți griji. Darnell i-afară, și ăia noii de-i tocmi domnu'. Plus de-asta, dacă Clyde încearcă vreo fiță cu mine, duminica viitoare o să cânte-n cor cu sopranele. Nu că s-ar duce el vreodată la biserică.

– Înțeleg. Atunci, nu mai am nici o grijă.

– Nici să n-aveți. Îi pusei pe toți verii mei să stea cu ochii pe el.

– Cam câți or fi? se întrebă Destiny, fascinată.

– Vro șaptezeci, optzeci. Cine să-i mai știe? Prin partea locului, mai toți suntem neamuri. Nu mă-ndoiesc că pricepeți.

– Dacă pricep? A, da. Cu siguranță.

– Așa că matale mergeți cu domnu', că noi n-om avea nici o problemă.

– Mulțumesc.

– N-aveți de ce.

Năucită, Destiny ieși pe terasă, unde copiii adormiseră din nou.

– Cred că sunt pe mâini bune, îi spuse ea lui Brace, în timp ce lua de pe canapea două pleduri afgane, pentru a-i acoperi.

– Zău? Arăți cam ciudat.

– Mă simt ciudat... dar sunt sigură că nu-i pândește nici un pericol.

Înainte ca Brace să mai adauge ceva, trecu pe lângă el, coborând scara terasei, ocoli casa și urcă treptele spre parcare.

– Stai! Ce se întâmplă?

Destiny se așeză în mașina lui, abia stăpânindu-și râsul.

– Cred că până și Alexandru cel Mare ar fi invidios pe armata noastră.

– Așa...?

– Eufemia Duggan i-a pus pe verii ei să fie atenți la Clyde și la copii... pe toți șaptezeci sau optzeci, câți or fi.

Brace izbucni în râs, pornind mașina în același timp.

– Acum chiar că m-am liniștit.

Urmară drumul arcuit cale de circa opt sute de metri, înainte ca Brace să cotească pe o alee prunduită.

– Jake spune că mai avem aproape o milă până la casă, care domină lacul.

Aleea era mărginită de brazi bătrâni, ca o stavilă naturală contra vânturilor de la miazănoapte și apus.

Coborâră din mașină, privind fațada de cărămizi a conacului în stil victorian. În pofida plantelor agățătoare scăpate de sub orice control, a desișurilor care o înconjurau și a neîngrijirii vizibile, casa se distingea prin stil și eleganță.

– Jake a spus că are o suprafață de vreo cincizeci de acri, camere mari, coridoare largi, cinci dormitoare...

Destiny clipi din ochi.

– N-o fi la fel de mare ca *The Arbor*, dar eu așa am impresia.

Ocoliră câteva tufe de liliac crescute peste măsură, croindu-și drum spre fațada casei, care dădea către lac.

– Ce priveliște! șopti Destiny.

Copacii formau un fundal pentru platoul în formă de U unde se înălța casa, oferind o panoramă de o sută optzeci de grade, de pe veranda curbată. Destiny arătă cu degetul:

– Dynasty mi-a spus că acolo e Wells College. L-au fondat membrii familiei Wells Fargo.

Brace zâmbi și o luă de braț, întorcând-o cu fața spre casă.

– O distinsă doamnă, cu siguranță, nu-i așa?

Destiny dădu din cap, savurând imaginea casei... și senzația gurii lui pe ureche.

Brace începu să mai spună ceva, dar se opri. În același moment, auzi și ea camionul. Brace o împinse în spatele lui.

De după colțul casei apăru Darnell.

– Bună seara. Conița Duggan mi-a zis că sunteți aici. Cum vi se pare? îi întrebă, privind casa.

Brace îi dădu drumul lui Destiny, păstrându-i însă mâna într-a lui.

– Ne place.

– Bun. O să v-o punem la punct cu totul, dacă vă hotărâți s-o cumpărați, continuă Darnell, cu glasul plin de emoție. Băieții de la construcții știu ce-ați făcut pentru copiii ăia doi. O să-i punem la ore suplimentare și-o să lucreze bucuroși. Luați numai hotărârea, și-ncepem imediat. Dacă muncim cu program dublu, în două săptămâni puteți să intrați în casă.

– Atât de curând? nu-și ascunse Brace încântarea.

– Mhm.

– Excelent, se întoarse el spre Destiny. Ce părere ai?

– Sunt uluită, răspunse ea, privindu-l pe Darnell. Am putea să facem o vizită...

– Faceți ce vreți.

Scoase niște chei care zornăiau pe un lanț.

– Casa e solidă. Am cataloage cu tot ce vă dă prin minte, în camion, dacă vreți să vă uitați la ele.

Destiny se simți năpădită de plăcere. Niciodată nu mai avusese o casă în care să poată hotărî singură totul.

– Intrați pe ușa laterală, le spuse Darnell. Dă în holul mare.

Își puteau permite s-o cumpere, reflectă Destiny. Avea să-și conducă afacerile de aici. Iar Brace, de asemenea, dacă rămânea.

– Eventual, am putea să transformăm unul dintre dormitoare în cameră de lucru.

– Nu-i nevoie, răspunse Darnell. Are cabinet și bibliotecă, aproape la fel de mari ca la *The Arbor*.

– S-ar putea să ne convină, spuse Brace.

Destiny dădu din cap. Pe lângă sentimentul de unitate, Brace îi inspira și o stare de teamă. La căsătorie, se dăruise cu toată ființa. Dacă ceea ce era între ei se ofilea din nou, avea să se sfărâme în bucăți. Îl iubise fără nici o reținere, atât de mult încât se temea să-și imagineze că ar renunța din nou la așa ceva. Dacă încerca, și nu reușea, n-avea să-i mai rămână nimic. Ar fi putut s-o coste viața, dacă își golea pentru a doua oară inima, mintea și sufletul. Nu avea cum să-și mai revină, dintr-o nouă cădere liberă în infern.

Capitolul 6

Șapte zile mai târziu, pariul fu pus la încercare. Se dezlănțui iadul pe pământ, deși denumirea politicoasă a apocalipsei era „vizită de familie".

– Unchiule Tyrrell, mătușă Cordelia, Donald, ce bine-mi pare că ați venit, reuși Destiny să îngaime, în timp ce deschidea ușa. Privirea ei se îndreptă spre fiecare pe rând, pentru a se opri în cele din urmă asupra muntelui de bagaje care amenințau să umple complet parcarea, în timp ce un taximetrist scotea încă o valiză din portbagajul mașinii.

– Sper că v-ați cazat...

Lăsă fraza în aer, la vederea expresiei șocate a mătușii sale.

– Cu siguranță, ai loc pentru noi, Destiny. Doar îți suntem rude, spuse Tyrrell Langhorn, cu același ton de zahăr ars pe care-l folosea și față de câinele său ciobănesc.

Îi era unchi, prin căsătoria cu sora mai mică a tatălui ei. Deși era cel de-al doilea soț al mătușii sale și nu erau căsătoriți de prea multă vreme, participa la afacerile familiei de ani de zile. Coleg de clasă atât cu tatăl lui Destiny, cât și cu primul soț al mătușii

Cordelia, făcuse parte dintotdeauna din viața lui Destiny. Mason Wright, primul soț al Cordeliei și tatăl unicului ei fiu, murise în același accident de ascensor care costase și viața lui Porter Smith, tatăl lui Destiny. Porter și Mason fuseseră cei mai buni prieteni încă din copilărie, chiar dinainte de a merge la grădiniță, și învățaseră la aceleași școli, pe toată perioada studiilor. Mulți spuseseră că destinul îi unise în moarte, ca și în viață.

Tyrrell Langhorn o consolase prompt pe Cordelia, după pierderea soțului și a fratelui ei. La doi ani după accident, se căsătoriseră.

Destiny își drese vocea.

– Păi, ăă, știți...

Jaguar-ul scund al lui Brace intră în parcare, blocând ieșirea taximetristului care adusese neamurile. Când Brace coborî și se rezemă de capota mașinii, zâmbind, Tyrrell și Cordelia exclamară într-un glas, de uimire.

Taximetrisul coborî iarăși din mașină.

– Auzi, amice, nu poți să dai mai încolo frumusețea asta? Oricât mi-ar plăcea s-o admir, în după-amiaza asta am un priveghi.

Când observă surprinderea mătușii Cordelia, continuă, explicându-i:

– Normă dublă. Mergem la înmormântări și nunți, și ducem clienții unde ne cer.

Arătă cu degetul sigla de pe portieră.

– Am câte una pentru fiecare ocazie. Îmi scot banii.

– El e Bert Snead, îl prezentă Destiny, deși nimeni nu avea nevoie de explicații; își abătu privirea dinspre mătușa ei, care se uita la ea perplexă. Vom veni și noi la priveghi. Și la înmormântare.

– De ce? întrebă Cordelia.

– Defunctul e rudă cu o persoană foarte cumsecade, Pepper Lally. Sau, poate, e o rudă de-a lui Dorothy. Nu sunt sigură.

– Înțeleg, răspunse mătușa ei, deși din tonul său reieșea că nu înțelegea nimic.

– El ce caută aici? întrebă unchiul Tyrrell pe un ton de stentor, arătând spre Brace. Porni pe alee, spre parcare. Nu mai face parte din familia noastră.

– Unchiule... Brace stă cu mine...

– În nici un caz! E scandalos, declară Cordelia, pe urmele lui Destiny. Destiny, ați divorțat. Tyrrell are dreptate. Nu mai face parte din familie. Pleacă! se întoarse ea spre Brace.

Brace nu făcu decât să zâmbească.

– Cred că ar fi mai bine să nu dați drumul taxiului. Veți sta mai încolo, la Blessing Hill. Niște case drăguțe. O să vă simțiți bine.

Tăcu o clipă.

– Dacă lăsați taxiul să plece, va trebui să mergeți pe jos, cu bagajele în mână.

– Cum îți permiți? mârâi Tyrrell, pe cel mai scăzut ton de bas al său.

– Ușor, replică Brace.

– Destiny! Vorbește cu omul ăsta. Ne insultă.

– Ba nu vă insultă deloc, mătușă. Vă explică, mai mult sau mai puțin, că nu avem loc pentru voi.

– La naiba, bombăni Bert. De ce n-au spus de la-nceput să-i duc la Blessing Hill? Nu pot să lipsesc de la priveghi. E unchiu-meu, de-al doilea sau de-al treilea, în fine, cam așa ceva.

– Eu nu plec de-aici cu omul ăsta, declară Cordelia.

– Cum preferi, ridică Brace dintr-un umăr. Puteți merge pe jos. E cam la o milă, într-acolo. Eventual, să care fiul vostru bagajele cele mai grele.

– Sunt într-o formă destul de bună, răspunse Donald, cu un mic surâs, dar mama a adus de toate, mai puțin biroul din lemn de trandafir, și n-am chef să fac o hernie. Taxi, pe mine așteaptă-mă. Mă duc la Blessing Hill, oriunde-o fi. Pe jos nu merg.

– Atunci, mișcă. Am un program, își consultă Bert ceasul cu Mickey Mouse și începu să se tânguiască. Maică-mea o să înfigă furca-n mine, dacă ajung tocmai când se termină.

Tyrrell mormăi ceva. Cordelia gemu. Donald porni spre taxi, ducând cu el două valize mici.

Brace continuă să-i încurajeze:

– O să vă bucurați de aerul ăsta miraculos de curat, când veți începe să urcați peste dealurile alea, spre casă, Tyrrell. Grozavă ascensiune.

– Destiny, deplor aceste maniere îngâmfate, spuse Tyrrell, apucându-și valizele. Nu înțeleg cum și-a croit iarăși drum în viața ta. Am să-ți telefonez, ca să stabilim o întâlnire. Mătușa mea și cu mine trebuie să-ți băgăm mințile-n cap.

– Dracu' să mă ia dacă eu îi înțeleg pe oamenii ăștia, bodogăni Bert. Du-ne coló, du-ne dincoló... Habar n-au unde naiba vor să ajungă.

Aruncă ultimul sac de voiaj în portbagajul încăpător al mașinii.

– Toată lumea la bord! Hai, că mă grăebsc!

Nu mai era timp pentru alte discuții. Brace își dădu la o parte mașina, parcând-o în locul său obișnuit. Rudele lui Destiny se bulucir în taxi. Bert trânti portiera și porni, aruncând pietrișul de sub roți.

Destiny îl privi pe Brace.

– Ce se întâmplă? Cum ai reușit? De unde știai că vin încoace?

– Prea multe întrebări. Cel mai amuzant va fi mâine seară. La Blessing Hill se ține picnicul anual. Bairam mare. Ținuta obligatorie: blugi – toată lumea. Toți vor fi acolo, la un loc.

– Și de ce ți se pare amuzant?

– Nu știu. Vor veni și ai mei. N-am apucat să-ți spun? Crezi că se ridică vreo problemă?

Se uită la el cu gura căscată.

– Problemă? Vom avea nevoie de Garda Națională.

Brace ridică din umeri.

– Puțin îmi pasă. Copiii rămân aici. Îi vor păzi oamenii lui Webb.

– Și presupun că unul dintre ei ți-a spus despre sosirea familiei mele?

– Exact. Ești foarte prespicace. Mor după telefoanele astea celulare.

Ajunse lângă ea, îi ridică mâna și o sărută în palmă, frecându-i degetul inelar.

– N-ai verigheta.

Destiny clătină din cap.

– Amândouă sunt într-un seif de bancă din San Francisco. Urma să-i cer unchiului meu să ți le trimită.

– Nu care cumva!

Îi auzi furia din glas.

– N-am s-o fac, dar nici n-am să mi-o port pe a mea, de vreme ce nu are cine să le scoată din seif și...

Ezită, când îl văzu scoțând din buzunarul jeanșilor o cutiuță de bijuterii.

– Cum le-ai luat?

– Nu le-am luat. Astea sunt altele. Le-am moștenit de la bunica mea.

Destiny oftă, simțind un fior de tristețe. Fusese la înmormântare cu scurt timp înainte de a primi fotografiile care dovedeau infidelitatea lui Brace.

– Mi-e greu să-mi imaginez o lume fără Maud.

Brace dădu din cap, în timp ce Destiny continua:

– Țineam la ea. Ba nu, o iubeam. Era atât de reală.

– Și ea avea aceeași părere despre tine. Mai am să-ți propun un târg.

– Așa...?

– Ce bănuitoare ești! râse Brace.

– Mă poți învinui? Probabil ai orchestrat, pentru mâine seară, cea mai mare vărsare de sânge care s-a văzut vreodată în Comitatul Yokapa, și-mi propui târguri?

– Da.

– Bine. S-auzim. Jeremy și Ella vor ajunge puțin mai târziu acasă. Pepper și Dorothy i-au dus la magazin, să le cumpere niște țoale, zâmbi ea o clipă. Le-am dat cartela mea de credit și le-am spus să-și facă de cap. A trebuit să-i scot lui Dorothy din cap ideile ei „numai cu bani peșin“ și cu magazinele de second-hand. E o căutătoare de chilipiruri înnăscută.

Înclină capul.

– Apropo de târguri, ce ziceai...?

Brace o urmă în bucătărie.

– Deci, din câte înțeleg, nu peste mult ne vom muta în casa cea nouă. Muncitorii au lucrat la ea ca un roi de albine. Arată extraordinar.

Când Destiny nu-i răspunse, privindu-l doar ca un șoarece încolțit în fața pisicii, continuă:

– Chiar acum am fost s-o văd. Acolo am primit mesajul că te invadaseră marțienii.

– Familia.

– Tot aia.

– Continuă.

– Cred că, dacă începem să le mutăm pe toate și să punem casa la punct, nu vom avea timp pentru recreeri.

– De acord.

– Tot prudentă?

– Sigur. Zi mai departe.

– Din moment ce la început vom fi prea ocupați ca să-i scoatem pe copii la câte o distracție, ar trebui să profităm de toate ocaziile pentru a ne simți bine.

– Adică, mâine seară.

– Prinzi repede, Destiny. Întotdeauna am spus că ai o minte, brici.

– Mă flatezi. Spuneai...

– Ei bine, dacă mai târziu nu vom avea timp de distracții, și dacă vrem ca mâine seară să ne simțim bine, ar trebui să prezentăm un soi de front unit.

– Cred că-ncep să văd unde bați.

Brace îi arătă cutia cu inelele.

– Uită-te la astea. Dintotdeauna a vrut să fie ale tale. Te-a iubit mult, Destiny. O știi bine. Și eu o știu.

Nu avea ce să obiecteze. Îi iubise bunica, o femeie cu sufletul plin de generozitate și bunătate, un spirit ca o spadă și un bun-simț tare ca stânca. Luă cutiuța și o deschise.

– Dumnezeule mare! În viața mea n-am mai văzut așa ceva.

Perplexă, ridică privirea spre Brace.

– Nu i le-am văzut niciodată pe degete.

Apoi, coborî din nou ochii spre verigheta lucrată migălos și inelul de logodnă cu rubin.

– Nu le-a mai purtat, după ce a murit bunicul. Și le-a scos și le-a pus bine. N-a vrut să i le dea tatălui meu. A spus că știa cui îi erau destinate, când sosea momentul. Am în biroul meu de-acasă scrisoarea în care declară că tu trebuie să fii aceea.

– Nu... n-ai minți, în legătură cu așa ceva. Știu că n-ai face-o.

Ochii i se umplură de lacrimi. Clătină din cap.

– N-aș minți, șopti Brace.

– Cum aș putea să le port? Familia ta o să sară-n sus.

– Și? Tocmai aici e toată distracția, Des. Ne dictează ei cum să trăim? Acum, avem și copii. Responsabilități care sunt mult deasupra gâlcevilor de familie. N-au decât să zbiere. Noi vom sta liniștiți și ne vom distra. Ce zici?

Îl privi, ștergându-se la ochi.

– Parc-ar fi o recepție dată de Marchizul de Sade.

– Ei, și? Nu avem timp pentru meschinăriile lor. Jeremy și Ella sunt pe primul plan. Nu-i așa?

Destiny dădu din cap, cedând, nu numai fiindcă Brace avea dreptate, ci și pentru că inelele îi aparținuseră lui Maud, care dorise ca ea să le poarte.

– S-ar putea să nu mi se potrivească.

– Încearcă-le.

Scoase verigheta din cutiuța de modă veche, căptușită cu catifea, și i-o potrivi pe deget.

– Îți vine perfect.

Zguduită, Destiny privi banda de aur trandafiriu, încrustată cu inimi și panglici.

– Celor mai multe inele le dispar încrustațiile, după ce sunt purtate atâția ani, murmură ea.

– Maud spunea că verigheta asta a fost lucrată de un meșter aurar din Londra. A fost a bunicii soțului ei. E foarte veche.

Se apropiase, ridicându-i din nou mâna. Când îi puse inelul cu rubin în fața verighetei, trase adânc aer în piept.

– Gata.

– Da, își privi Destiny degetul.

În momentul când Brace îi duse mâna la gură și sărută inelele, în gât i se opri un suspin. De la prima lor întâlnire, nicicând nu mai fusese atât de mișcată.

Capitolul 7

A doua zi, Destiny și Brace se mutară. Cu ajutorul celor doi copii, toată manevra se transformă într-o aventură scăpată de sub control. Partea bună, își tot spunea Destiny, era că astfel ea și Brace aveau un pretext excelent pentru a-și evita familiile.

– Îmi place-aicea, spuse seara Jeremy, cu un cerc de suc de portocale în jurul gurii, în timp ce privea în jur, prin bucătăria imensă. Mare mai e frigideru' ăla, nu că?

Destiny dădu din cap, ștergându-l la gură.

– Este. Ne-am hotărât să-l luăm pe cel mai mare pe care-l puteam găsi, fiindcă ție îți place să mănânci atât de mult.

– Îmi place, dădu băiatul din cap, apoi căscă, făcând o mutră mirată. Nu se poate să fie deja ora de culcare.

– Ba e. Haide. Sora ta a și adormit. Fă repede o baie, și-n pat cu tine.

– N-o s-adorm, răspunse el, cu încă un căscat.

– Mhm, sigur.

Destiny era fascinată de amândoi, văzând cât de multe o învățaseră într-un timp atât de scurt. Îi era ușor să se imagineze ca mamă a lor, privindu-i cum plecau la liceu, apoi la colegiu.

– Să mergem, tinere.

– Destiny, pot să mă dezbrac și să mă spăl și singur. Cred că n-ai de ce să intri-n baie cu mine.

Aceste cuvinte o opriră în loc.

– Ăăă, bine. Dar trebuie să lași ușa deschisă, ca să te aud. Și neapărat să te speli și pe cap.

Expresia lui care cerșea milă n-o înduplecă.

– Astea-s regulile.

Jeremy dădu din cap.

O dată ajuns în baie, cântecele și strigătele sale o făcură pe Destiny să râdă, în timp ce-i lua hainele murdărite.

O oră mai târziu, după duș, Destiny era în dormitorul ei, încercând să se uite la televizor. Renunță și începu să se plimbe prin cameră. Pradă unui impuls, coborî scara largă până la parter, strecurându-se printre stivele de cutii nedesfăcute din holul principal, în drum spre bibliotecă. Toată camera fusese refăcută, cu lemnăria veche finisată din nou, iar cărțile lăsate acolo reveniseră pe rafturi. Era o încăpere impresionantă, iar Destiny abia aștepta să-și petreacă timpul în ea. Dar, în noaptea aceea, nici una dintre cărți nu-i capta interesul.

Urcă din nou scara și tocmai se pregătea să intre în dormitor, când văzu o rază de lumină pe sub ușa lui Brace. Rațiunea îi spunea să-l lase în pace, să nu-l deranjeze. Reacțiile sexuale hămesite o îndemnau: de ce nu?

Cedă, fără a sta o clipă pe gânduri.

Papucii ei de satin o ajutau să înainteze fără zgomot. Pijamaua de mătase cu bluză lungă foșni ușor, când deschise ușa. Brace stătea așezat pe pat, cu ochelarii de citit pe nas și rapoarte împrăștiate de jur-împrejurul lui, având pe el numai niște chiloți de mătase. Nu cumva ea i-i dăruise? Îi plăcea la nebunie să-i aleagă rufăria intimă, pe vremea când erau împreună. Își aminti cum, cândva, îi comandase costumele la grămadă. După căsătorie, Brace

o urmase bucuros în nesfârșitele drumuri prin magazine, unde ea îi spunea cu ce anume îi plăcea să-l vadă îmbrăcat. Întotdeauna purtase hainele alese de ea – ziua și noaptea.

Nu era sigură ce să spună și, până la urmă, se mulțumi doar cu atât:

– Salut.

Brace ridică privirea și-și scoase ochelarii, aruncându-i pe pat.

– Copiii?

– Totu-i în regulă.

Nu avea idee cum să abordeze subiectul, așa că se hotărî să fie cât mai directă.

– Mă întrebam dacă nu te-ar interesa puțină gimnastică.

Brace se aplecă înainte.

– Sper că nu te referi la paralele, bârnă sau sol.

Destiny își simți trupul reacționând față de tonul lui senzual, cu dorința inundând-o toată, întărindu-i sfârcurile.

– Nu avem sală de gimnastică în casă.

Tuși, ca să-și alunge răgușeala vocii.

– Putem amenaja una. Cum preferi, să vin eu să te iau, sau vii tu încoace?

– Nu mi-am făcut planuri chiar atât de amănunțite.

Brace sări de pe pat, înlăturând hârtiile și ochelarii dintr-o singură mișcare largă a mâinii.

– Atunci, lasă-mă să hotărăsc eu. Am de gând să-mi dau toată silința ca să te determin să rămâi.

– Sunt destul de hotărâtă, răspunse ea, privindu-l; zâmbetul lui strâmb era nespus de sexy. Îmi dau seama că saltul ăsta ar putea-o lua în oricare direcție. De-aia, aș vrea să stabilim câteva reguli.

– Ca să facem dragoste?

– Deocamdată, să-i zicem sex.

Brace ridică din umeri, apoi se aplecă și o luă în brațe, închizând ușa cu piciorul.

– Zi-i cum vrei, eu tot nemaipomenit găsesc că e.

O duse cu pași mari spre pat și o depuse pe picioare, alături, după care smulse cuvertura.

– Dacă vom discuta, putem foarte bine să stăm comod.

– Foarte drăguț, nu-și putu stăpâni ea zâmbetul; urcându-se pe pat, privi în treacăt o hârtie. N-ar trebui să-ți aduni rapoartele?

– Le adun mâine.

Împinse ultima foaie și se așeză lângă ea.

– Spuneai ceva de niște reguli?

Destiny dădu din cap.

– Dacă nu iese bine, nici un reproș. Trebuie să privim totul cu un ochi clinic. Ne place sexul și e firesc să...

– De acord, o întrerupse el, cu glas gutural. O sărută pe ureche.

– Vorbesc serios, îl privi Destiny. Prima dată, eram destul de siguri că toată lumea e a noastră. Iar lumea ne-a păcălit, de două ori din trei.

Brace o privi în ochi, apoi îi ridică mâna la gură, sărutându-i fiecare deget, pentru a stărui asupra verighetei și inelului cu rubin.

– Perfect. Deci, s-auzim regulile.

– Numărul unu: nu încercăm să ne seducem.

– S-ar putea să-mi fie cam greu, dar accept. Mai departe.

– Dacă reușim să adoptăm copiii...

– Iar eu cred că vom reuși.

– ...nu-i lăsăm să ne influențeze viața.

– Cred că ar fi normal să rămânem împreună, dacă vom avea copiii.

Destiny trase aer în piept.

– Și dacă... dacă vrei să pleci, dacă-ți găsești pe altcineva?

– N-am să-mi găsesc.

– Să lăsăm problema deschisă.

– În regulă. Altceva?

Clătină din cap.

– Sunt sigură că mai sunt și altele, dar nu-mi vine nici una în minte.

– Perfect. Ai ceva împotrivă să te sărut?

– Te rog, întoarse ea capul, pentru a-i captura gura, savurându-i puterea tandră; inima îi palpită în piept, sub efectul pasiunii atât de limpede amintite, care se întețea din nou. Brace...

– Mmmm?

– Nimic. Nu ți se pare incredibil?

– Nu. Am visat de multe ori momentul ăsta.

– Hmm. Poate că de-asta te descurci așa de bine.

Brace zâmbi, cu buzele lipite de ale ei.

– Fii sigură.

– Pe-o sută de parai că nu ești mai grozav ca înainte, ci la fel.

– Ți-i câștig cât ai clipi.

– Zău? Vom vedea.

Și îl cuprinse pe după gât cu brațele.

Trupurile li se potriviră ca și cum niciodată n-ar fi fost despărțite, lunecând în jos pe cearșafurile mătăsoase, strânse unul în altul, însetate să simtă miracolul.

– Te iubesc și puțin îmi pasă dacă asta nu respectă regulile, murmură Brace.

– Eu n-am s-o spun, răspunse Destiny, strângându-l și mai tare. Atunci, s-ar putea să nu mai fiu în stare să-ți dau drumul.

– Simte-te liberă să mă legi în lanțuri, mormăi el, cu gura pe gâtul ei.

– Acum?

– Mai târziu.

Prelungiră sărutul, în timp ce Brace începea să-i înlăture îmbrăcămintea mătăsoasă.

– Întotdeauna ai arătat atât de sexy în pijama. Cum reușești? o întrebă, scoțându-i bluza.

– E o calitate congenitală.

Chicoti, scăldând-o în răsuflarea lui caldă.

– Mda.

Șortul lui zbură prin cameră. Apoi, între ei nu mai rămase nimic, decât respirațiile slabe, gâfâitoare. O îmbrățișă, explorându-i gura cu a lui, căutând ca și cum ar fi avut o hartă.

– În veci n-am să mă satur.

– Lăudărosule.

– Mhm.

O acoperise cu un cearșaf. Acum îl ridică pentru a o contempla, cu un ușor surâs pe buze.

– Ești atât de frumoasă. Cum îți întreții trupul ăsta minunat?

– Fug tot timpul.

De el! Răspunsul cântă între ei, dar se stinse înainte de a fi fost rostit. Nu era momentul.

Brace se lăsă în jos, străbătându-i pielea cu gura și mâinile. O sărută pe coapse.

– Mi-ai lipsit atât de mult.

Destiny simți că exploda. Când deschise ochii, fu sigură că se spărsese în bucăți. Cum puteau cuvintele unui bărbat să fie mai sexy decât orice altă trăsătură a oricărui alt om în viață?

Nici măcar nu știa că îi cuprinsese capul în mâini, comunicându-i un mesaj, până când Brace ridică privirea spre ea, cu părul răvășit și ochii întunecați de pasiune.

– Ce? îl întrebă, fără să-i dea drumul.

– E o fantezie, să fiu din nou în brațele tale, după o atât de lungă despărțire.

– Câteva săptămâni.

Ei i se păruse nesfârșită.

– O eternitate.

– Mai povestește-mi despre fantezia ta, începu ea să-și miște trupul, sinuos, cu desfătare, peste așternutul de satin.

– Chiar asta e, că suntem din nou împreună.

Îl privi, absorbind minunea nudității lui virile, puterea și grația trupului, abdomenul plat, pieptul bombat și vânjos, umerii lați, brațele și picioarele, lungi, puternice. Știa că făcea exerciții fizice, i-ar fi putut recita programul aproape pe dinafară. Acest lucru nu-i micșora bucuria de a-l privi, de a-i asimila atracția masculinității.

Brace se ridică pe lângă ea, aplecându-se să-i ia un sfârc în gură.

– Îți iubesc trupul.

Întotdeauna fusese sigură de asta, niciodată nu se îndoise că aveau cele mai reușite relații sexuale din lume, că o făcuse incapabilă să se mai simtă satisfăcută de oricare alt bărbat.

Ridicând capul, Brace îi studie sfârcurile pe care le supsese, întărite ca niște pietricele.

– Mult prea perfectă.

– Nuu, murmură ea, captivată de fierbințeala care o inunda, de copleșitoarea nevoie de a-l iubi cât putea de mult.

Brace se aplecă din nou, acoperind-o încă o dată cu gura, sugând și trăgând până când Destiny începu să scâncească, în vreme ce el scotea sunete excitate din gâtlej.

O străbătu un șoc electric, arcuindu-i trupul, smulgându-i un geamăt prelung din piept și silind-o să-și înlănțuie brațele în jurul lui.

Nimic nu-l mai oprea. Trecu de la un sân la celălalt, trăgând-o în sus, ca s-o savureze și mai mult. Atitudinea lui era absolut carnală, făcând-o să-i vadă și să-i simtă foamea, fără nici o reținere.

Degetele lui îi treceau peste picioare și abdomen, ca și cum ar fi fost o vioară Guarnieri rară, iar el, un mare maestru.

Fiecare mișcare a lui o excita și mai mult.

Destiny auzea sunetele, știa că ea și Brace le scoteau. Erau cuvinte indescifrabile, într-o limbă a îndrăgostiților care nu putea fi tradusă. Îi erau dragi acele murmure și atingeri. Erau din lumea ei. Lumea ei, de care avusese atâta nevoie și care îi lipsise așa de mult.

Se lăsă peste ea. Potrivindu-și mâinile înapoia genunchilor ei, îi despărți.

Destiny înțelese, după lumina din ochii lui, ce avea de gând să facă. Prea devreme, e prea devreme, strigă o voce în inima ei.

– Nu, iubito, e-n regulă.

Ar fi putut să se mire că părea să-i citească gândurile, dacă n-ar fi făcut-o întotdeauna. Când el coborî capul, depunându-și gura deschisă peste dorința ei, Destiny uită de toate.

Ca o ciocârlie se înălță, cu cântecul în adâncul unui geamăt răgușit, prins în gât. În câteva secunde juisă, spunându-și chiar în acel moment că nu era cu putință.

Când Brace o pătrunse, îl dorea mai mult decât oricând. Dornică să-l cuprindă, își ridică șoldurile pentru a-i ușura intrarea.

Nu se repezi în ea, așa cum simțea Destiny că era îndemnat. În schimb, se strecură cu mișcări ușoare, scurte, care-i făceau gura să se usuce și trupul să-ncerce a se închide peste el, pentru a-l ține contopit cu ea. În timp ce Brace accelera ritmul, sângele și spiritul i se înfierbântară iarăși cu patimă, până când dragostea lor se dezlănțui mai aprig decât un uragan, mai minunat decât prima împreunare pe care o împărtășiseră.

Când Brace își strecură mâna între ei și o atinse, simți că înnebunea de dorință. Tempoul crescu, aducând-o încă o dată pe deliciosul prag. Cu răsuflarea tăiată, încercând să-i strige să nu se oprească, să nu mai înceteze nicicând, prinsă în acel vârtej al splendorii pe care puțini reușesc să-l atingă în dragostea fizică, se agăță de el, șoptindu-i în suflet numele.

În momentul orgasmului lui, Destiny se frământa deja în zbuciumul celui de-al doilea, năucită de forța ce părea s-o azvârle în spațiu, dezvăluindu-i panorama dragostei care-i schimbase viața o dată, iar acum o purta printr-o nouă metamorfoză.

Încărcată, schimbată, energizată și mai împăcată cu sine însăși decât fusese vreodată, îi venea să râdă în hohote de bucuria pură a unei asemenea împerecheri. Cunoscându-se atât de bine pe cât se știau, urcaseră până pe un platou și mai măreț. Simțurile lor fuseseră aprinse de puterea orgasmului simultan.

Pe cât de împlinit îi era trupul, tot atâta îi era și mintea.

Pradă propriei lui euforii ulterioare, Brace îi ridică mâna, cu noile inele pe deget, și le sărută.

Destiny, ametită de o fericire la care nu se așteptase, se răsuci și-și apăsă gura peste urechea lui.

– Și ție ți-a plăcut la fel ca mie?

Râzând, o cuprinse în brațe.

– Chiar mai mult, cum știi și tu. Îmi ești datoare cu vârf și-ndesat.

– Vorbește amorul propriu.

Brace clătină din cap.

– Cât de bine a fost, Des?

– Mmm, nu prea rău.

– Nu prea rău?

O apucă de subsuori, ridicând-o, pentru a-i putea suge din nou sânul.

– A fost perfect.

Senzualitatea din glasul lui o scotea din minți. În câteva secunde, îl înhăță strâns, iar dansul îngerilor începu iarăși. Îi era datoare. Pe cât pariaseră? O sută de dolari, spuseseră? Ar fi trebuit să fie un milion.

Capitolul 8

– Da, mamă, te-am auzit, spuse Brace, rostogolindu-și ochii spre Destiny, în timp ce continua conversația telefonică. Nu văd cum am fi putut-o împiedica, Destiny și cu mine.

Urmară câteva tăceri lungi, în timpul cărora Brace, alternativ, dădea din cap, se strâmba și își înghițea râsul acru.

Când închise și se rezemă de spătar, Destiny așteptă cam trei secunde înainte de a izbucni:

– Ei?! Ce se întâmplă?

– O catastrofă, asta se întâmplă. Știai că vărul tău, Donald, și Bel, sora mea, umblă atât de mult împreună de săptămâna trecută, când au sosit familiile noastre aici?

Destiny dădu din cap, prudentă.

– Ei bine, se pare că aseară, cum să spun, s-au împrietenit și mai strâns.

– Ăsta e într-adevăr un motiv de îngrijorare. Donald e logodit cu o femeie numită Kimberley Marchese. Unchiul Tyrrell spune că s-au cunoscut la Smith-O'Malley.

– Cum arată? întrebă Brace.

– Zâmbești ca Pisica din Cheshire. De ce?

– Descrie-mi-o pe Kimberley Marchese.

Destiny clătină din cap.

– N-o cunosc prea bine. Unchiul Tyrrell a angajat-o cu câteva

luni înainte de plecarea mea încoace. Sunt convinsă că mama ta nu are de ce să-și facă griji. Bel e în relații cu cineva?

– Bănuiam.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Se pare că Bel și Donald au fugit împreună.

– Ce??? se aplecă Destiny spre el, cu gura căscată. Nu-mi vine să cred. Amândoi sunt legați de alte persoane. Trebuie să fie o confuzie.

– Se pare că nu e.

Destiny își mușcă buza.

– Ultima oară când am discutat cu Donald, chiar înainte de a mă muta aici, a fost vorba de suma lunară pe care i-o trimite compania. El a spus că nu are nevoie de bani. I-am propus să doneze o parte din ei pentru opere de caritate, iar nouă să ne permită să-i expunem câteva tablouri în holul companiei.

Se opri, îngândurată.

– Ce e? întrebă Brace.

– Sunt sigură că atunci n-a menționat nici o logodnică, dar asta nu înseamnă nimic. Niciodată n-a fost deosebit de vorbăreț. Totuși, mi se pare bizar.

– E un masacru, replică Brace, neputându-și stăpâni veselia. Maică-mea părea să sfărâme oțel în dinți.

– Bel și Donald, clătină din cap Destiny. Le doresc numai bine.

Când Brace râse din nou, îl privi cu o expresie prevenitoare.

– Ți s-o fi părând comic, acum. Totuși, partea proastă e că nimeni nu va pleca din comitat până nu se rezolvă problema.

Fu rândul ei să râdă, când lui Brace îi căzu fața, cu o expresie chinuită.

– Nu mi se pare deloc de râs, spuse el, trântindu-se într-un fotoliu. O privi, cu o expresie gânditoare.

– La ce te gândești?

– Ești fericită că am cumpărat casa asta? Poți locui aici până se termină renovările?

– Da, răspunse încet Destiny; era convinsă că altceva îl frământa. Sunt mulțumită de viteza cu care au decurs lucrările, de soliditatea fundației...

Brace se uită pe fereastra bibliotecii. Dădea spre lac, la fel ca majoritatea camerelor principale ale casei.

– Îmi place totul la casa asta.

– Și mie.

Reveni cu fața spre ea.

– După părerea ta, ai putea crede vreodată că te-am înșelat, Destiny?

– Asta-i o lovitură nepermisă, șopti ea.

– Este. Ai putea?

– Da.

Brace se repezi înainte, în fotoliu, întinzând mâinile spre ale ei, dar se retrase fără a i le atinge.

– Te rog, crede în mine. O doresc așa de mult.

Se ridică și îngenunche în fața ei, sărutând-o. Cu gura lipită de a ei, continuă:

– Bel spunea întotdeauna că mi-am ieșit din minți după tine. Avea dreptate.

Destiny râse, în timp ce inima îi bătea cu putere.

Telefonul sună. Brace înjură. Destiny ridică receptorul.

– Da, am auzit, unchiule Tyrrell.... Sunt sigură că mătușa Cordelia o va rezolva... Da, nu mă îndoiesc că e foarte supărată... Te rog să nu-ți faci griji... Sigur că da. Ne vedem atunci.

Puse receptorul în furcă. Brace revenise în fotoliu, privind-o cu o expresie întunecată. Minunatul moment în care aproape ajunseseră la o înțelegere se risipise.

– Ești foarte nemulțumit, spuse ea, încet.

– Mă întrebam doar când vom mai apuca să ne vedem și de viața noastră. În curând va fi amenajat cabinetul meu, în hambar, la etaj.

O privi încruntat.

– Toate ar fi în ordine, dacă n-am avea o familie băgăreață.

– Prin urmare, cred că nu e momentul să-ți spun că familiile noastre, a ta și a mea, vin diseară aici, la cină. Și poți pune pariu că nu mâncarea îi interesează. Cred că, în ceea ce-i privește pe mătușa și unchiul meu, vor să pună la punct o strategie pentru a-i despărți pe Bel și Donald.

Capitolul 9

Peste câteva zile, terminându-și munca mai devreme, Destiny se hotărî să facă o plimbare. Nu prea avusese timp să exploreze proprietatea pe care o dobândise. În timp ce inspira aerul curat, se gândi cât de împăcată se simțea acolo, ca acasă, nedorind aproape deloc să locuiască în altă parte. Prezența lui Brace îi cimenta acest sentiment.

Apropiindu-se de magazia de scule, modernizată, din spatele casei, se opri. Parcă doamna Duggan spusese că acolo avea să pună pachetul pe care îl primiseră? Deschizând ușile duble, fu încântată să observe că edificiul bine clădit era la fel de curat și ordonat pe dinăuntru ca și pe din afară. Aproape imediat, văzu pachetul. Stătea pe un raft, sub niște unelte agățate în cuie. Se hotărî să-l desfacă pe loc. Tocmai ridicase o margine a hârtiei cafenii de ambalaj, când văzu un fuior de fum, subțire ca un creion.

– La naiba!

Destiny se răsuci pe călcâie, dădu ușa de perete și o luă la fugă, încercând să ajungă la adăpostul casei. Aproape reuși.

Bum! Buuum!

Suflul o doborî la pământ, destul de tare pentru a-i tăia respi-

rația. În jurul ei începură să cadă cioburi și scânduri sfărâmate. Simți înțepături în coapse și brațe.

Tăcere.

Apoi, strigăte.

Scuipând iarba și țărâna care-i intraseră în gură, Destiny nu se clinti din loc.

– Des! La dracu', Des, ești bine?

Se simți ridicată și se întoarse spre Brace.

– N-am... n-am nimic. Am văzut fumul și cred că și-a făcut efectul antrenamentul meu, îndemnându-mă s-o iau la fugă.

– Bine, bine, murmură el, strângând-o la piept. Te duc la spital. Îți curge sânge.

– Nu, nu. Mi-e bine. Cred că m-am tăiat doar la picioare, în cioburi.

Încercă să-i zâmbească. Încă zguduită, nu reuși să se strâmbe.

– Lasă-mă să mă duc în casă. Știu că nu sunt rănită grav.

Înainte de a apuca să se miște, Brace o luă în brațe, ducând-o în bucătărie.

– Păți ceva? întrebă doamna Duggan, făcându-i semn lui Brace s-o așeze pe masă. Lucrai cândva ca soră. Ia s-aruncăm noi o privire.

Smuci din cap spre ibricul care fluiera.

– Pune apa aia fiartă în cratiță. Praful de copt i-acolo, indică ea un dulap. Adu și apa oxigenată.

Încruntându-se, o privi pe Destiny.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Coletul care mi-a fost trimis, cel pe care l-ai pus dumneata în magazie, a început să fumege...

– Ce? se răsuci Brace, dinspre dulap, cu dinții încleștați strâns. Vrei să spui că n-a fost un accident?

– Exact ca pachetele alea capcană, bombăni doamna Duggan,

aplecându-se peste Destiny, pentru a începe s-o palpeze și s-o examineze. Doamne, ai milă de noi. Se duce pe copcă țara asta.

Apoi, îi șterse rănile superficiale cu apă oxigenată.

– Pare să fie în regulă. Pe astea le curăț eu. Ai să trăiești, ca să te lupți pe mai departe.

Brace se strâmbă.

– Sper că s-a terminat cu zilele ei de luptă. Poți să ne mai explici o dată ce s-a întâmplat?

Destiny le povesti din nou incidentul.

Doamna Duggan clătină din cap.

– Dau telefon la șerif. Curios, cum nu vrusei eu să țiu pachetul ăla în bucătărie.

– Slavă Domnului, murmură Brace, îmbrățișând-o pe Destiny, ocrotitor.

Ușa din spate se dădu de perete.

– Fii bun și nu trânti ușa, Darnell, îl admonestă doamna Duggan. Am o prăjitură în cuptor.

– Da, coniță, închise Darnell ușa cu mare grijă. Ce s-a-ntâmplat?

– Un pachet-capcană, răspunse doamna Duggan. Cred că va trebui să chemăm agenții federali, le zâmbi ea celor doi bărbați, care o priveau cu gurile căscate. Nici un film polițist nu-mi scapă.

Pe Destiny o usturau membrele, ca și gândurile. Cineva îi trimisese o bombă! De ce? Cine-i era dușman? Trebuia să dea telefon la F.B.I. Dacă deschidea pachetul unul dintre copii?

Brace o cuprinse cu brațele, apoi se întoarse spre Darnell.

– Discutăm când cobor. Vreau să-i fac un duș și s-o culc.

Destiny se pregătea să se opună, dar șocul își făcea efectul, ca întotdeauna. Pe moment, mintea și reflexele îi funcționau rapid, iar timpul de reacție era excelent. După aceea, se transforma în gelatină.

– Un duș ar fi minunat.

Brace o studie un moment, apoi ieși din bucătărie, cu ea în brațe.

– Eu fac ceaiul, și pe urmă discutăm ce măsuri avem de luat, strigă după ei doamna Duggan.

– Da, să trăiți, răspunse încet Brace.

Auzindu-i răspunsul, Destiny chicoti fără vlagă.

Brace o duse direct la baia alăturată dormitorului mare.

– Termin într-un minut, spuse ea, în timp ce o lăsa jos; de fapt, ar fi preferat să rămână în brațele lui. Nu mă așteptasem, adăugă, cu mâinile începând să-i tremure.

– Slavă Domnului că ai reflexe rapide. Lua-i-ar dracu' pe nenorociții care încearcă să te sperie. Trebuie să-l informez pe Webb.

– Și copiii. Să fie supravegheați. Dacă ar fi încercat să deschidă...

Își drese glasul.

– Pot fi într-un foarte mare pericol. Crezi că e posibil să fie Coolidge...?

– Vom verifica. Să n-ai nici o îndoială.

O sărută pe obraz.

– Ai fost extraordinară.

– Jeremy și Ella sunt vulnerabili.

– Știu. Nu vor păți nimic. Și nici tu. Îți dau cuvântul meu.

În continuare, o ajută să se dezbrace, apoi o privi.

– Ți-am spus cât îmi place trupul tău?

– Da.

– Ei bine, știai că, dacă tu n-ai fi în apropiere, n-aș mai putea trăi? Vezi? N-am încotro. Trebuie să te țin în viață.

Uluită de cuvintele lui, Destiny se rezemă de perete.

Brace o luă în brațe, legănând-o.

– Ai trecut printr-un șoc. Intru și eu la duș cu tine.

Se dezbrăcă și el, aruncându-și hainele în toate direcțiile, după care dădu drumul la apă. După ce o ajută să intre, luă un burete de lufă și îl săpuni.

– Nu e nevoie să mă speli tu. Pot și singură, spuse Destiny, chiar în timp ce mâinile lui o apucau de talie.

– Îmi place să te spăl. Modul meu favorit de a-mi petrece timpul e să te ating.

– Adică am ajuns un hobby, murmură ea, frecându-și buzele de ale lui.

– Singurul pe care mi-l doresc.

Mâinile ei lunecară spre spatele lui gol, începând să-l maseze, trăgându-l mai aproape. Când Brace scoase un ușor icnet, îi zâmbi.

– Ispititoareo, o dojeni el.

– Nu te abține, răspunse gângurit Destiny, unduindu-și trupul, în timp ce savura senzația apei calde care se scurgea printre ei, făcându-i să fie alunecoși și sexy. Focul înăbușit al dorinței începea să se învăpăieze.

Când îi cuprinse posteriorul în căușurile palmelor, ca s-o apropie de el, Brace gemu, șoptindu-i sugestii carnale, care-i făceau trupul să ia foc în chip de răspuns.

– Te iubesc. N-am încetat nici un momeent.

– Și eu te iubesc, îi suflă Destiny în ureche, spulberând ultimele bariere dintre ei, fără a-i păsa că astfel devenea complet vulnerabilă.

Îi copleșea o dorință pârjolitoare, mistuind orice întrebări, orice incertitudini care le influențaseră prea multă vreme faptele și simțămintele.

Atât de multe lucruri aveau nevoie de decizii, dar Destiny nu se mai îndoia că îl iubea.

Când îl simți alunecând în josul ei, când trăi penetrarea mătăsoasă ce-i oprea respirația în loc, zâmbi, cu ochii închiși, concentrată asupra fiecărei senzații.

Din impuls în impuls, Destiny cobora tot mai mult, încolăcindu-i mijlocul cu picioarele. Într-un iureș zdrobitor, ajunse la orgasm, buimăcită de viteza și desăvârșirea acestuia. Nu-și putea regăsi graiul, ca să i-o spună.

Legănările și palpitațiile trupului ei articulau singurul mesaj de care avea nevoie Brace. În același ritm, trupul lui ajunse pe punctul culminant, vulcanul prinzându-l, încercuindu-l, ținându-l prizonier.

– Ceaiu-i gata! mugi doamna Duggan de pe culoar. Iar Darnell încă te mai așteaptă, Brace Coolidge. Mișcă-te mai repede.

Destiny se prăbuși lângă el, cuprinsă de veselie.

– Ar fi cazul să te grăbești.

– Mă scoate din minți femeia asta, mormăi Brace, după care zâmbi, când Destiny izbucni în hohote de râs.

Ieși de sub duș și începu să se șteargă cu prosopul, apoi se aplecă din nou, s-o sărute pe sân.

– Vin imediat.

După plecarea lui, Destiny ieși din boxa dușului, se șterse și se înfășură în voluminosul halat al lui Brace. În dormitor, se întinse pe pat, hotărâtă să se gândească în liniște la cele întâmplate și să deducă oare cine încerca s-o ucidă. În câteva minute, adormi.

Când se trezi, în cameră se lăsase întunericul, iar Brace stătea așezat lângă ea, pe marginea patului.

– A plecat Darnell? întrebă ea, somnoroasă.

– Da.

Se aplecă și o sărută pe gât.

Destiny oftă, închizând ochii. Într-o clipă, își reaminti înfricoșător de amănunțit tot ceea ce se întâmplase – fumul, explozia, spaima.

Ochii i se deschiseră fulgerător.

– Ia-mă în brațe, Brace.

Cu mișcări repezei, Brace se întinse alături, trăgând-o lângă el, cu capul pe umărul lui. Zâmbind, Destiny închise ochii din nou. Avea atâta nevoie de mângâierea lui.

– Te măriți cu mine, Destiny?

Înălță capul, făcând să i se reverse părul peste fețele amânduror-a.

– Ai spus că încă mai suntem căsătoriți.

– Suntem. Vreau doar să mai oficiem o dată ceremonia. Numai tu, eu și copiii.

În gât i se ridică un suspin.

– E minunat.

– Mda. Mă gândeam că am putea organiza în fiecare an o a doua

aniversare, pe care copiii s-o sărbătorească împreună cu noi. Înțelegi, a doua lor zi de naștere, de când sunt ai noștri, și a doua șansă pentru noi.

Destiny se lăsă pe pieptul lui.

– Și eu o doresc. Cred că dintotdeauna am dorit-o. Mi-e puțin cam frică, trebuie să recunosc.

– Ai și motive, dar o putem face. Câți oameni pornesc la drum cu o familie atât de perfectă?

– Avem puterea cantității...

Ezită un moment.

– Și mai există și pericolul, care v-ar putea amenința și pe tine și pe copii, ca nu știu cine din trecutul meu să se fi hotărât să se răzbune.

– Crezi că te urmărește cineva din fostele tale cazuri? Ai demisionat din F.B.I. de ani de zile.

– Știu. Totuși, când lucrezi în Birou, n-ai cum să nu ai de-a face cu unii oameni foarte periculoși. E un risc al meseriei.

Brace dădu din cap, mângâindu-i cu o mână părul.

– Jur că de-acum încolo n-am să te mai scap o clipă din ochi.

Tăcu un moment.

– Încă nu mi-ai spus dacă vrei să te măriți cu mine.

– Ideea e minunată, dar... aș dori să mai așteptăm până voi ști cine i-a trimis pe haidamacii care mă urmăreau în spital și mi-a expediat bomba.

Ochii lui Brace se îngustară.

– Vom afla, îți dau cuvântul meu.

Apoi o strânse ghem sub el, aplecându-se deasupra.

– N-am să te mai pierd.

O sărută, cu gura înclinată oblic peste a ei, pătrunzând-o cu limba.

În câteva momente, se înfierbântară atât de tare încât, oricât de strâns s-ar fi apropiat, tot nu le putea fi de ajuns, și se înălțară împreună spre încă un apogeu învăpăiat.

Capitolul 10

Sala tribunalului era aproape goală. Soarele blând de septembrie făcea să strălucească firele de praf, așternând umbre pe pereți. Prin ferestrele deschise adia o boare ușoară, făcând să circule aerul stătut, în timp ce judecătorul ieșea din încăpere.

Destiny se simțea sufocată, ca și cum și-ar fi ținut respirația prea mult timp și nu mai era în stare să-și umple plămânii cu aer.

– S-a terminat, îi spuse Divinity. Preliminariile sunt încheiate. Cu excepția câtorva detalii legale minore, problema e rezolvată. Jeremy și Ella vor fi ai voștri cu drepturi depline, cam peste un an. Felicitări la amândoi. Le meritați.

– Nu-mi vine să cred, murmură Destiny.

Brace o sărută.

– Fă bine și crede.

– Eu trebuie să mă întorc la birou.

Divinity o sărută pe Destiny, iar lui Brace îi făcu un semn cu degetul mare în sus. Și plecă.

– Mergem și noi? o privi Brace pe Destiny.

Dând din cap, ea se ridică. În momentul când o luă de mână, Brace i-o strânse.

– Am reușit, spuse el, cuprinzând-o în brațe.

– Da, da, sunt ai noștri.

Ținându-se de mână, se priviră.

– Ăsta e un început, rosti Brace.

Destiny dădu din cap.

– Trebuie să mă duc până la toaletă. Toate grijile astea și-au spus cuvântul.

Brace chicoti.

– Te aștept în hol.

O conduse afară din sală, spre ușa toaletei pentru femei.

Destiny tocmai se spăla pe mâini, când văzu în oglindă două persoane aflate în spatele ei. Probabil oglinda era de proastă calitate, căci distingea chipurile reflectate ca prin ceață. Un bărbat și o fmeie? Ce căuta acolo un bărbat?

– Scuzați-mă. Ați greșit ușa.

Chiar în timp ce vorbea, i se păru că-i cunoștea de undeva.

– Plec imediat, răspunse bărbatul. Voiam doar să-ți spun să fii atentă. Cei mai apropiați inimii tale îți sunt dușmani.

În creier i se aprinse o luminiță.

– Sunteți cei doi din apă. Nu-i așa?

Se răsuci spre ei, dar dispăruseră.

– Stați! Ce-ați vrut să spuneți? Unde sunteți?

Privi în jur, deschizând chiar și ușile cabinelor. Nu găsi pe nimeni.

Când ieși din toaletă, îl zări pe Brace rezemat de perete, la câțiva pași distanță. De cum o văzu, porni spre ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, neliniștit, când ajunse.

– Bărbatul și femeia care au ieșit de-acolo...

– Cum?

O împinse în spatele lui, apoi deschise ușa toaletei.

– Un bărbat? Și o femeie?

– Au ieșit chiar înaintea mea. Nu se poate să nu-i fi văzut.

Brace clătină din cap, privind în lungul culoarului.

– N-am văzut pe nimeni ieșind de-acolo, numai pe tine.

– Aha. Înseamnă că te uitai în altă parte, când au ieșit.

– Te-au deranjat cu ceva? Te-au amenințat?

– M-a surprins prezența lor acolo, dar n-am simțit că aș fi fost în pericol. De fapt, am...

Se opri.

– Ce?

Destiny își mișcă umerii, ca și cum ceea ce avea de spus n-ar fi fost credibil.

– Păreau prietenoși. Mi-au amintit...

– De ce anume?

– De acei doi oameni din apă, care m-au ajutat.

Își mușcă buzele.

– Păreau să fie niște cunoștințe vechi. Voiau să mă avertizeze, sunt destul de sigură.

Apoi, ridică din umeri.

– S-ar putea să mă înșel.

Continua să se mire că nu le spusese s-o lase în pace. De ce nu țipase, de ce nu încercase să se apere?

– Ce-au spus?

– Ceva în sensul că oamenii cei mai apropiați mie îmi sunt dușmani.

Brace se strâmbă.

– Adică, eu?

– Nu știu. N-am avut impresia asta.

– L-ai recunoaște pe vreunul dintre ei?

– N-aș crede, deși aveau ceva familiar.

Trăsăturile lui Brace se întunecară, ca o mască de gheață.

– Descrie-mi-i.

– Nu știu dacă aș putea. Le vedeam chipurile reflectate, dar oglinda trebuie să fi post aburită, sau deformată. Nu-i puteam vedea clar.

Trase adânc aer în piept, concentrându-se. Ca agentă F.B.I., își antrenase în mod special spiritul de observație.

– Amândoi erau de statură și constituție medie. Bărbatul avea o colorație deschisă, iar femeia, puțin mai închisă. Purtau haine fără nimic distinctiv, dar totuși am avut impresia că, într-un fel, erau de modă cam veche. Știu că pare o nebunie.

– Unde naiba e Webb? Ar trebui să fie aici.

Destiny încercă să-l bată pe braț, liniștitor, dar Brace o îmbrățișă strâns.

– Nu te agita, Brace. Nu m-am speriat.

– Nu? Ei bine, eu, da. Și n-am de gând să permit să fii amenințată, intimidată sau constrânsă în vreun fel. E clar?

Destiny își stăpâni un zâmbet.

– Absolut clar.

O privi.

– Iubito, știu că sunt imposibil. Numai că nu pot lăsa să ți se facă vreun rău.

Rezemându-se de el, Destiny închise un moment ochii.

– Mă simt în siguranță. Așa mă simt din clipa când ai apărut la ușa mea.

– Dar ai fost speriată de mai multe ori, chiar sub nasurile noastre. Povestea asta trebuie să înceteze.

– N-am nimic împotrivă.

Se simțea calmă, dar curioasă. Cine erau bărbatul și femeia aceea? Avea senzația că îi cunoștea de undeva.

– Hai să ieșim de-aici, o chemă Brace. Vreau să discut cu Webb.

Traversară holul tribunalului, iar Brace o scoase grăbit din clădire, uitându-se în jur, fără a se îndepărta de ea un moment.

– N-am pățit nimic, să știi, îi aminti ea.

– Perfect. Și nici n-ai să pățești.

Aproape ajunseseră la mașină, când Webb apăru ca din pământ. Era un om cu aspect anonim, părând la fel de banal precum costumul șifonat pe care-l purta. Brace îi spusese că avea centura neagră la karate și era un țintaș excelent. Arăta mai mult ca un băcan cu obraji bucălați. Îi studie câteva secunde, încordându-se treptat, cu ochii tot mai atenți.

– Ce s-a-ntâmplat?

Brace îi zâmbi rece.

– Mă bucur că te văd.

Și îi relată cele aflate de la Destiny.

Webb dădu din cap o dată, apoi păru să dispară într-o clipă.

– Cum face figura asta?

– Are practică, Des.

O instală pe fotoliul din dreapta al mașinii, apoi ocoli și se așeză la volan.

– Aș vrea să trimitem copiii undeva, la loc sigur, spuse Destiny.

Brace dădu din cap.

– Să vorbim cu Divinity. Din câte înțeleg eu, Jeremy și Ella sunt în grija noastră. Noi suntem tutorii lor, conform deciziei judecătorului. Peste un an, le vom deveni părinți cu drepturi depline. Dacă socotim că vor fi mai în siguranță cu Mike și Laura, să zicem, cred că s-ar putea să existe un precedent. Interesează-te la Divinity.

– Așa voi face.

Înt-o săptămână, totul fu stabilit. Jeremy și Ella plecară în Colorado, cu Mike, Laura și copiii acestora. Fără ei, Destiny se simțea dezorientată și cam desincronizată, dar putea să suporte situația. Faptul de a ști că erau la adăpost îi compensa sentimentul de singurătate.

În momentul plecării, amândoi copiii vărsaseră câteva lacrimi, dar nici unul nu făcuse crize, cum se temuse Destiny. Își stăpâni propria durere a despărțirii, până după plecarea lor, când își îngropă fața la pieptul lui Brace și izbucni în suspine.

– Se vor întoarce, iubito, îi spuse el, iar deocamdată sunt în siguranță.

– Știu.

Destiny suferea de dorul lor, dar faptul de a ști că erau ocrotiți o ușura enorm.

Acum, trebuia să-și examineze viața, trecutul, în căutarea unor indicii despre cei care o amenințau. Vorbise cu foștii ei colegi de la F.B.I. și obținuse numele a trei infractori deosebit de periculoși, la a căror arestare contribuise, aflați acum din nou în libertate. Era posibil ca vreunul din ei să încerce să se răzbune?

Și ce era cu cei doi de la toaletă? Cine erau? Destiny era aproape sigură că erau unii și aceiași cu cei care o ajutaseră să se salte pe plută. Toate acele incidente păreau ireale, părți componente dintr-un proces al imaginației care se declanșase din cauza stresului. Altă posibilitate nu mai exista, decât eventual ipoteza unor fantome, în care Destiny nu credea.

Ce spusese bărbatul? Persoanele cele mai apropiate inimii ei. Nimeni dintre cei cu care lucrase, la F.B.I. sau în firma Smith-O'Malley, nu era tocmai așa. Cei mai apropiați inimii ei erau membrii de familie. Era posibil ca vreunul dintre ei...? Nu. În nici un caz. Începea să devină paranoică. Rezemându-se cu coatele pe birou, își lăsă capul în mâini.

– Ce este, draga mea?

Capul lui Destiny se ridică brusc.

– Mătușă Cordelia! Nu te-am auzit intrând. E și Tyrrell cu tine?

– Nu, are de dat câteva telefoane de afaceri.

Cordelia se așeză în fața lui Destiny, frecând cu palma suprafața biroului.

– Fermecător birou. Nuc, nu-i așa?

– Ăă, nu știu. Era în pod. Doamna Duggan a tras concluzia că n-avea nevoie decât de un lustru bun.

Destiny avea impresia clară că mătușa ei venise cu o misiune. Totuși, trebuia să aștepte. Cordelia rareori aborda direct o temă de discuție.

– Te frământă ceva, Destiny. Ai vrea să-mi vorbești despre asta?

– Mă rog, simt lipsa copiilor.

Cordelia se încruntă.

– Au plecat cu Laura. Asta-nseamnă că noi nu-i vom vedea niciodată. Nu mă încântă deloc.

– Ba cum să nu-i vedeți. Oricând doriți. Întotdeauna veți fi bineveniți aici. Și noi vom veni în California, ori de câte ori vom putea...

– Cum? Asta înseamnă că n-ai să te mai întorci la firmă? Tyrrell va fi foarte întristat. Nu că l-ar deranja cu ceva să conducă el activitățile, draga mea. Niciodată nu s-a plâns.

Zâmbetul lui Destiny deveni mai strâmb.

– Câștigă un salariu cu șapte cifre, mătușă. De ce s-ar plânge?

Mătușa ei nu se încruntă efectiv, dar sprâncenele i se îmbinară totuși.

– Sper că știi că i se cuvine fiecare cent pe care-l încasează.

Destiny trase adânc aer în piept.

– Dacă tot veni vorba, vreau să-ți spun că mi-am organizat deja aici totul, ca să pot conduce firma din casa asta. După cum știi, majoritatea operațiunilor noastre constă în holdinguri din alte state, atât în Midwest cât și în Est...

– N-am știut, răspunse Cordelia. Lui Tyrrell nu-i place să discute despre afaceri, când vine acasă.

– Dar... Mătușă Cordelia, ai un pachet mare de acțiuni pe numele tău, cum are și Donald.

– Tyrrell zice că e mai bine dacă se ocupă el de acțiunile mele și ale lui Donald. E mai eficient așa.

Destiny expiră. Nu considera că era bine ca mătușa și vărul ei să lase pe altcineva să le conducă afacerile, chiar dacă aveau deplină încredere în Tyrrell.

– Foarte bine. Consider că, pentru coordonarea unor operațiuni atât de larg răspândite, nu e nevoie să rămân în California. Reduc anvergura multora dintre operațiunile de acolo și orientez compania în altă direcție. În cadrul planului pe zece ani, a trebuit ca tatăl meu și răposatul tău soț să etapizeze segmentul de construcții propriu-zise, concentrându-se asupra echipamentelor necesare pentru explorarea spațiului. Se pare că în acel domeniu piața poate fi mai avantajoasă decât și-au imaginat ei vreodată. Intenționez să mențin clădirea sediului principal din San Francisco. Nu se vor pierde locuri de muncă, din moment ce o firmă din Chicago a licitat deja pentru segmentele pe care le schimbăm. Așa, ar fi de așteptat ca viitorul mileniu să ne găsească într-o formă financiară mai bună.

– Vorbești exact ca tatăl tău, clipi din ochi Cordelia. Tyrrell nu mi-a pomenit niciodată despre toate astea.

– S-ar putea să nu știe. Ryan Cooper – sunt sigură că-l cunoști; e principalul director financiar – și cu mine am pus la punct aproape totul. Tranziția ar trebui să decurgă lin, iar salariații vor fi preluați de noua companie.

Înainte ca mătușa ei să poată răspunde, se grăbi să continue cu explicațiile:

– De asemenea, intenționez ca o mare parte din operațiunile mele să fuzioneze cu ale lui Brace. Vom face schimb de personal și vom adăuga noi posturi.

Cordelia se albi la față.

– Și cu Tyrrell cum rămâne? Lui îi place în California și a condus dintotdeauna sediul central.

Destiny își împreună vârfurile degetelor.

– De fapt, de când am intrat în consiliul de administrație, acum aproape cinci ani, am preluat eu însămi multe dintre responsabilități. Iar Ryan e mâna mea dreaptă. Am încredere în el, îl cunosc de-o viață...

Lăsă fraza în aer, când simți un fior rece umezindu-i pielea. Suna ca un avertisment.

– Da? Continuă, Destiny.

– Ăă, da... mm... O mare parte din corporație merge așa cum am dorit eu și cum consider eu că e cel mai bine.

Cordelia înghiți în sec.

– Înțeleg. Ei, atunci, trebuie să continui cum găsești tu că e indicat. Nu mă îndoiesc că Tyrrell te susține.

– Și eu sunt sigură. Tatăl meu mi-a încredințat sarcina de a-i duce corporația mai departe. Asta am de gând să fac.

– Da, știu. Dar, cu siguranță, îți dai seama că Tyrrell și-a dat întotdeauna silința să facă același lucru.

– Într-adevăr. Am discutat cu el despre asta, înainte de a pleca din California. Părea să înțeleagă.

– Mie nu mi-a spus o vorbă.

– Poate se temea să nu te tulbure.

– Și să știi că sunt tulburată, spuse mătușa Cordelia, cu buzele strânse. Nu știu ce părere ar fi avut tatăl tău despre toate astea.

– Mi-ar fi spus să merg înainte. Întotdeauna a vrut să preiau eu conducerea.

Cordelia avu un zâmbet gol.

– Ești exact ca mama ta. Lynn s-a avântat întotdeauna din plin.

Când o auzi menționându-i mama, Destiny se gândi iarăși la cei doi necunoscuți din toaleta tribunalului. Fără a avea nevoie de un efort prea mare, își putea imagina că femeia cea brunetă semăna – într-un mod cam tulbure – cu mama ei. Dar așa ceva era imposibil. Nu credea în stafii.

Cordelia continuă.

– Lynn avea mai multă energie și entuziasm decât trei oameni la un loc...

Apoi, zâmbetul i se șterse.

– Țin minte cât de mult o admira Mason, pentru asta.

Destiny se încruntă. Mason? Primul soț al mătușii sale? Oare Cordelia sugera că soțul ei și mama lui Destiny...?

Probabil că șocul și deruta i se citeau pe față, căci Cordelia se grăbi s-o liniștească:

– Nu. nu. Nu s-a întâmplat nimic între Lynn și Mason. Lynn îl adora pe tatăl tău prea mult ca să se uite, măcar, la un alt bărbat.

– Dar și unchiul Mason... El s-a însurat cu tine, mătușă. N-ar fi făcut-o, dacă nu te iubea.

Cordelia dădu din cap.

– Mason m-a iubit, într-adevăr, și mi-a dovedit-o zi de zi. Însă, chiar și știind asta, nu mi-am putut învinge incertitudinile. Îi purtam pică mamei tale.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Și-mi pare așa de rău. Remușcările mă apasă ca o povară.

Privirea ei reveni spre Destiny.

– N-am avut niciodată o fiică. Mi-am dorit una, am mai vrut un copil, după Donald. Și n-a fost să fie. Așa că, tu ai fost fata mea. Semeni atât de mult cu ea, atât de deschisă, de iubitoare. Nu vezi niciodată ura din jurul tău.

Această remarcă o sâcâia pe Destiny.

– Tu o vezi?

Cordelia nu-i răspunse.

– M-a durut atât de tare când a murit Lynn. Nu puteam spune nimănui ce simțeam, cum nutrisem în adâncul meu gânduri negre

la adresa ei, cât de vinovată m-am simțit când a murit, ca și cum eu aș fi fost de vină.

– Mătușă! Cum te poți gândi la așa ceva? Mama mea a fost atinsă de un glonț dintr-un schimb de focuri. O împușcătură accidentală. Cine s-ar fi putut aștepta? N-am dreptate?

Nici de această dată, mătușa ei nu răspunse.

– Apoi, peste nici un an, tatăl tău a murit în acel accident de ascensor, împreună cu Mason. Am început să cred că-mi făcuse cineva vrăji.

– Cum ai putea fi tu vinovată de așa ceva?

– Atunci, de ce am fost lăsată în urmă? Singură!

Din ochi îi șiroiau lacrimi și îi scăpă un suspin înfundat.

– Iartă-mă...

Își scoase din poșetă o batistă cu tivuri de dantelă, apăsându-și-o pe față.

– Îl ai pe Donald.

Cordelia râse, fără a se opri totodată din plâns.

– Oare? Acum, a fugit cu... cu...

– Cu femeia visurilor lui, completă Destiny.

Mătușa ei își mușcă buzele.

– Nu crezi că au făcut o greșeală?

– Cred că au făcut un lucru minunat.

Păru mai ușurată.

– Vreau să fie fericit.

– Știu.

Destiny avea senzația că ea și mătușa ei traversaseră o punte care, într-o vreme, păruse de netrecut.

Capitolul 11

Părinții lui Brace îi invitaseră la cină – era ultima lor seară în New York, înainte de a se întoarce la San Francisco – iar Destiny nu știa dacă să se ducă sau nu. O fi dres ea relațiile cu mătușa ei, dar față de Susan și John continua să se simtă stânjenită. N-o ajută cu nimic faptul că, în timp ce se îmbrăca, Brace îi dădu clar de înțeles că și el ar fi preferat să petreacă seara acasă – ba chiar, în pat. Cu un oarecare efort, îl convinse să iasă din casă și să se urce în mașină.

– După ce ne facem ordine în viață, spuse el, în timp ce pornea motorul, vom pleca într-o călătorie. Mergem în Hawaii.

– Luăm și copiii?

– Da. În timpul zilei, îi ținem în apă până obosesc, iar noaptea am să te obosesc eu pe tine, în pat.

– Pare un plan interesant.

– Este.

Porni de pe alee, privind în stânga și-n dreapta, când ajunseră în zona împădurită.

Destiny nu voise să-i spună. Ar fi fost necugetată, pripită, putea chiar să se înșele.

– Cred că s-ar putea să am o veste bună pentru tine.

– Spune-mi-o. Am mare nevoie.

– Apropo de copii... mă rog, de fapt, apropo de noi, ca părinți...

– Să nu-mi spui că, după părerea ta, n-aș fi un părinte bun, o întrerupse Brace. Cred că aș fi.

– Nu te contrazic.

– Cum? Crezi că aș fi un tată excelent?

– Iarăși te repezi.

– Scuză-mă.

– De fapt, da, cred că ai fi un părinte excelent. Te-ai descurcat bine cu Jeremy și Ella, iar ei se dau în vânt să stea cu tine. Sigur, nu te-ai ocupat niciodată de un nou-născut.

– Nici tu. Dacă adoptăm un bebeluș, putem învăța împreună. Pariez pe o cină delicioasă la noul restaurant „Pasărea Paradisului" de pe Insula Kauai că voi fi la fel de priceput ca tine.

– Primesc pariul, domnule, se răsuci Destiny în scaun, cu fața spre el. S-ar putea să ai ocazia de a-ți dovedi talentele mai curând decât te aștepți.

– Ce vrei să spui? întrebă el, în timp ce ieșea pe șosea, unde accelerația lină a mașinii puternice suna mai mult ca o pisică torcând.

– Vreau să spun că sau nu mi-a venit ciclul, sau am încurcat calendarul.

Mâinile lui căzură de pe volan, apoi săriră la loc. Coti spre marginea drumului și opri. Trase adânc aer în piept.

– Ce?

– Am spus că nu mi-a venit...

– Am auzit de prima dată. Dar n-au trecut decât câteva săptămâni.

Își înghiți saliva, în timp ce mâinile îi tremurau ușor. Întoarse capul spre ea, cu încetinitorul.

– Ești însărcinată?

– Nu sunt sigură.

Brace se aplecă s-o sărute pe obraz.

– Mamăăă!

– Te-ai albit la față.

– Sunt șocat, fericit, stupefiat.

– Poate ar fi mai bine să conduc eu.

– În regulă.

Scoase mașina din viteză și coborî. Ocolind spre portiera din dreapta, o deschise, aproape scoțând-o pe Destiny în brațe din mașină, și o sărută.

Un autovehicul în trecere îi claxonă.

– Ești minunată.

O conduse până în stânga, o ajută să se așeze la volan și-i încheie centura de siguranță. Apoi, cu un zâmbet ca al Pisicii din Cheshire, reveni pe locul din dreapta și se așeză în fotoliu, prinzându-și și el centura. În sfârșit, îi luă mâna și i-o sărută.

– Simt că mă ia cu amețeli.

Râzând, Destiny băgă mașina în viteză. Îl privi pe Brace.

– E-n regulă?

– Să nu crezi c-am să te las să-mi scapi, Destiny. N-am să te las.

– Mi-ai spus-o deja.

– Fă bine și crede-o.

Zâmbetul i se ivi pe buze încet, dar sigur.

– Al dracului ce fericit sunt!

– Și eu. Dar... încă nu sunt sigură.

– Eu da.

Chicotind, Destiny demară de pe acostament, pentru a-și relua drumul pe șoseaua ce șerpuia printre coline.

Părinții lui Brace locuiau în aceeași casă unde stătuse el.

În timp ce se apropiau de ușă, o cuprinse cu brațul.

Le deschise Susan.

– Iată-vă. V-am așteptat la fereastră. Începeam să ne îngrijorăm.

Își studie fiul.

– Ți-e rău?

– Nu, răspunse el, încruntat. Sunt gravid.

Pufnind în râs, mama lui clătină din cap.

– Iar ai băut. Puteai să mai aștepți...

– N-am băut nimic. Persoanele gravide nu beau. E nesănătos.

Susan aruncă o privire spre Destiny.

– Ce l-a apucat?

Destiny oftă.

– Mă rog, aș fi preferat să nu facem marele anunț înainte de a consulta medicul, dar cred că nu mai avem încotro.

Își privi soacra, cu un surâs sfios.

– Cred că voi fi mamă.

Susan rămase cu gura căscată, în timp ce se lumina la față. O îmbrățișă, strângând-o cu putere.

– O, sper să pot fi discretă, dar e atât de emoționant. Trei nepoți, cât ai clipi din ochi, ca să zic așa.

Destiny o cuprinse și ea cu brațele, având un sentiment ciudat. Nu se mai îmbrățișaseră niciodată. Oare propriile ei incertitudini erau cauza prăpastiei ce se căscase tot mai mult de-a lungul anilor?

– Poate nu cât ai clipi din ochi, dar trebuie să recunosc că și eu sunt derutată de viteza cu care ni se mărește familia.

– Eu nu, interveni Brace. De mult sunt gata pentru așa ceva. M-aș putea descurca și cu șase copii.

Susan și Destiny se holbară la el.

Ca și cum n-ar fi observat, Brace le-o luă înainte prin antreul scurt, spre camera cea mare cu vedere spre lac.

Susan se întoarse spre Destiny.

– Am ceva să-ți spun.

Simțind cum i se ridica bărbia, Destiny se încordă.

– Sunt mândră de Brace de când s-a născut. Chiar dinainte de a ști să umble, se descura singur, încerca de toate, accepta orice provocare, escalada cei mai insurmontabili munți. Nimic nu-l des-

curaja pentru multă vreme. Lua în piept situații care pe cei mai mulți i-ar fi doborât.

Tăcu o clipă, încercând să zâmbească, fără succes.

– Pe urmă, ai apărut tu și am știut că toate astea aveau să se schimbe.

– Nu!

Uluită, Destiny nu putu decât s-o privească fix.

– E încrezător, sigur pe sine însuși. Este inteligent, bun cu oamenii și capabil să rezolve orice problemă a corporației.

– După ce l-ai părăsit tu, n-a mai fost în stare să rezolve nimic. Nu mai avea viață în el, Destiny.

– Ăsta nu e Brace, clătină ea din cap.

Susan confirmă.

– Nu este. Nu este, și este. Are nevoie de tine ca de aer. Poate că de-asta cu toții am fost alarmați de apariția ta în viața lui. Voiam să te plac, să te iubesc, dar aveam senzația că-mi pierdusem fiul. Și John și eu ne gândeam numai la asta. Singura care ți-a intuit valoarea a fost Bel.

Zâmbetul apăru o clipă, apoi se șterse.

– Ea ne-a tot pisat, pe John și pe mine, certându-ne că nu te integram în familie.

– Nu-i adevărat, niciodată nu m-am simțit exclusă din familie.

Ci numai din cercul camaraderesc ce părea să vibreze de la unul la altul.

Susan dădu din cap.

– E frumos din partea ta s-o spui, dar știu eu ce știu... și am contribuit și noi la asta.

Tăcu o clipă.

– Poate am fost geloși, pentru că aveai o asemenea putere asupra lui.

Când Destiny deschise gura să răspundă, Susan ridică o mână.

– O spun în cel mai bun sens, draga mea. Te-a iubit... te iubește la nebunie. I-ai luat inima, și n-o mai vrea înapoi. Numai pe tine te vrea.

Întinse mâna și șterse cu vârful degetului lacrima care se prelingea pe obrazul lui Destiny.

– O, nu plânge. Te rog, nu vreau să fii nefericită.

– Nu sunt. Sunt... sunt bucuroasă.

O cuprinse cu brațele.

– Atât de mult am dorit să-ți fiu prietenă. Și nu știam cum să fac.

– O, Destiny.

Cele două femei continuau să stea îmbrățișate, când ușa din spatele lor se deschise.

– Ei! Ce-i aici? Ce faci mamă, doar nu te dai la Destiny?

– Bel! exclamară în același timp Destiny și Susan, întorcându-se spre cea care vorbise.

Se îmbrățișară toate trei.

Apărând în spatele lor, Donald păru cam speriat, când își dădu seama că toate cele trei femei plângeau.

– Nu poate fi chiar atât de grav, șopti el.

– Nici nu e, îl informă soția lui. Suntem fericite.

– Aha...

Destiny îl apucă de mână, trăgându-l cu putere spre pieptul ei.

– Mă bucur atât de mult pentru voi.

– Sunt ușurat, răspunse Donald, alegându-se cu un hohot de râs din partea noii sale soacre.

– Vino-aici, Donald. Merit și eu un sărut.

– Ba bine că nu.

Cu un gest grațios, reuși să le cuprindă pe toate trei, sărutându-le rând pe rând.

– Nu-i așa că-i o minune de bărbat, mamă? oftă Brace.

Donald roși.

Destiny râse.

Susan dădu din cap.

– Te-ai aranjat de minune, fata mea.

Capitolul 12

– Nu-mi vine să cred că ai anunțat lumea întreagă de povestea asta, îi spuse Destiny lui Brace, la telefonul celular din mașină.

– Nu m-am putut abține.

– Și dacă doctorul îmi va spune că nu sunt însărcinată?

– Ar fi fost de preferat să fiu și eu acolo, cu tine.

– Trebuia să te duci la întâlnirea de la San Francisco. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Fiindcă sunt sigur că suntem gravizi.

Destiny chicoti.

– Sună-mă când ajungi acasă.

– Neapărat.

Întrerupse legătura, omițând să-l informeze că era nervoasă, chinuită de griji la care nu se așteptase, și în același timp zguduită de ideea că era foarte posibil ca, peste nu prea multe luni, să aducă pe lume un copil.

– Ce știu eu despre ce înseamnă să fii mamă?

Nu fi proastă, o contrazise o voce lăuntrică. *Le ești mamă lui Jeremy și Ellei.*

Puțin mai înveselită, intră în parcarea spitalului. Privind clădirea unde îi auzise pe cei doi bărbați când venise în vizită la Divinity, își

stăpâni un tremur. Nu-i spusese lui Brace că doctorița avea cabinetul în aceeași clădire.

Examenul medical și analizele părură să dureze o veșnicie. După ce reveni în cabinet, Destiny inspiră de câteva ori adânc.

Amy Dawson se așeză la birou, zâmbind.

– Cam peste șapte luni, vei avea un copilaș.

Destiny nu mai auzi nimic altceva, timp de cel puțin două minute.

– ...și continuă-ți programul normal. Ești sănătoasă tun.

Clipind din ochi, bâlbâi câteva cuvinte de mulțumire și plecă.

Pradă unui impuls, se hotărî s-o anunțe pe Cordelia. Dacă părinții lui Brace ar mai fi fost acolo, le-ar fi confirmat și lor vestea. Se opri în piață, ca să cumpere niște fructe proaspete pentru mătușa ei. Tyrrell plecase înapoi în California, în aceeași dimineață. Poate avea s-o invite pe Cordelia la cină.

Când ajunse la ușa apartamentului, apăsă pe butoul soneriei, ascultând-o cum răsuna prin toată casa. Neprimind nici un răspuns, mai sună o dată. Tot nimic. Fără să se gândească, puse mâna pe clanță. Fu surprinsă să vadă că ușa se deschise.

– Mătușă Cordelia? strigă ea.

Abia când ajunse în holul îngust văzu mesajul de pe ușă. *Sunt la cumpărături*, anunța biletul, scris cu caligrafia precisă a mătușii sale. *Revin în două ore.* Urmau ora plecării și cea a sosirii. Mai era câtva timp până să se întoarcă.

Gândindu-se să-i lase un bilet, Destiny intră în bucătărie, unde puse strugurii și cantalupul într-o fructieră de lemn.

– Un creion, murmură ea. Unde-o fi...

Telefonul sună, întrerupându-i monologul. Hotărându-se să-l lase în seama robotului, reveni pe același drum, în timp ce continua să se uite după o hârtie și creion, pentru a lăsa un mesaj. Când intră în micul cabinet, robotul tocmai intră în funcțiune, atrăgându-i atenția.

– Kimberley la telefon. Sunt în biroul meu cel nou. Tyrrell, sper că încă n-ai plecat. Trebuie să-ți vorbesc. Avem aici o problemă și e cazul s-o discutăm. Cordelia, dacă Tyrrell a plecat deja spre

California, te rog să-i spui că e foarte important să ne vedem cât de curând posibil. *Beaucoup* important.

Comunică un număr de interior, apoi mulțumi și închise.

Destiny privi lung aparatul. Kimberley. Oare era una și aceeași cu prietena lui Donald? Dacă dorea cu atâta disperare să discute cu cineva, de ce nu-l căutase pe Ryan? Și de ce lăsase acel număr? Era interiorul biroului ei, pe care-l foloseau numai ea și angajații săi personali.

Încruntată, ieși din casă, uitând de mesaj, în timp ce medita asupra știrii că această Kimberley – și mai cum? – nu numai că lucra în cadrul corporației, ci folosea și cabinetul ei. Se întoarse acasă, cu gândul la sediul din California.

De cum intră, o întâmpină doamna Duggan.

– Stai jos și bea un ceai, îi ordonă menajera. Am făcut și niște biscuiți. Fără porcării din-alea în ei. Acuma, că mănânci pentru doi, ai nevoie să-ți păstrezi puterile.

Destiny o privi cu gura căscată.

– Cum ai aflat?

– Ușor. Avui și eu vreo câțiva. Acuma, toți crescură mari. Au familii, da' eu n-am chef să plec din Yokapa County, ca să locuiesc cine știe pe unde.

– Aha.

– Șezi.

– Bine.

Destiny luă o ceașcă de ceai și un biscuit.

– Astea au să mă întremeze.

– Mai mult ca sigur. Îi făcui cum se cade. Nu-s ca ăia cumpărați de la magazin.

Destiny dădu din cap.

– Dădu telefon domnu'. Zise că să-l suni.

– Îl sun acum, răspunse ea, ștergându-se la gură. Pe urmă, vreau să vorbesc cu copiii, așa că probabil voi sta un timp în bibliotecă.

– Nici o grijă, te chem eu când se face ceasu' de cină.

– Îți mulțumesc.

– N-ai de ce.

Destiny ieși din bucătărie, pornind pe culoar.

– Și termină cu fugile astea aiurite. Ești femeie în toată firea și mamă, nu peste mult. Fii cuminte! strigă după ea doamna Duggan.

– Scuză-mă, mormăi Destiny, încetinind pasul.

După ce închise în urma ei ușa bibliotecii, formă numărul privat al lui Brace, de la birou. Îi răspunse de la primul apel.

– Des?

– Da.

– Ei?

– Vei fi tătic, îl anunță ea.

– Fir-aș al dracu'! Mor de plăcere. De tine ce-a zis doctorița?

– Sănătoasă ca un cal. Trec pe regim de vitamine, toată gama.

– Eu ajung acasă diseară, mai târziu. Mi-am rezervat locul la avion.

– Brace, nu era nevoie. Ești sigur că e cazul?

– Da. Vreau să ajung la tine cât pot de repede. O despărțire mai lungă de douăzeci și patru de ore e peste puterile mele.

– Perfect. Și eu vreau să fii aici.

Gândul la copil îi readuse în minte vizita la mătușa sa.

– A, apropo, tu ai memoria numelor.

– Uneori. De ce?

– Îți mai amintești de prietena aia a lui Donald?

– Kimberley Marchese?

– Exact. Marchese. Știu că pare ciudat, dar folosește biroul meu de la Smith-O'Malley.

Brace tăcu câteva momente.

– De ce-o fi având nevoie de biroul tău, nu-mi dau seama.

– Nici eu. Și nici măcar n-o cunosc, iar acum aflu că mi-a ocupat biroul.

– Ceea ce te deranjează.

– Normal. Putem discuta despre asta când ajungi acasă.

– Bine, iubito. Plec în curând. Mi-e dor de tine.

– Și mie, de tine.

– Ține-te de gândul ăsta.

– Îți promit.

– Că tot veni vorba, am dat drumul la mutarea sediului Mendez-Coolidge în Est. M-am gândit că te vei bucura să auzi.

– Mă bucur, cum să nu. Nu-mi vine să cred că te poți muta atât de repede.

– Ard de nerăbdare să fiu cu soția mea. Oamenii disperați pot muta munții.

Când închise telefonul, Destiny continua să zâmbească. Stătu un moment pe loc, apoi ridică iarăși receptorul și formă numărul direct al lui Ryan Cooper, la sediul din San Francisco. Telefonul sună de câteva ori, înainte de a i se răspunde.

– Ryan? Aici Des...

Se întrerupse, nedumerită.

– Nu pari în apele tale.

– Am fost concediat.

Destiny se îndreptă în scaun.

– Nu fi ridicol.

– Nu sunt ridicol deloc. Unchiul tău mi-a trimis un memoriu, prin care mă acuză că delapidez din fondurile companiei. Mi s-au arătat cópii după niște date care par să confirme.

– Ascultă-mă. Ești atent la mine?

– Da.

Lui Destiny nu-i plăcea sunetul înfundat al vocii lui.

– Ajung acolo imediat ce prind un avion. Chiar acum dau telefon să-mi rezerv locul. Voi sta la tine și Damian, dacă nu vă deranjez. La voi, e încă dimineață. Cu puțin noroc, ajung acolo până la ora cinei.

– Des, nu e cazul. Voi pleca discret.

– Ba n-ai să pleci nicicum. Contez pe tine să conduci sediul de-acolo. O știm amândoi. Ia legătura cu consiliul de administrație, din partea mea. Convoc o ședință de urgență, pentru mâine dimineață. Fă ce-ți spun, Ryan.

– Vorbești serios? N-ai să investighezi...

– Nu e nimic de investigat. Te cunosc. Unchiul meu nu te cunoaște. De Tyrrell mă ocup eu. Tu ai grijă doar să anunți consiliul.

– Se face.

– Perfect. Pe curând. Te sun din avion, ca să-ți spun la ce oră sosesc. Mă poți aștepta la aeroport?

– Sigur că da.

Destiny închise telefonul, apoi formă un nou număr. La postul privat al lui Brace nu-i răspunse nimeni. Îi lăsă un meesaj, apoi încă unul, pe propriul ei robot. Își rezervă locul la avion, apoi o sună pe Divinity.

– Vrei să spui că pleci chiar acum?

– Exact.

Apoi, îi comunică itinerariul.

– Dacă tu sau Jake îl puteți intercepta pe Brace, v-aș fi foarte recunoscătoare. Iau o cursă până la Syracuse, iar de-acolo un avion de linie privată spre California. Cu puțin noroc și vânt din spate, diseară voi fi la San Francisco, iar mâine dimineață, la birou.

– Soțiorului tău s-ar putea să nu-i placă.

– Eu sunt sigură că n-o să-i placă. N-am ce-i face.

– Succes. Am să-i spun lui Dynasty. Toți patru împreună, vom rezolva problemele de-aici.

– Îți mulțumesc.

În mai puțin de-o oră, era în avionul spre Syracuse, iar după aceea, în turboreactorul privat care traversa toată țara.

În timpul zborului, reuși să obțină prin fax alte câteva informații de la Ryan. Nu-i venea să creadă ce munte de dovezi se adunase contra prietenului ei. Toate acestea nu făceau decât să-i întărească hotărârea de a ajunge în miezul problemei, pentru a-i reabilita numele. Ryan fusese angajat de tatăl ei, iar Porter îl pregătise pentru o funcție de mare răspundere, la moartea lui. Cu zece ani mai vrâstnic decât ea și extraordinar de bun cunoscător într-ale afacerilor, Ryan îi fusese de un ajutor neprețuit când preluase conducerea. Mai mult decât atât, el și partenerul său, Damian Scinter, îi deveniseră prieteni apropiați.

Reuși să doarmă pe apucate, o parte din drum, dar când ateriză la San Francisco încă mai era destul de obosită.

Aproape trecuse de bariere, când îl văzu pe Damian Scinter.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, de cum ajunse la el.

– Nimic grav, răspunse Damian, luându-i geanta de voiaj. Ryan a considerat că e mai bine să rămână la birou.

Destiny își privi prietenul cu înfățișare de artist.

– L-au trecut prin furcile caudine, în ultimele două luni, nu-i așa?

Damian dădu din cap.

– Așa e. Și din față, și din spate, și din părți. N-a vrut să te amestece și pe tine, pentru că știa de problemele delicate pe care le aveai cu Brace.

Destiny îl luă de braț, strângându-l.

– Cum ți-ar plăcea să fii naș?

Damian aproape că-i scăpă geanta din mână.

– Ești însărcinată, iubito?

– Sunt.

– Atunci, Ryan și cu mine vom insista să fim noi nașii.

– Perfect. Nici nu-i vreau pe alții.

Zâmbetul ei încremeni, în timp ce se încrunta.

– Iar Ryan rămâne în funcție. Dimineață, avem ședință de consiliu.

– Le punem frână, așa-i?

– Te cred. Firma asta mi-a fost dată mie în grijă, iar eu l-am ales pe omul cel mai priceput ca să mă ajute s-o conduc. Țin la unchiul meu, dar nu poate face așa ceva. După ce-am să-l pun la punct, n-o să se mai repete.

Îi observă chipul încruntat.

– Ce? Nu mă crezi în stare?

– Cred că ai să-ncerci, dar se pare că au loc multe mânării...

– Am de gând să opresc toate porcăriile care se întâmplă, pe față sau pe ascuns, și să anunț și consiliul de administrație și pe toată lumea cum va fi condusă compania. Corporația asta va funcționa conform principiilor stabilite de tatăl meu și aplicate de prietenii lui din conducere.

Damian ezită.

– Au început să îmbătrânească, Des. Uneori, e mai ușor să cedezi.

– Nu și pentru tipa din fața ta, și n-ar strica s-o afle și ei.

Zâmbetul lui se ivi lent.

– Cum de-am uitat cât de dură poți fi? Când ești încolțită, scoți ambele pistoale. Dacă poate cineva să îndrepte problema asta, tu ești aia. Am să te-ajut, deși nu știu ce pot face.

– Nu ești numai un artist genial, Damian, iubitule. Ești și un pic hacker. Îmi aduc aminte crâmpeiul ăla de informație pe care l-ai lăsat odată să-ți scape.

– Auzi, să nu-ncepi cu ceva care să ne bage pe toți în pușcărie.

– Nu cred c-am s-ajung până acolo. Am nevoie doar de câteva informații.

– Nu *crezi* c-ai s-ajungi până acolo? Să știi că nu m-ai liniștit deloc, continuă el, în timp ce o conducea spre parcare. Dar îți sunt alături, așa cum am fost întotdeauna, Ryan și cu mine.

– Nimeni nu știe că am venit aici, decât tu și Ryan, corect?

Damian deschise portiera unui Mercedes nou, dând din cap.

– Întocmai cum ai cerut.

Când Damian porni motorul, Destiny se aplecă spre el și îl bătu pe brat.

– Am o presimțire bună. Voi învinge.

– Eu, unul, nu m-am îndoit niciodată de tine, mai ales de când l-ai placat pe fotbalistul ăla, când ne-am băgat ca proștii în încăierarea aia de la bar.

– Era un ageamiu cu patalama la mână.

– În plus, întâmplători ești maestră de judo, ca să nu mai pomenesc toate antrenamentele alea spectaculoase de la F.B.I.

– I-auzi, pe-asta n-am știut-o.

– Întotdeauna ai fost prea cutezătoaree.

– Nu tocmai. V-ați fi descurcat și singuri, dacă nu erau doi. Am egalat șansele, atâta tot.

Damian râse.

– Mor după tine, cucoană.
– Știu. De-asta veți fi nași, tu și Ryan.

Brace privea pe hubloul avionului, încruntat, spre norii pufoși. Soarele care răsărea în spatele lor arunca niște umbre superbe, pe tot spectrul curcubeului.
– Domnule? Vă pot aduce ceva de băut?
– Un suc de cucută, sec.
– Poftim?
– Doar o cafea, vă rog.
Nu-i venea să creadă că era din nou în avion, zburând *înapoi* spre San Francisco. Îi telefonase lui Destiny din zbor, în seara trecută, și-i răspunsese robotul, cu mesajul că plecase spre California, ca să rezolve o criză de afaceri. Apoi, vorbise cu soții Blessing, ce la care aflase că Destiny convocase o ședință a consiliului de administrație. La naiba, și era însărcinată!
– Slabe șanse să se lase păgubașă.
– Mă scuzați, domnule?
– Nimic. Sunt în drum spre o luptă.
Stewardesa clipi din ochi, cu un zâmbet nervos, oferindu-i cafeaua.
Clocotind în sinea lui, luă ceașca și sorbi cu înverșunare, aproape opărindu-și limba. Ce-o făcea să creadă că avea s-o lase să înfrunte de una singură ceea ce încerca să abordeze? Îi aștepta o discuție serioasă!

* * *

Destiny înnoptase la Ryan și Damian, dormind bine. A doua zi dimineața, când intră în bucătărie, îi zâmbi lui Ryan.
– Arăți groaznic.
Damian zâmbi. Ryan se încruntă, schimonosindu-și trăsăturile de heruvim pistruiat. Era la fel de înalt ca Damian, dar mai musculos. Avea un chip senin, care ascundea o minte ascuțită și tăioasă.
– La ce te așteptai? Ce naiba crezi că rezolvi, cu întrunirea asta de consiliu?

– Ai sunat la Farrars?

– Da. Toată bateria de avocați, plus anchetatorii lor de cont, vor fi azi în campus.

– Campus. Așa numim acum corporația? întrebă Damian, dându-i lui Destiny un suc mare de portocale. Am luat vitaminele din geanta ta.

Îi mulțumi, surâzătoare.

– În momentul de față, pare să fie Statul Kent, comentă Ryan, pe un ton apocaliptic; își privi sucul de portocale, ca și cum ar fi fost extras din carburatorul mașinii. Ai putea să ruinezi corporația, Des.

– N-n. Dă-mi pâinea prăjită, te rog, și aș mai dori și puțin gem.

– Nu mănânci pentru cvintupleți, Des, numai pentru unul singur, replică Ryan. Și nu trebuia să vii aici, când ești însărcinată.

– Sunt în cea mai bună formă. Așa mi-a spus medicul. Copilul e cimentat pe lungă durată.

– Nu te mai umfla așa în pene.

– Atunci, nu mai fi nici tu așa de pesimist.

Damian râse, atrăgând o privire furioasă a vecinului său de apartament.

– Mă ocup eu de toate, continuă Destiny. L-am moștenit pe tatăl meu. Știu ce fac.

Ryan se răsuci spre ea.

– Și dacă cineva încearcă să subminze firma? Cel puțin, e foarte clar că așa se pare. Iar dacă e adevărat, s-ar putea să apară repercusiuni serioase. Tu ai fi ținta cea mai logică, Des, bătu el în bufet cu latul palmei. Așa să-mi ajute Hannah, dacă te-ai pus în vreun pericol...

– De-asta vă am pe tine și Damian.

Ryan mârâi. Damian se strâmbă.

– Bea-ți sucul, îi ordonă Destiny. Vreau să începem odată.

Damian schiță o nouă grimasă.

– Nu m-am gândit la pericole. N-ar fi trebuit să vii aici, Des. Lasă-ne pe noi să rezolvăm totul.

– Ce să rezolvați? i-o întoarse ea, mușcând din pâinea prăjită cu gem, și închise ochii. Ce bun e.

– Orice ți-ar putea face ție rău. Nu mi-a trecut nici un moment prin minte.

– Ei bine, trebuia să-ți treacă! strigă Ryan.

– Terminați, îi admonestă Destiny. Nu e nici o mare conspirație. În cel mai bun caz, sunt niște încurcături, poate doar o eroare de computer. O vom lămuri, voi veți reveni la muncă, iar eu am să plec înaapoi în Yokapa County.

Ryan se rezemă de bufet, punându-și jos paharul, cu un oftat.

– Sper să ai dreptate.

– Am. Dă-mi gemul, te rog, și grăbește-te. Vreau să fim acolo înaintea tuturor celorlalți. Vine toată lumea?

Ryan dădu din cap, împingând borcanul spre ea.

Brace privi clădirea care găzduia compania lui Destiny.

– E prea îndrăzneață pentru binele ei propriu.

Tatăl lui, care îl luase de la aeroport, chicoti.

– De-asta o iubești.

Brace se strâmbă.

– Hai să intrăm. Dacă o cunosc pe Des, a și sosit.

Intrară în hol, unde imediat îi zări un paznic, care se apropie încruntat.

– Ce se întâmplă? șopti John. Cam multă pudență, nu ți se pare? Îl cunoști pe paznicul ăsta?

– Nu, dar n-am să stau la discuții cu el.

Când paznicul îl întrebă dacă era membru în consiliul de administrație, Brace zâmbi. Întrucât și el și tatăl său făceau parte din consiliu, își prezentară legitimațiile, și fură lăsați să treacă.

Brace nu dădu atenție șirului de ascensoare, îndreptându-se direct spre cel folosit de Destiny și de principalul ei director financiar, Ryan. Nimeni altcineva nu mai avea cheia. O folosi pe cea primită de la ea imediat după căsătorie. Se potrivea.

Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă, în timp ce urcau spre etajul conducerii și seria principală de birouri.

Când ușile se deschiseră, Brace trase aer în piept și ieși înaintea tatălui său. Nu știa ce se aștepta să găsească, dar în nici un caz n-ar fi fost o femeie blondă și atrăgătoare, spre patruzeci de ani, așezată la biroul lui Destiny.

– Bună dimineața, o salută el, ceremonios.

– Păi... ăă... da... bună dimineața. Presupun că ați venit la ședință, se ridică femeia, netezindu-și taiorul cu palmele. Mă tem că încă nu-i cunosc pe toți membrii consiliului.

Se apropie de ei, cu mâna dreaptă întinsă.

– Eu sunt Kimberley Marchese.

I-auzi, i-auzi, făcu în sinea sa Brace.

– Brace Coolidge, se prezentă el, strângându-i mâna.

Femeia se înroși la față și abia rezistă să nu-și smulgă mâna. După un moment, Brace îi dădu drumul.

– Și tatăl meu, John.

– Nu... nu cred că erați așteptați, răspunse Kimberley.

– E evident, își zornăi el cheile, arătându-le ostentativ. Aici încui eu, după ce plecați.

Kimberley deveni rigidă.

– În general, biroul ăsta rămâne descuiat.

– Nu și în lipsa lui Destiny.

O văzu pregătindu-se să obiecteze, făcând eforturi să se stăpânească, înghițindu-și fierea.

Pe buze i se ivi un zâmbet, care dispăru în timp ce înclina capul.

– Atunci, ne vedem la ședință.

Ascunzându-și surprinderea, Brace arcui o sprânceană.

– Vom fi prezenți, întrucât suntem membri în consiliu. Veți face însemnări?

– Mi s-a cerut să fiu prezentă.

Brace căzu pe gânduri. Hotărî să rișteși spuse:

– Sunt convins că ședința asta va rămâne închisă pentru cei din afara consiliului.

Când femeia se înroși din nou, înțelese că atinsese un punct sensibil. Auzi tusea înceată a tatălui său.

– Ne veți scuza, desigur.

O așteptă să iasă, apoi își privi tatăl.

– N-o placi, presupun, spuse John.

– N-o cunosc. Acum o văd pentru prima oară. Dar am auzit unele lucruri despre ea și e clar că nu-mi convine s-o văd la biroul lui Destiny.

John dădu din cap.

– Și ești îngrijorat pentru ea. Ai grijă numai să-ți păstrezi calmul.

– Ai dreptate, răspunse Brace, printre dinți. Slavă Domnului că în sfârșit am luat legătură cu unul dintre vicepreședinții lui Destiny și am aflat ce s-a întâmplat. Nu-mi vine să cred că l-au concediat pe Ryan; Destiny va dori să știe toate amănuntele în legătură cu asta. Ryan e unul dintre cei mai apropiați prieteni ai ei. Are mare încredere în el.

– Deci, ce avem de rezolvat? Sau, pe cine?

Brace se destinse, adresându-i tatălui său un zâmbet acru.

– De acord, sunt cu nervii întinși la limită. Și-mi vine să-l omor în bătaie pe cel care a declanșat scandalul cu Ryan. Era firesc s-o zădărască pe Destiny și, da, și pe ea sunt furios. Și îngrijorat.

– Nu-i o noutate.

– M-a primit înapoi în viața ei, tată, dar nu pot dovedi că nu i-am fost infidel.

John îl apucă de braț.

– Ascultă-mă, fiule. Sunt convins că, în adâncul sufletului, te crede.

Tăcu o clipă.

– Mai știu și că, atunci când iubești foarte mult pe cineva, ești vulnerabil. Ea așa este, și tu la fel. N-ai ce face. Dă-ți numai seama că, în unele privințe, trebuie să te bazezi pe încredere. E incomod, poate, dar adevărat.

Brace dădu din cap.

– Eu tot am să-l scot la lumină pe cel care a încercat să ne despartă, spuse el, uitându-se la ceas. Hai mai bine în sala de consiliu.

Privirea i se abătu spre birou.

– Stai. Vreau să văd dacă pot afla ce căuta aici Kimberley Marchese.

Ocoli biroul și se așeză, studiindu-i suprafața. Văzu un cuțit de tăiat plicuri în fața lui, așa că se aplecă și privi sertarul din mijloc. Destiny îl ținea întotdeauna încuiat. Pe încuietoare se vedeau niște semne, ca și cum cineva ar fi încercat să-l forțeze. Trase de sertar. Era tot încuiat.

– Am întrerupt o spargere? întrebă tatăl său.

– Poate. Cred c-am s-o verific pe cucoana aia.

Ridică receptorul și formă un număr.

– Brace Coolidge la telefon. Spune-i lui Webb că mă interesează tot ce poate afla despre Kimberley Marchese.

Comunică toate informațiile pe care le avea, apoi închise telefonul.

– Și-acum, hai la ședință.

– Oare de ce am eu senzația că am fost invitați la o încăierare?

Brace râse aspru.

– Încheie-ți centura de siguranță.

– Mai bine-mi aduceam boxul.

Îi puse o mână pe umăr.

– Ți-am menționat că prefer să te am în spate?

– Mulțumesc. Și eu sunt de aceeași părere.

Porniră pe culoar, fără a încetini pasul pentru a intra în vorbă cu nimeni. Mai multe priviri curioase trecură peste ei.

– Cred că nora mea plănuiește un asediu.

– Nu-i e frică să lupte, fir-ar pielea ei a dracu'!

Capitolul 13

Destiny bătu în masă cu ciocănelul folosit cândva de tatăl ei. Privind în lungul mesei lungi, dintr-o parte în cealaltă, observă că două locuri erau goale. Se așteptase. Tocmai deschidea gura să vorbească, în momentul când ușa se deschise.

– Scuzați-ne că am întârziat, spuse Brace.

– Bună ziua la toată lumea, salută și John. Ce faci, Des?

– Bine, răspunse ea, cu voce slabă.

John merse spre unul dintre scaunele libere.

Brace îl ridică pe celălalt și îl duse să-l pună lângă al ei.

– Salut.

– Salut.

– Te pregăteai să începi, cred.

– Ăă, da... Să începem. Bună idee.

Privi hârtiile de pe masă, cu mintea golită de orice gânduri. Apoi, ridică ochii spre chipurile care o priveau, în așteptare, întrebându-se de ce se afla acolo.

Damian, așezat în spatele ei, tuși. Destiny le explicase celorlalți că o asista la rezolvarea actualei crize de afaceri. Ryan Cooper stătea lângă el. Îi adresă o strâmbătură, clătinând din cap.

Damian ridică din umeri. Consiliul fusese informat că se afla acolo pentru a lua notițe. În acest scop, folosea un reportofon. Tuși din nou.

– A, da, reluă Destiny. Vreau să vă mulțumesc tuturor că ați venit într-un timp atât de scurt. După cum spuneam, e o ședință foarte importantă. Trebuie să lămurim una sau două erori, care pe viitor ne-ar putea cauza probleme.

Își drese vocea și frunzări hârtiile din fața ei, fără a-l privi pe Brace, dar convinsă că o studia.

– Spre marea mea surprindere, ieri am fost informată că asociatul meu de încredere, Ryan Cooper, prim director financiar al companiei Smith-O'Malley, a fost înlăturat din corporație...

– Nu fără motive întemeiate, draga mea, o întrerupse Tyrrell, pe un ton liniștitor. Am vrut să te scutim de penibilul și durerea de a descoperi cum te-a trădat un prieten în care avuseseși încredere...

Destiny ridică mâna, făcându-și unchiul să tacă.

– Te rog. Nu am nevoie de alte comentarii. Am cercetat tot ceea ce are legătură cu acest caz.

Privi spre unchiul ei, apoi spre toți ceilalți membri ai consiliului, rând pe rând.

– Concluziile sunt false și neserioase...

– Destiny! Draga mea...

– Regret, unchiule. Știu că te-ai lăsat convins de aceste probe neconcludente, dar îți pot spune că sunt contrafăcute și pot s-o dovedesc.

Îi făcu semn lui Damian să-i dea hârtiile pe care le studiaseră împreună.

– După cum vedeți în tabelele din fața dumneavoastră, ar fi fost imposibil ca Ryan să comită delictele de care este acuzat. În aproape fiecare caz, era plecat fie din oraș, fie chiar din țară. În celelalte situații, scrisese deja referatele de închidere a operațiunilor din care erau sustrași banii. Încă nu suntem siguri de ce au continuat, dar o vom descoperi și pe asta. Alte proiecte, mai

simple, care s-au încurcat sau au capotat, nu fuseseră repartizate celor mai potriviți indivizi. Pare să fi avut loc o eroare de comunicare. A contribuit și lipsa de experiență.

Ridică privirea.

– Cei care au fost considerați nevinovați fiindcă anvergura era prea mare pentru specialitatea lor vor fi menținuți, nu concediați.

Tuși, ca să-și dreagă vocea.

– Dacă a avut loc un sabotaj intenționat...

O întrerupse un val de exclamații și proteste.

– ...ne vom ocupa și de asta. Nu suntem siguri cine a aranjat totul. Studiem problema. În ceea ce-l privește pe Ryan, el va continua să conducă filiala de pe Coasta de Vest, în timp ce eu voi superviza toate operațiunile de la New York.

Se aplecă înainte, rezemându-și antebrațele pe masa de conferințe.

– Va avea loc o revizie contabilă...

Un moment, o întrerupseră câteva obiecții înfundate. Destiny continuă:

– ...nu numai fiindcă e cea mai înțeleaptă cale de a da curs unei anchete financiare, ci și pentru că este logic ca o firmă de anvergura și proporțiile noastre să înceapă...

– Și cum rămâne cu contractele aflate deja în curs de desfășurare? întrebă domnul Willard Wilkins, unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui ei. Nu vor strica renumele companiei? Unii nu vor dori să-și retragă avansurile, sau chiar să contramandeze tranzacțiile?

– Nu neapărat. N-am de gând să public știrea în revista *Forbes*. Va fi un examen epurator al afacerilor, complet dar privat. Nu numai că va reabilita reputația lui Ryan, dar îmi va fortifica și mie poziția de șefă a acestei corporații.

Domnul Wilkins se rezemă de spătar, zâmbind.

– Ești fiica lui Smitty, ba bine că nu. De-o vreme, îmi cam făceam griji în sensul ăsta.

– Sunt destul de dură, domnule Wilkins, îi surâse Destiny.

Trase adânc aer în piept, aruncând o privire piezișă spre Brace, care stătea tolănit pe scaun, contemplând-o. Cu un zâmbet pe buze!

Însuflețită și încurajată, ridică bărbia.

– Întrucât sunt acționara majoritară a corporației, supun la vot readucerea lui Ryan Cooper în funcție.

Zâmbi, când i se răspunse printr-un vot vocal unanim.

– Vă mulțumesc. S-a consemnat și oficializat. Ca director executiv al corporației, urmă ea, voi superviza în continuare operațiunile care au însemnat atât de mult pentru familia mea. Conducerea cotidiană a afacerilor îi va reveni lui Ryan Cooper. Nu mai e nevoie să-i înșir calitățile, nici să amintesc câtă încredere în el are familia mea. Voi spune despre prietenul meu doar un singur lucru: e omul cel mai calificat pentru a conduce această corporație și am încredere în el.

Brace îl văzu pe Ryan privind-o cu ochii mari și surâse. Destiny îl surprinsese. Iar pe soțul ei, îl încântase. Urma să stea mai mult timp cu el. Spusese aproape explicit că nu avea de gând să facă încontinuu naveta între New York și California. Și el era ferm hotărât să lase o mare parte din operațiuni în seama directorilor și a experților. Avea să coordoneze totul din Yokapa County, New York.

Smulgându-se din gânduri, se concentră asupra lui Destiny.

– ...care va încorpora complet toate necesitățile actuale ale corporației și va aborda tot ce se va ivi în viitorul apropiat.

Când Destiny termină de vorbit, se lăsă tăcerea, după care membrii consiliului începură unul câte unul să comenteze, ținându-i partea aproape cu toții.

Tyrrell luă cuvântul cel din urmă.

– Știi că îți voi fi întotdeauna alături, draga mea, deși am o mentalitate mai conservatoare decât tine.

Zâmbind, Destiny dădu din cap.

– Cred că putem declara ședința închisă, dar nu înainte de a-l felicita pe noul prim director financiar, și pe noi înșinee, pentru că a rvenit în funcție.

Se întoarse spre Ryan, care era roșu la față, și-i strânse mâna.

– Des, abia reuși el să bâiguie.

– Nu-mi mulțumi. Nu ai de ce. L-am ales pe omul cel mai bun – de două ori.

Îl sărută pe obraz și se întoarse spre Brace.

– Ești supărat? îl întrebă, aplecându-se înapoi ca să-l vadă mai bine.

– Am fost. Acum, nu mai sunt. Vei veni cu mine acasă, în Yokapa County, unde ți-e locul. Ryan va conduce bucuros activitățile de-aici...

– Iar pe mine, interveni Damian, mă va plictisi cu toate detaliile planurilor lui pe scurtă și lungă durată, la infinit.

Își dădu ochii peste cap.

Ryan râse, frecând-și palmele cu însuflețire. Dar zâmbetul îi pieri de pe buze, când în fața lui apăru Tyrrell.

– Ăă, domnule, eu...

– Băiatul meu, mă bucur pentru tine. Personalul meu îți va sta la dispoziție.

Destiny se încruntă, desprinzându-și mâna dintr-a lui Brace.

– Să nu uit, unchiule. Kimberley Marchese a vorbit ieri de la telefonul din biroul meu. Nu face parte dintre oamenii mei și nu le permit decât lor să intre în birou.

Tyrrell deveni țeapăm.

– N-am idee ce căuta acolo. Fii sigură că am să discut cu ea despre asta. Dacă insiști, o pot pune pe liber.

– Nu, nu. N-o concedia. Nu e nici o problemă. Prefer numai că am de-a face doar cu colectivul meu.

Tyrrell expiră prelung.

– Voi lua măsuri.

– Știu că, în ultima vreme, aici a domnit haosul, îl bătu Destiny pe braț. Bucură-te doar că Donald este atât de fericit.

– Mai e și asta, oftă el. Deși am fost luat pe nepregătite, când a fugit cu Bel.

– Și eu, interveni John Coolidge, bătându-l pe spate. Un singur lucru am de spus, Tyrrell. Fiica mea n-a mai arătat niciodată în viața ei atât de fericită. Ce-ar fi să luăm cu toții cina împreună, ca să discutăm despre această lărgire a familiei?

– Excelentă idee, răspunse Destiny, în timp ce Brace dădea negativ din cap, cu fermitate.

– Eu când mai apuc să rămân singur cu tine? îi șopti el la ureche.

– Diseară, când ne întoarcem acasă de la cină. Vreau să plecăm înapoi în Yokapa County cât mai curând posibil, dar cred că voi mai aștepta două zile, ca să-l ajut pe Ryan cu tot ce pot.

Brace ridică din umeri.

– N-am nimic împotrivă. Și eu am de rezolvat câteva probleme, la firma mea. O să meargă bine.

Când Destiny îi zâmbi, gemu și o sărută din nou.

– Am nevoie de tine! îi mai spuse, în șoaptă.

– Sentimentul este reciproc, se întinse ea să-l sărute pe obraz.

– Vă deranjăm cumva? se interesă Ryan.

– Da, îl repezi Brace, făcându-i pe amândoi să izbucnească în râs.

– Cu burta plină, ai să te simți mai bine, îi spuse John.

– Nu de mâncare mi-e mie poftă, mormăi Brace, făcând-o pe Destiny să-l mustre din privire.

Apoi, Destiny îl luă de braț.

– Le-am cerut lui Ryan și Damian să le fie nași copiilor noștri.

– Tuturor trei?

– Trei?! exclamă Damian.

Destiny le bătu pe dosul mâinii, în timp ce ieșeau din sala de consiliu.

– Nici o grijă. I-am explicat totul lui Ryan.

– Hai că m-ai liniștit, își dădu Damian ochii peste cap. Trei, mai bombăni el. De ce n-o fi în stare să facă nimic simplu?

Cina fu relaxată și plăcută, toată lumea evitând, printr-un acord tacit, să discute despre afaceri. Se făcuse târziu, când Destiny și Brace ajunseră în sfârșit în mașină, îndreptându-se spre casa pe care o ocupau împreună.

– Au să te aresteze, dacă mai conduci cu viteza asta, spuse ea, pe un ton ponderat.

Brace nu-i răspunse, aruncându-i doar o privire care ar fi putut topi metalul. Nu încetini decât în apropierea casei.

– În sfârșit, spuse, ajutând-o să coboare din mașină. Credeam că n-o să mai ajungem.

Străbătură cărarea spre casa îngustă și înaltă de pe Lombard Street.

În timp ce Brace deschidea ușa, Destiny ezită, cu privirea mutându-se dinspre antreu către el. Când vru s-o întrebe dacă se întâmplase ceva, intră în sfârșit, pe lângă el.

– Nu de tine e vorba, Brace. Cu mine e problema, spuse ea, în chip de explicație. Când am plecat din casa asta, între noi s-a rupt ceva.

Zâmbetul îi era cam chinuit.

– E o prostie, dar sunt... superstițioasă.

Brace închise ușa, apoi o cuprinse cu un braț, strângând-o la piept.

– Nu-i adevărat, ești doar prevăzătoare. Și eu mă simt la fel. Vara asta am făcut cale lungă, Des. Intrăm în toamnă cu toată viteza, având și o familie nouă. Vrem s-o ocrotim, să nu i se întâmple nici un rău.

Destiny dădu din cap, cu fața ascunsă la pieptul lui.

– Bine ați venit acasă, doamnă Coolidge, se auzi un glas.

Brace gemu.

– Fir-ar să fie!

Destiny înălță capul.

– Ce mai faci, Hedges?

– Bine, doamnă. V-am simțit lipsa.

Brace se strâmbă spre bătrân, care lucra pentru familia Coolidge de dinainte ca el să fi început școala.

– Du-te la culcare.

– Nu mă duc, răspunse Hedges.

Destiny râse.

– Cum mai merg povestirile?

– Excelent. Am vândut una la o revistă polițistă.

– Minunat. Ține-o tot așa.

– Mhm, mormăi Brace. Sunt în extaz.

– E cam ursuz, nu? I-a căzut prost cina?

– Da, se răsti Brace.

– Nu-i adevărat. A fost delicioasă. Am început cu...

– Lasă-ncolo lista de bucate, o întrerupse Brace, ridicând-o în brațe.

– Noapte bună, Hedges, îi ură Destiny, peste umărul lui Brace.

Bătrânul râse și el.

– Noapte bună, doamnă.

Brace urcă scara cu ea, spre camera lor, închizând în urma sa ușa cu piciorul.

– Am discutat pe larg cu doctorița ta. M-a asigurat că, dacă facem dragoste, nu e nici un pericol.

– Ai discutat pe larg cu doctorița mea?

– Da. Lucruri foarte importante. Am făcut o listă cu toate mâncările care-ți fac cel mai bine, băuturile potrivite la orele potrivite, chestii de-astea.

– Spune-mi că n-ai ținut-o ceasuri în șir la telefon numai pentru așa ceva.

– Ba cum să nu? Imediat după ce mi-ai dat telefon, ca să-mi spui că a confirmat sarcina.

– O, Doamne, acum o să mă urască.

Brace o studie, în timp ce o dezbrăca.

– Asta-i o prostie. Am încredințat-o că vom lua toate măsurile.

– Sunt convinsă că n-a mai putut de plăcere.

– Mă rog, n-a spus, îi sărută el degetele de la picioare. Ai cele mai drăgălașe lăbuțe din lume.

– Mie-mi spui? Acum, că sunt însărcinată, ți-ai descoperit un fetișism al picioarelor.

– Nu mi-am descoperit nimic. Sau, cel puțin, nu cred.

Aruncă hainele de pe el și se vârî în pat, apropiindu-se de Destiny.

– Dar trebuie să recunosc că am un fetișism față de tine.

– Perfect.

Zâmbind, o sărută.

– Te iubesc atât de mult...

În mijlocul declarației, căscă. Destiny râse, cuprinzându-i gâtul cu brațele.

– Fuga-n Est, fuga-n Vest, și odihnă, doar pe șest.

– Bine că te-au apucat talentele poetice. Da' dragoste cu tine tot fac.

Când gura îi porni peste trupul ei, Destiny se cutremură de voluptate.

– Toată viața te voi dori, pe tine și copiii noștri.

– Și eu, pe voi, șopti ea.

Brace îi scăldă talia într-o răsuflare caldă, pătrunzându-i cu limba în ombilic. Când Destiny gemu, surâse. Era mai important s-o excite, decât să fie el excitat de ea. Întotdeauna fusese așa. Desigur, generozitatea lui nu rămânea niciodată nerăsplătită: în momentul când o excita, își ieșea din minți de dorință.

– Ești totul pentru mine, șopti, cu gura lipită de pântecul ei.

– Și eu simt la fel. Mă bucur atât de mult că suntem împreună. Fără tine, nu mai eram întreagă, Brace.

– Nici eu.

– Avem o familie, și ni se înmulțește continuu. În viața mea n-am fost atât de fericită.

– E minunat.

– Pe nimeni n-am vrut, numai pe tine.

O sărută pe coapse, lăsându-și gura să-i străbată încet fiecare picior, gâdilând-o înapoia genunchilor. Când Destiny se cutremură, el urcă înapoi spre sâni, ocupându-se de fiecare, dezmierdându-i gâtul cu limba, apoi sondându-i urechile în același ritm în care avea să-i iubească partea de jos a trupului.

Destiny se zvârcoli lângă el, dorind să-și stăvilească valul de dorință care-i sfredelea trupul.

O iubi iar și iar, cu gura și cu limba. Când și le folosi în sfârșit pentru a o aduce la punctul culminant, juisă și el.

Peste câteva momente, ținând-o îmbrățișată strâns, o auzi chicotind.

– Nu mă chinui și tu, Des. Și-așa m-am făcut de râs.

Destiny se întoarse, sărutându-l pe piept.

– Nu te-ai făcut de nici un râs. Ai reacționat la sexualitatea comună dintre noi.

– Ca un câine în călduri.

Ar fi trebuit să se stăpânească mai bine. Nu mai avusese un asemenea orgasm de pe vremea adolescenței.

Tonul lui mohorât o făcu să râdă.,

– Te iubesc. Hai să facem un duș.

– Și pe urmă, schimbăm așternutul, replică el, râzând fără tragere de inimă, când Destiny izbucni în hohote. Îți bați joc de mine. Nu e cinstit.

– N-am ce face. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, declară Brace, în timp ce se apleca s-o sărute.

Capitolul 14

Când se trezi, Destiny fu un moment surprinsă că se afla în vechiul ei dormitor din San Francisco. Era o senzație dureroasă, dar imediat își aminti totul și se întoarse pe cealaltă parte, zâmbind.

Brace era culcat alături, cu buzele întredeschise, respirând încet, într-o cadență regulată, cufundat într-un somn adânc. Nu avea de gând să-l trezească.

Așa cum stătea întinsă, se gândi la ultimele câteva zile, la tot ceea ce realizase. Multe lucruri continuau s-o nedumerească. Încă nu știa cine instigase problemele de la Smith-O'Malley, nici de ce căzuse Ryan pe post de țap ispășitor. Avea nevoie de câteva explicații. De unde ar fi fost mai bine să înceapă?

Cel mai logic răspuns era: de la birou.

Își privi din nou soțul adormit. În seara trecută, fusese frânt de oboseală, încă dinainte de a face dragoste, și nu se aștepta să se trezească prea curând. Probabil că, la întoarcere, avea să-l găsească tot adormit.

Desprinderea din îmbrățișarea lui fu un adevărat exercițiu de aerobic, dar în cele din urmă reuși. Făcu repede un duș, luă pe ea

un pulover și o pereche de blugi care erau deja cam strâmți, și coborî la parter. În hol îl găsi pe Hedges.

– Aveți ceai, suc, fulgi de grâu și banane.

Destiny se albi.

– Nu mănânc nimic.

– Ba mâncați, și n-o să vă fie rău.

Îi zâmbi, fără să-l creadă, dar dându-și seama că nu-i folosea la nimic să-l contrazică. De fapt, mâncă destul de bine și se bucură că până atunci nu avusese grețuri dimineața. Când termină, Hedges dispăruse în pivniță. Avea jos un birou, iar Destiny nu voia să-l dranjeze. Oricum, avea să se întoarcă în mai puțin de-o oră.

Ieși din casă, trecând prin curtea mică, împrejmuită cu gard, care consta aproape numai din grădină, pentru a intra în garajul cu trei locuri.

Mersul pe străzile din San Francisco îi aduse pe buze un surâs. Întotdeauna îi plăcuse acel oraș, deși avea să-l lase în urmă fără păreri de rău. Acum, viața ei urma să se desfășoare în Est.

Drumul nu dură mult. Deși era un trafic destul de aglomerat, nu se compara cu ambuteiajele din timpul săptămânii. Intră în garajul subteran, îl salută cu un gest pe omul de serviciu, pe care nu-l cunoștea, și-și parcă mașina în locul obișnuit.

În timp ce traversa holul spre liftul ei privat, nu observă pe nimeni. Probabil că paznicul își făcea rondul, reflectă ea. După ce apăsă pe butonul cabinei, se rezemă de perete, bucurându-se de singurătate. Faptul că liftul dădea direct în biroul său o ajuta și mai mult. Zâmbi, cu gândul la mama și tatăl ei, care întotdeauna lucraseră împreună, la adăpostul uriașului edificiu. Destiny se simțea acolo aproape ca acasă, în mijlocul atâtor amintiri plăcute. Putea simți mirosul și prezența părinților ei alături. Acest gând atrase după sine altele, ca un șir de piese de domino căzând. Oare oamenii aceia care o salvaseră din lac, și care o avertizaseră la tribunal, erau părinții ei? Ideea i se părea tot mai puțin bizară. Ușile ascensorului se deschiseră, iar Destiny își întrerupse pentru moment meditațiile.

Lăsându-și cheile și poșeta pe birou, privi prin cabinet, întrebându-se de unde să înceapă. Privirea i se opri asupra computerului, locul cel mai logic, dar imediat, parcă atrași de o putere nevăzută, ochii i se ridicară spre rafturile cu cărți. Și anume, către un volum care conținea operele complete ale lui Shakespeare, și un altul, pe raftul inferior, intitulat „Trei piese", de Sean O'Casey. După acele cărți era ascuns seiful părinților ei. De câți ani nu-l mai deschisese? Poate că acolo se găseau răspunsurile.

Apăsă volumul de Shakespeare, apoi pe cel de O'Casey. Formula Shakespeare-O'Casey echivala cu Smith-O'Malley. Deștept gândit. Zâmbind, privi cum se deschidea ușa camuflată de cărți. Răsuci tamburul – cifrul era data nașterii ei – iar ușa se deschise. Înuntru găsi un mic jurnal și un carnet cu foi desprinse. Se încruntă. Se așteptase să fie mai multe. Părea improbabil ca acele caiete, puse acolo de părinții ei cu ani în urmă, să conțină vreun răspuns.

Ducându-le la birou, deschise carnetul. Un val de frig o făcu să se înfioare și ridică privirea. Clipind din ochi, se uită la cei doi oameni care stăteau în mijlocul cabinetului ei, învăluiți într-o aureolă palidă.

– Bună ziua, spuse ea, cu voce ezitantă. Sunteți... sunteți mama și tatăl meu?

Dăduseră din capete? Zâmbiseră?

– Ce s-a întâmplat?

– Pericol mare, draga mea, spuse femeia. Trebuie să observi lumea din jur. Noi nu te putem apăra. Singură trebuie s-o faci.

– Stați! Nu plecați. Spuneți-mi ce trebui să știu.

– Citește, răspunseră amândoi în cor.

Destiny coborî privirea spre materialele din fața ei.

– Bine, dar aici nu par să fie prea multe.

Când ridică din nou ochii, în fața ei nu mai era nimeni. Aplecându-se înainte, cu coatele pe birou, expiră prelung.

– Îmi pierd mințile, sau ce? Prefer să cred că sunteți părinții mei. Nu-mi pasă cât de nebunesc pare așa ceva.

Privi prin birou.

– Vă mulțumesc că sunteți lângă mine.

Oftând, se aplecă asupra carnetului. Nu peste mult, fu absorbită de lectură. Reieșea că în urmă cu șase ani, înainte de moartea mamei sale, firma Smith-O'Malley suferise niște nereguli financiare de același gen cu cele pe care le descoperise ea acum. Mama ei le investigase.

Captivată cum era, nu auzi ușa deschizându-se. Nu fu sigură dacă un sunet sau o senzație subtilă o smulse din concentrare. Ridică privirea, surprinsă. În cameră intraseră doi oameni. Pe bărbat îl recunoscu – era Roger Curlew, asistentul personal al unchiului ei – dar pe femeie n-o cunoștea. Instinctul, însă, îi spuse că era Kimberley Marchese.

– Sunt ocupată, spuse ea. Vreți să plecați, vă rog?

– Regret, ridică din umeri femeia, dar nu plecăm.

Destiny își aruncă pixul pe birou.

– Bine. Văd că n-am vorbit destul de limpede. Ieșiți dracului afară din biroul meu!

– Nu, răspunse încet Roger.

Îi privi lung, cu un frison de teamă străbătând-o pe șira spinării. Își drese vocea.

– În regulă. Ce e?

– Avem să-ți punem câteva întrebări.

– Puneți-le. Și, apropo, am și eu o întrebare. De unde-ați aflat că eram aici?

– Tindoni, paznicul din garajul subteran, e plătit de noi.

– Ce tot vorbiți?

Nu părea deloc de bun augur, orice-ar fi fost. Roger nu-i răspunse. Privirea lui alunecă prin cameră, pentru a se opri asupra seifului deschis.

– Ia te uită, ce-avem noi aici? Mai bine să verificăm.

Instinctul o făcu pe Destiny să se ridice în picioare, luând de pe birou carnetul și jurnalul, pentru a le depune în seif, pe care-l închise dintr-o singură mișcare, cărțile camuflând ușa ca și cum nici n-ar fi existat.

Se întoarse spre Roger.

– Înapoi!

Zâmbetul lui strâmb îi încreți pielea.

– Ai auzit ce-am spus.

Se simțea amenințată, zguduită.

– Dă-te la o parte din fața mea. Mai bine, ieși afară din birou.

– Deschide-l, îi ordonă Roger.

Clătină din cap. Trebuia să se întoarcă la birou. Acolo se afla butonul alarmei silențioase pe care Ryan insistase să și-o instaleze. Avea să transmită semnale la poliție, la securitatea firmei, la ea acasă, la Ryan.

– La o parte din calea mea.

– Deschide-o, ridică Roger pumnul.

– Nu pot, dacă nu ajung la birou.

Roger se dădu la o parte.

Cu coada ochiului, Destiny își văzu unchiul intrând în cabinet, deschizând gura, ridicând o mână. Se repezi spre birou, cu mâna întinsă spre buton, și îl apăsă.

– Unchiule, atenție!

Ceva o lovi în partea dinapoi a capului. Căzu, cu gândul la părinții ei, la Brace, la copilul lor nenăscut.

Brace se răsuci în așternut și deschise ochii, pentru a da de chipul lui Ryan.

– Ce naiba...?

Buimac de somn, privi spre locul unde ar fi trebuit să fie Destiny.

– La dracu'! Unde e? Ce cauți aici?

Se frecă pe față, căscând, apoi se îndreptă de spate, trezit de-a binelea.

– S-a-ntâmplat ceva?

– Nu știu. De-asta am venit. Am dat telefon ca să vorbesc cu Destiny și Hedges mi-a spus că plecase. Bănuia că s-a dus la birou. Am sunat acolo. Mi-a răspuns un paznic de securitate. Era evaziv. I-am accesat fișierul pe computer. Nu l-am angajat...

Chiar în acel moment, pe consola de lângă pat începu să clipească un beculeț roșu, însoțit de un țiuit.

Brace înjură. Ryan se albi la față.

– Drace! Asta-i alarma din biroul ei.

– Înseamnă că are probleme.

Brace sări din pat, aproape răsturnându-l pe Ryan de pe picioare. Începu să se îmbrace în grabă.

– Trebuie să-l sun pe Webb. Să ajungă cineva acolo, și cât mai repede.

– Damian e deja pe drum.

– Să mergem.

O luă la fugă spre ușă și coborî scara în goană, trecând pe lângă Hedges, în antreu.

– Sună-l pe Webb...

– Am și făcut-o, când a sosit Ryan. Vin și eu.

– Nu! Stai aici. Coordonează activitățile. Telefonează-i tatălui meu...

– Și cu el am vorbit.

Brace dădu din cap, apoi o luă la fugă pe culoar, spre ușa din spate.

– Mercedes-ul are motorul în funcțiune! strigă Hedges, în urma lui.

– Cât îl iubesc pe omul ăsta, mormăi Ryan. Mașina mea e pe stradă. Cu cheile în contact...

– Are Hedges grijă de ea. Urcă.

Mașina se repezi pe aleea îngustă, accelerând în direcția opusă intrării.

– Pe-aici ajungem mai repede, spuse Brace.

Ryan nici nu încetini.

– M-am prins.

* * *

Când ajunse la sediul firmei Smith-O'Malley, Damian Scinter se încruntă. Ce treabă avea Des la birou, sâmbăta? Era gravidă, pentru numele lui Dumnezeu. Tocmai se pregătea să intre în garaj, când instinctul îl îndemnă să cotească pe o stradă lăturalnică, oprindu-și mașina acolo. Nu era sigur de ce, dar presimțea că era ceva în neregulă și ar fi fost mai bine să ajungă în biroul lui Destiny fără a se întâlni cu nimeni. În acest scop, renunță să folosească intrarea din față, alegând în schimb o ușă laterală, pe care o prefera Ryan în general. Îi dăduse și lui o cheie.

Ajuns înăuntru, se simți prost că nu folosise ușa principală, dar nu-și putea alunga sentimentul că era mai bine să se miște pe furiș. Apropiindu-se de o ușă interioară de siguranță, o încercă. Era încuiată. Cheia se potrivi din nou. Crezu că scăpase, când din spatele lui se auzi un glas:

– Ia stai! Ce faci aici? Nu ești unul dintre oamenii domnului Curlew, nu?

– Ba da.

Damian se întoarse și văzu că intrase într-un hol din apropierea intrării principale, iar paznicul de-acolo îl zărise. Individul cel masiv venea spre el.

– Trebuie să verific.

Îl urmă până la biroul de pază. Când omul se întoarse cu spatele, Damian luă lanterna grea de pe birou și i-o trânti în ceafă.

– De fapt, murmură el, lucrez pe cont propriu.

Când privi trupul prăbușit, se strâmbă. Nu era nici măcar sigur de ce găsise de cuviință să-l lovească. Probabil că Destiny avea să-l omoare, pentru că-i agresa angajații. Dar dacă nici măcar nu era acolo?

Privi spre șirul de ascensoare, apoi dincolo de ușile acestora, spre cel mic și privat. Probabil că acela era mai indicat. Ușile care dădeau în cabinetul lui Destiny puteau fi controlate, astfel încât să nu se deschidă decât dacă el apăsa pe un anumit buton. Mai exista și o mică fereastră prin care putea să privească. Dacă Destiny nu era acolo, avea să se retragă discret, rugându-se ca paznicul să nu se trezească înainte de ieșirea lui din clădire.

Liftul se opri fără zgomot. Trăgând adânc aer în piept, convins că avea să-i găsească biroul gol, privi prin ferestruica pătrată. Clipi din ochi, nevenindu-i să creadă, când o văzu pe Destiny zăcând pe jos și spinarea cuiva ieșind din cabinet. Era oare acel domn Curlew pe care-l menționase paznicul? De ce o lăsa pe Destiny acolo? Fir-ar el să fie, era gravidă!

Când ușa cabinetului se închise, Damian deschise ușile ascensorului. Privi câteva secunde cealaltă ușă, dar cum aceasta nu se mai deschise, se repezi prin cabinet, spre Destiny.

– Des? Des, fetițo, n-ai pățit nimic, nu-i așa? Deschide ochii, îi șopti el. Repede. Trebuie să plecăm de-aici.

Păru să treacă o veșnicie, până când pleoapele ei tresăriră în sfârșit.

– Haide, hai. Nu voi lăsa să ți se întâmple nimic.

Destiny deschise ochii.

– Da-Damian? Ce...?

– N-avem timp. Pot să te ridic? Nu-ți curge sânge, sau așa ceva, nu?

– Nu cred. Mă doare capul.

O ajută să se salte pe picioare, iar Destiny se rezemă de el în timp ce mergeau spre lift.

– Deci, sistemul de alarmă merge, cred, spuse ea, sprijinită de Damian, în timp ce acesta închidea ușa și apăsa butonul holului, ultimul nivel de jos al acelui ascensor anume.

– Ce sistem de alarmă?

– Îl știi, cel pe care l-a instalat Ryan.

– N-am auzit nici o alarmă, Des. Ryan și cu mine am presimțit amândoi ceva rău, când nu te-am găsit la telefon.

Se strâmbă.

– De fapt, ni se părea că cineva ne împiedica să luăm legătura cu tine. Mă încerca sentimentul puternic că ceva era în neregulă. Am crezut că exageram.

– N-ai exagerat deloc.

Își ea ceafa.

– Probabil că părinții mei te-au îndemnat să vii încoace.

– Ce spui?

– Nu contează. Am să-ți explic mai târziu. Aș vrea să am aici un telefon cu exteriorul. Ăsta, îl arătă ea pe cel de pe tabloul de comandă, are legătură numai cu securitatea. Și în momentul de față n-am încredere în nici unul dintre paznici. Cel puțin unul dintre ei lucrează pentru Kimberley Marchese și Roger Curlew.

– Ăștia-s cârtițele din interiorul firmei?

Destiny dădu din cap.

Când liftul se opri, se uitară unul la altul.

– Trebuie să ne mișcăm cu grijă, șopti ea.

Priviră amândoi prin ferestruică. Nu se vedea nimeni.

– Încercăm? întrebă încet Damian. Și de ce vorbim în șoaptă? Aici nu ne aude nimeni.

– Deschide, îi spuse Destiny, luând o poziție defensivă de jiu-jitsu. Fii gata.

Ușile se retraseră. Ieșind prima, cu Damian după ea, cercetă împrejurimile.

– Pare să fie liber, murmură Damian. Mașina mea e pe strada de alături. Pe-acolo am intrat.

– Și tot pe-acolo vom pleca.

În timp ce întorcea capul, auzi agitație dinspre partea din față a holului.

Dintr-o dată, pe ușă năvăli Brace, furios, cu Ryan pe urmele lui. Privi în jur, și ochii i se fixară asupra ei.

– La naiba, Destiny! exclamă el, străbătând în fugă distanța care-i despărțea, și o cuprinse în brațe.

– Iubitule, sunt bine. M-a salvat Damian.

Continuând s-o țină îmbrățișată, Brace îl privi pe prietenul ei.

– Îți rămân dator.

Apoi, deveni rigid.

– Te-a salvat? De ce anume?

– Îți spun mai târziu. Hai să ieșim de-aici.

Destiny se întoarse din nou spre ușa laterală, când o voce din spatele lor o opri.

– Ce întrunire drăguță, comentă Kimberley Marchese.

Brace se răsuci spre ea, împingând-o pe Destiny în spatele lui.

– E și ea implicată, murmură Destiny.

– Lasă pistolul jos, Marchese. Vine poliția și...

– N-aș crede. Blufezi, Coolidge, replică Roger Curlew, străbătând holul, pentru a se opri lângă Kimberley.

– Nu-i adevărat, spuse Destiny. Am apăsat un buton de la biroul meu, care alertează autoritățile.

– Ne vom ocupa și de asta, răspunse Kimberley, cu fălcile încleștate.

– Nici o grijă, Kim. Le rezolvă el pe toate. Va fi aici, ca să întâmpine pe oricine încearcă să intre. Noi ne ocupăm de problemele astea imediate.

Zâmbetul lui Roger era plin de răutate.

– Excelent. În sfârșit, îi avem pe toți la un loc. E timpul să oprim toată tărășenia, cred.

– Ce tărășenie să opriți? întrebă Brace, privind în jur.

– Nu încerca să tragi de timp. Prietenul tău Webb nu vine. Trebuia să fie mai atent cui îi cere ajutorul, rânji Roger. A lucrat în C.I.A., și nu-i verifică decât superficial pe cei care intră la el în casă, pentru curățenie. Un prost. L-am rezolvat deja.

– Înțeleg, răspunse Brace.

Cum reușiseră să-l imobilizeze pe Webb? Nu se potrivea cu ceea ce știa el despre acel om.

– Ar fi mai bine să renunți, Curlew. Tu și Marchese ați încălcat legea. Veți intra la închisoare pentru mai multe delicte. Nu cred că vreți să riscați camera de gazare.

– Habar n-ai de nimic, mârâi Curlew, privind spre Marchese. Stai cu pistolul spre ei. Procedăm conform planului.

Brace îl privi scurt pe Ryan, care dădu din cap imperceptibil. Se pregăti și tocmai era gata să sară, când apărură doi paznici în uniformă.

– Unde naiba ați fost până acum? lătră Curlew.

– Cineva l-a lovit în cap pe Baker, răspunse unul dintre ei. Îl căutam pe intrus.

– I-am prins pe toți. Păziți-i.

Brace scrâșni din dinți. Trebuia să amâne contraatacul, dar nu prea mult. Curlew părea neliniștit. Singura soluție era aceea de a încerca să-i poarte cu vorba.

– Ascultați, oameni buni, până în momentul de față ați încălcat doar câteva...

– Te repeți, îl întrerupse Curlew.

– Stați! strigă încă un glas. Brace se uită în jur, să vadă cine apăruse.

– Unchiule Tyrrell, șopti Destiny. Ai grijă.

Roger râse.

Destiny se crispă, apoi își privi unchiul, cu ochii îngustați.

– Începi să bănuiești, draga mea? întrebă Tyrrell.

– Ce spui...?

Tyrrell trase adânc aer în piept.

– Un lucru pe care voiam să-l spun de multă vreme. S-a terminat, Destiny. Dumnezeu mi-e martor că am încercat să procedez curat.

– La fel cum ai aranjat împușcarea așa-zis accidentală a mamei ei, interveni Brace, pentru ca autoritățile să declare că a fost un

glonț rătăcit, nu o omucidere premeditată, cum fusese de fapt. Și cum i-ai angajat pe bandiții ăia s-o lichideze și pe Destiny.

Glasul lui scăzut părea să reverbereze din dalele de marmură ale pardoselii.

Chipul lui Tyrrell deveni dur ca o mască.

– Deci, ai înțeles totul.

– Da. De fapt, ancheta lui Webb le-a pus pe toate cap la cap.

Se întoarse spre Destiny.

– Mai așteptam doar câteva probe finale, înainte de a-ți spune, Des.

Destiny îl privi lung pe Tyrrell.

– Tu mi-ai omorât mama, spuse ea, cu gâtul uscat.

Tyrrell se strâmbă.

– Nu plănuiam să fac rău nimănui... deși fusesem trecut cu vederea nepermis de mult timp. Eu am făcut din corporația asta ceea ce este.

– Tu? pufni Brace. Toată lumea știe că patentele pentru construcții de mașini care au pus bazele companiei erau ale lui Porter și ale lui Mason. Ideile *lor*, avântul *lor*, au clădit firma.

Tyrrell se înveneți la față.

– Ei au fost cu ideile. Eu, cu faptele, cu munca. Le-am adus oamenii de care aveau nevoie. Am adunat totul la un loc.

– N-am putea trece peste toate astea? întrebă Kimberley. Dacă vine poliția?

– Nu vine nici o poliție. În plus, ai fost plătită destul de bine, mârâi Tyrrell, reducând-o la tăcere. Era timpul să afle cineva tot ce-am suferit.

– Tu ai suferit? repetă Brace, ademenindu-l să se întindă la vorbă. Ai câștigat un salariu de-un milion de dolari, de la o companie fondată, finanțată și dezvoltată de alții. De unde atâta suferință? Trăiești pe spinarea familiei Smith de când erai licean. Nimeni nu-ți datorează nimic.

Destiny îl privea fix pe Tyrrell.

– De ce-a trebuit să moară mama mea?

– Lynn era băgăreață și prea deșteaptă. M-a acuzat de delapidare.

– Pe bună dreptate, adăugă Brace.

– Am luat ceea ce mi se cuvenea de drept! strigă Tyrrell.

Brace clătină din cap.

– Nu-i adevărat, ai furat de la Porter și Mason. Lynn te-a pus sub anchetă.

Ochii lui Tyrrell ieșeau din orbite.

– Minți.

– Nu mint deloc, și ai ucis-o înainte de a fi apucat să găsească vreo dovadă concludentă.

– Erau niște proști! O iubeam pe Cordelia. Mason știa, dar se ținea după ea. Era a mea. El și Porter mi-au luat totul.

– Mătușa mea și-a iubit soțul, interveni Destiny. Ce-o să simtă, când va descoperi ce-ai făcut?

– N-o să descopere nimic, mârâi Tyrrell. Își privi tovarășii, făcându-le semn să-i ia în primire.

Damian sări asupra lui Kimberley. O prinse, dar nu înainte de a fi tras.

Ryan și Brace se repeziră spre ceilalți.

Oscilând între deznădejde și furie, Destiny se aruncă prin aer, nimerindu-și unchiul cu picioarele în piept. Căzură amândoi, dar când Tyrrell încercă să se repeadă după pistolul pe care Kimberley îl scăpase din mână, Destiny îi aplică un lat de palmă în falcă. Bătrânul căzu la loc.

– Canalie, se aplecă ea asupra lui, cu mâinile pregătite să-l lichideze din două lovituri scurte.

– Nu numai pe ea, gâfâi Tyrrell, ridicând brațele să se apere, cu spume de ură pe buze. Și pe unchiul și tatăl tău. Eu am aranjat accidentul de lift. O meritau.

Șocată, Destiny se moleși într-o clipă.

Tyrrell, deși era mai greoi decât ar fi fost cazul, se mișcă ful-

gerător. Se rostogoli, apucând pistolul căzut. Damian, rănit, încercă să-l oprească. Încă ameţită, Kimberley se zbătea şi ea să ia arma. Ajunse cea dintâi la pistol şi se întoarse cu el spre Destiny. Damian se aruncă iarăşi peste ea, lovind arma, pentru a devia glonţul, chiar în momentul împuşcăturii.

– Des! strigă Brace.

– N-am nimic.

Imediat, într-o larmă de strigăte şi focuri de avertisment, apărură poliţiştii, cu Webb şi Hedges după ei.

Destiny, încă buimăcită, se aşeză pe duşumea.

Brace se trânti lângă ea, strângând-o la piept.

– Spune-mi că eşti bine. Te rog.

– Sunt. Nici o problemă. Nu m-a nimerit.

– Aşa e, n-a nimerit-o, confirmă Ryan, printre gâfâieli, ţinându-l pe Damian, căruia îi curgea sânge din braţ. El n-a avut acelaşi noroc, adăugă, cu un gest al capului spre Tyrrell.

– A murit? şopti Destiny.

Webb dădu din cap.

– Drept în inimă.

– A fost un accident, îngăimă încordată Kimberley.

Curlew se uită urât la ea, apoi la cadavrul lui Tyrrell.

Brace o strânse pe Destiny cu putere, privind spre Curlew şi Marchese.

– Cred că n-o să vă mai primiţi banii. Toate contractele încheiate de Tyrrell se anulează.

Capitolul 15

Destiny stătea așezată pe veranda largă cu vedere spre lac, în timp ce copilașul ei de trei luni dormea în leagăn, alături. Ryan și Damian îi duseseră pe Jeremy și Ella la plajă.

Era iunie, iar soarele strălucea, încălzind apa lacului de-a lungul zilelor fierbinți. Venise din nou vara în Comitatul Yokapa.

Brace ieși din casă, lăsându-se pe vine lângă șezlongul ei. O studie un moment.

– Lacrimi. Iar te-ai gândit la părinții tăi?

– Da, se rezemă Destiny de el. N-am să uit niciodată cum m-au salvat.

– Te-au iubit. Întotdeauna vor fi prezenți în viața ta.

– Îți mulțumesc, răspunse ea, cu vocea întretăiată.

– Am avut o a doua șansă minunată.

Destiny dădu din cap.

– A trecut aproape un an de când am găsit copiii, iar tu ai apărut la ușa mea.

O sărută din nou.

– Într-adevăr.

Rămase tăcut, înțelegând că ea simțea nevoia să vorbească.

– În unele privințe, parc-a fost ieri. Alteori, am impresia că de ani de zile suntem o familie.

– Ce părere crezi că ar avea părinții tăi despre familia noastră care tocmai îmbobocește?

Destiny zâmbi.

– Ar fi fermecați. Mama mea n-a putut naște decât un singur copil.

Apoi, oftă.

– Cred că e o prostie să fiu atât de sigură că m-au prevenit, dar sunt.

– Și eu.

– Iar acum, Curlew și Marchese sunt în pușcărie pe termen lung. S-a făcut dreptate.

Ochii i se închiseră o clipă.

– Încă mi se pare totul ireal.

– Știu că ți-a fost greu să-i explici Cordeliei.

Destiny dădu din cap.

– Donald a fost extraordinar. N-a lăsat-o să se învinuiască singură. N-aș fi vrut așa ceva în nici un caz.

– Știe că o iubești, Des.

– Sper.

– Crede-o. De-asta ne vizitează atât de des. N-ar face-o, dacă ar simți vreo urmă de ostilitate sau vinovăție.

– Știu.

Când soțul ei o sărută, Destiny își înlănțui brațele pe după gâtul lui.

– Te iubesc, Brace. M-ai făcut atât de fericită.

– Și eu te iubesc. Și am să-ți arăt ceva, se încruntă el. Într-un fel, cred că n-ar trebui, dar vreau s-o elucidăm o dată pentru totdeauna.

Și îi puse în poală un carnet ferfenițit.

Nedumerită, Destiny îl deschise. Când văzu scris numele lui Tyrrell, aproape că-l închise la loc. Apoi, îi atrase atenția o însemnare. Citi câteva minute, după care îl privi pe Brace.

– Sunt însemnările de anchetă ale lui Webb, care dovedesc că bănuielile tale au fost corecte. Tyrrell te-a drogat și te-a pus în acele poziții, cu femeia aia.

Brace dădu din cap.

– Webb a găsit-o chiar și pe ea, spuse el, cu un zâmbet strâmb. După presupunerile lui, Tyrrell considera că urma să aibă o putere mai mare asupra ta, dacă noi doi ne despărțeam.

Destiny clătină din cap.

– Nici unul dintre noi n-a bănuit cât de sucit era.

Tăcură amândoi câteva momente, timp în care Brace o mângâia încet pe păr.

– Arăți superb, spuse el în cele din urmă; aruncă o privire spre copilul adormit. La fel ca băiețașul nostru.

Destiny surâse.

– Porter Smith Coolidge ar fi trebuit să poarte numele rău.

– Ba nu, clătină Brace din cap. Tatăl tău a fost un om între oameni. Nu știa să fie meschin sau mărunt. Așa vreau să fie și Porter.

– Va semăna cu tine.

Aceste cuvinte îl făcură să zâmbească.

– Da' iute mai gândești. Ai cea mai ageră minte, cel mai frumos trup, cel mai curajos spirit din lume. Ți-am spus vreodată că te ador?

– Nu îndeajuns, niciodată îndeajuns, îi surâse ea, înclinând capul. Am atâta încredere și poftă de viață.

Apoi, zâmbetul i se șterse.

– Dacă, din propria mea prostie, te-aș fi pierdut?

– N-aveai cum. Te-aș fi urmărit oriunde și oricând.

În oftatul ei se simți ușurarea.

– Să nu te schimbi.

– Nici o șansă.

Un țipăt din capul scării care urcau dinspre plajă îi făcu să se întoarcă într-acolo.

– Des! răcni Damian. Fiul tău seamănă leit cu tine. M-a băgat cu capul la fund.

Ryan râse, ridicând-o pe Ella în brațe.

– Ella și Jeremy au câștigat războiul naval.

Brace își sărută soția, apoi se ridică în picioare.

– Cred că trebuie să iau măsuri, îi zâmbi el, pofticios. La noapte, superbă doamnă, când vom fi singuri, poți să-ți faci de cap cu mine.

– Fii sigur de asta.

Îl privi cum pleca de pe verandă, alăturându-se zgomotosului cvartet, pe terasa dinspre lac.

Destiny începu să râdă, după care simți un val de răcoare scăldându-i pielea. Întoarse capul, pentru a se uita drept în ochii tatălui ei.

– Acum vă văd atât de limpede.

– Mă bucur. E timpul să plecăm, copila noastră, dar îți vom fi alături întotdeauna, chiar dacă tu nu ne vei vedea.

Mama ei zâmbi.

– Ai o familie minunată. Trebuia să-ți spunem.

– Vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut.

Dădură din capete, apoi se aplecară să vadă copilul. Fețele li se luminară.

– E fermecător.

Destiny înclină din cap spre mama ei, mirată și întrebătoare.

– Cum vi se par Jeremy și Ella?

– Desăvârșiți, bineînțeles, răspunse mama sa.

Destiny chicoti. Apoi, simți că se îndepărtau. Îi văzu apropiindu-se de cei cinci, care continuau să se certe râzând pe terasă.

Când aceștia rămaseră nemișcați, Destiny se crispă. Oare și ei îi văzuseră părinții?

După un moment, părinții ei dispărură, iar ceilalți porniră spre ea. Brace, Ryan și Damian aveau expresii ușor îngrijorate.

– Doamna și domnul aceia drăguți ne iubesc, mamă, zise Ella. Așa au spus.

– Mda, adăugă și Jeremy. Și mie mi-au spus la fel. Erau simpatici.

Se aruncă în brațele ei, urmat de Ella.

– Doamna Duggan ne face fursecuri. Putem să mâncăm câteva?

Destiny îi strânse la piept și dădu din cap, incapabilă să vorbească.

Sfârșit